

**Dünya halkları
Nazi faşizmine
karşı savaşta
40 milyon
şehit verdi**

Nazilere karşı zaferin yıldönümü

**Türkiye halkı
faşist teröre
karşı direnişte
binlerce evladını
şehit verdi**

Maraş katliamı

**Bugün; faşist
teröre ve
provokasyonlara
teslim
olmayacak
direneceğiz**

Trabzon'da faşist terör

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 158 / Tarih: 15 Mayıs 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

**Tecrite
karşı
direnişin
bayrağı**

**Fidan Kalşen
Ölüm Orucu
Ekibi'nde**

**F tiplerine karşı direniş 5. yılında
12. Ekip 9 Mayıs'ta ölüm orucuna başladı**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

22 Mayıs'ta Bayilerde...

Yürüyüş

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin

www.yuruyus.com

Haftalık Dergi / Sayı: 01
Mayıs 2005
Fiyatı:
(kdv dahil)

Yürüyüş
Yürüyüş
Yürüyüş
Yürüyüş
Yürüyüş

Haftalık dergi **Yürüyüş**,

işçilerin, köylülerin, gençliğin, öğrencilerin, gecekondu-luların, esnafın, aydınların, ev kadınlarının... Vatandaşların, demokratların, sosyalistlerin... Her milliyetten ve inançtan tüm halkın dergisi olarak yayın hayatına başlıyor.

22 Mayıs'ta Bayilerde...

Ekmek ve Adalet Yayınına Son Veriyor!

Sevgili okurlarımız, yeni merhabalar için şimdilik hoşçakalın diyoruz!

Ekmek ve Adalet, 3 yılı aşan yayın hayatına bu sayıyla birlikte son veriyor.

25 Mart 2002'de çıkarmıştık 1. sayımızı. 164 hafta boyunca, Türkiye ve dünya gerçeklerini yazdık. Susturulmak istenenlerin sesi olduk. Haksızlığın, hukuksuzluğun, adaletsizliğin karşısında durduk. Emperyalizmin, faşizmin karşısında direnilmesini savunduk. Ve direnen tüm kesimler gibi biz de bedel ödedik.

Merkez büromuz defalarca polis tarafından basıldı, yayın yönetmenlerimiz, muhabirlerimiz, çalışanlarımız gözaltına alındı, F tiplerine atıldı, ama bu baskıların hiçbirisi, her hafta okurlarımız

la buluşmaktan alıkoymadı bizi. Ekmek ve Adalet, 164 hafta boyunca her hafta okurların elinde oldu. Biz, bürolarımız kuşatma altındayken dergimizi çıkarmanın gururunu yaşadık. Okurlarımız baskına, talana uğramış, komplolara maruz kalmış Ekmek ve Adalet'in yine de bayilerde, bürolarda olmasından onur duydular ve daha çok sahiplendiler dergimizi.

Gerçeğin mevzisinde kavgamız sürüyor.

Türkiye halkı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yürüyüşünü sürdürüyor. Hayatın her alanında kavga sürdüğü müddetçe, gerçeğin sesini susturmaları mümkün olmayacaktır. Tüm devrimciler, demokratlar, burjuvazinin yalan ve sansürü karşısında, gerçeğin sesini halka götürmenin önemini daha çok kavradıkça, devrimci basınımızın sesi de daha gür çıkacaktır.

Sevgili okurlarımız, 3 yıllık yürüyüşümüzde bayrağı devretme zamanı geldi.

Bir başka merhabada buluşmak üzere, şimdilik hoşçakalın.

DAVA

Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Brakılsın!

1 Nisan Davası

16 Mayıs Pazartesi, saat: 09.30

Yer: İstanbul 12. ACM

Yürütmenin başındakiler türban istismarcılığını, anti-Amerikancılık sömürsünü, sözde sert çıkışlarla sürdürmeye çalışırken, kapal kapılar ardından efen-dileri karşısında süt dök-müş kedi gibiydiler.

... vatandaş devrimci gençlerin işkencelerden geçirilip tutuklanmasına kadar asli işlerini de hiç ihmal etmediler.

... C. Rice kara kedi gibi ortalıkta dolaşıyor. Biz Ankara'dan geçişini hissettik. Uzun tırnaklı kanlı elleri bu topraklardaydı yine. Açık ki biz söküp atmadıkça da hiç çekmeyecek.

... Ve bizler; alınlarında geleceğimizi taşıyanlar, kavganın ortasında ağız dolusu gülerek yaşamasını, özgür vatan için yare kavuşur gibi ölmesini bilenler... Zulmün en koyusuna da VİZ GE-LİR diyenler... İşte bu sayımızda da bunları bulacaksınız. Yeni sayımızda buluşmak üzere.

Karikatür ve yukarıdaki metin, F tipindeki tutsakların çıkardığı VİZGELİR'in Şubat 2005 tarihli sayısından alınmıştır.

Ekmek ve Adalet

İNTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ebru BENEK
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Akşaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000 TL/75 Ykr
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık: Ziya Paşa Bulvarı Tapanyıldız İşmerkezi Kat:2 No:152
Tel: 0049 221 4538760 - 040 221 4538761
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanyıldız İşmerkezi Kat:2 No:152
Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Köyler
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya Mah. Kırsal Şehitleri Cad. Aydın İşhan-2
No:24 Kat:2 Tel-faks: 0 224 224 93 97

İzmir: Milli-H Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi
Korak Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gök Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Çankaya Mah. Türkmen İşhanı No: 106/9
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı

No:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

ÇAĞRI
DUYURU

- 3... *Yılları aşan iddia ve irade*
 5... *Devrimci bir KESK mi?...*
 7... *AİHM, "Öcalan adil yargılanmadı" kararı verdi*
 8... *Tecrit sürdükçe direniş sürecek*
 10... *DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi açıklaması:*
 12... *Fidan gibi*
 14... *İTÜ Şenlikleri yapıldı*
 16... *Faşist saldırılar üniversitelerde yoğunlaştı*
 19... *Trabzon halkına çağrı*
 20... *Susurluk sürüyor!*
 23... *'Üniversiteler yoksul halk çocuklarına kapalıdır'*
 26... *Tarih çarpıtcıları ve faşizme karşı zafer*
 30... *Neonazilere geçit yok*
 31... *Ceninler reklam için sergilendi...*
 32... *Çağrıya karşı çağrı*
 34... *Olaylar yerel, zihniyet merkezi!*
 36... *Dayatma nasıl kırılır?*
 38... *AKP iktidarının yeni TCK'yu 'demokratikleştirme' balonu*
 40... *Eğitim-Sen eylemleri*
 42... *DİSK'ten IMF'ye 'kuru sıkı' atış*
 44... *Özürülüler kanun tasarısı protesto edildi*
 45... *Karadeniz Temel Haklar'dan kampanya*
 46... *Sol içi hukukun kaçınılmazlığı*
 47... *Denizler'i asanlar, anmaya saldırdı*
 48... *Fedanın şarkısı*
 49... *Kahramanlar Ölmez*
 50... *Küba uçağını düşüren CIA ajanı artık belgeli*

Tecrite Karşı Direniş; 12. Ekip, 5. Yıl... Yılları Aşan İddia Ve İrade

Sınıflar mücadelesinde uzlaşmazlığın anlamı nedir? Uzlaşmazlık, en başta ideolojik, politik bir uzlaşmazlıktır. İkinci olarak, emperyalizmin ve oligarşinin zoruna boyun eğmemektir. Güçler dengesi, bazen gerilemeye zorlayabilir devrimci güçleri; uzlaşmazlık bu noktada da, hiçbir mevziyi direnişsiz terk etmemektir. Sorun, devrimci kimliğimizle, inançlarımızla varolup olmama sorunu haline gelmişse, bu noktada uzlaşmazlık, hiçbir koşulda boyun eğmeme, dayatılan statükoları kabul etmemek biçimine bürünür. Direniş bunun için sürüyor. **DEVİRİMİ, DEVRİMCİLİĞİ HÜCRELERE GÖMEMEYECEKSİNİZ** diye ilan ediyoruz her ölüm orucu direnişçisiyle. Bu noktada direnmemenin açıklaması ne ricat, ne güç biriktirme, ne nefes alma, ne "başka mücadele biçimleri" olabilir... Olamayacağı 5 yıllık süreçte görülmüştür zaten. Böyle bir aşamada F tiplerinde dayatılan rehabilitasyon uygulamalarını kabul edenler tarihi ve siyasi sorumluluklarıyla başbaşıdır... 1 Mayıs'ta yaşananlar da tecrit ve devrimin-devrimciliğin tasfiyesini, tecrite ve tasfiyeye nasıl direnileceğini herkese düşündürmek zorundadır; devrimcilere hayatın her alanında tecrit ve kimliksizleşme dayatılıyor. Bu dayatma karşısında alınacak tavrın biçimleri değişebilir; ama uzlaşmazlık değişmez.

F tiplerinde bugün iki ayrı siyasal gidiş var; bir tarafta özgür tutsaklar kızıl bantlarını kuşanıp yeni bir ölüm orucu ekibi çıkarırken, diğer tarafta tutsakların bir kısmı, oligarşinin statükosunu meşrulaştırıcı adımlar atıyorlar. Direniş yeni bir hamle yaparken, statükoculuk, geriye doğru bir adım daha atıyor. Bu son derece karakteristik bir durumdur; ister içeride, ister dışarıda olsun, statükoculuğun bu ruh hali ve politikası değişmez. 1984'te ölüm orucu başladığında, statükoculuğun o güne kadar ki en sağcı adımlarını birbirini peşisıra atması veya 1990'ların başlarında silahlı mücadele gelişirken, diğer cephelerde da legal particiliğin, düzeniçileşmenin hız kazanması, statükoculuğun ruh halini ele verir. Bu ruh hali, bedeller ödenen her direnişte, her çıkışta, mevcut statükonun da elinden gideceği kaygısına kapılır; mevcut statükodan daha geri bir noktada tutunmaya çalışır. Direnen biziz, ölen biziz; eğer bugün daha büyük baskı ve yaptırımlarla karşılaşmıyorlarsa, bu direnişin gölgesi altında yaşadıkları içindir. Ama buna rağmen, direnişi zora sokacaklarını, ödenecek bedelleri büyüteceklerini bile bile daha geri adımlar atmaktan alıkoymıyorlar kendilerini. Kazanmaya, zafere inançsızlık, zafer için gereken bedelleri göze alamama hali, sağcılığı ortaya çıkarıyor.

Bu kesimlerin F tiplerinde statükoyu kabul etme tavrına paralel olarak dışarıda da F tipleriyle ilgili faaliyetleri, kısmi, tali sorunlar üzerine yönelmektedir. F tiplerinde esas olan, **tecrittir**. Diğer uygulamalar, hak gaspları, keyfilikler, bunun yan ürünleri, sonuçlarıdır. Tecriti hedef almayan hiçbir mücadelenin zaten bu anlamda bir kazanım şansı yoktur. Kaldı ki, şu an bu kesimlerin –basın açıklaması, postanelerden faks çekme gibi biçimleri de zaten aşmayan– mücadeleleriyle ileri sürdükleri talepler kabul edilse bile, ne olur; **hücreler kalacak, hücrelerin içindeki bazı sorunlar çözülecek!** Bu anlayış, mevcut statükonun kurumlaştırılması, tecritin meşrulaştırılmasıdır.

Oportünizmin örgütlü olduğu tutsak yakınları kurumları, sorunu böyle ele alıyorlar. Dile getirdikleri sorunlar, mesela TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinin hapishanelerdeki incelemeleri sonucunda dile getirdiklerinden farklı değildir. Çünkü, TBMM komisyonundaki üyeler de esas olarak tecriti “tartışılmaz” kabul eden bir zihniyetle gidiyorlar oraya. Tecriti gördükleri noktada bile, onun “dozajı”na eleştiri getiriyorlar en fazla. Devrimcilerin tecrit karşısındaki tutumu böyle olamaz. Tecrit ideolojik bir saldırdır –ki bu tespite bugün tecriti meşrulaştıranlar da katılmaktaydı daha önce– öyleyse tecritle uzlaşılmaz, tecrit hangi gerekçeyle olursa olsun, bir statüko olarak kabul edilemez.

Sorun artık ölüm orucu veya “eylem biçimi” konusundaki bir “ayrışma” olmaktan çıkmaktadır. Bir siyasi hareket, “ölüm orucu yanlış” diyebilir ve tecrite karşı farklı bir anlayışla, farklı bir biçimde mücadele edebilir. Ancak gelinen noktada tecriti mücadelenin odağından çıkarma vardır. Statükoyu mu güçlendireceğiz, statükoya karşı mı çıkacağız? F tiplerinde tutsakları bulunan devrimci grupların da, demokratik güçlerin de şimdi cevabını vereceği soru budur. Tecrit ve direniş bir gerçektir. Gerçeği yok saymak ise bir politika değildir. F tiplerine karşı çıkarken, tecrit yokmuş gibi, ölümler sürmüyormuş gibi davranmak, F tiplerinde atacağı adımları belirlerken yanibaşındaki ölümleri görmezden gelmek, tutarlı, sorumlu bir politika olamaz. Tarih, yanibaşında ölüme yürüyüş sürerken sen bu adımları hangi mantıkla attın diye sorar. O tarih belki üç beş ay sonra, belki üç beş yıl sonra gelir, ama mutlaka gelir. Günü

kurtaranların tarih karşısında boynu eğik kalır.

Biz bir tarih yaşıyoruz. Tarihin hükmü anlık, günlük değildir. Biz bütün dünyaya, böyle büyük bir katliam, böyle ağır bir tecrit, böyle yoğun bir kuşatma karşısında bile direnilebileceğini gösteriyoruz. Biz bütün halklara, zafer hede-

finden asla vazgeçmemek gerektiğini gösteriyoruz ve zaferin er veya geç direnenlerin olacağını bu büyük direnişte de kanıtlayacağız. Aslolan başta belirttiğimiz gibi, emperyalizmin, işbirlikçilerinin ve onların soldaki uzantılarının dayatmalarıyla uzlaşmamaktır. Reformist kuşatma, tüm siyasi hareketler, demokratik kitle örgütlenmeleri ve tek tek tüm devrimciler için ciddi bir sorundur. Sorunu, mesela bir tek ÖDP anlayışının etkisi, politikaları gibi ele almak yanılgıdır; ÖDP anlayışı reformist kuşatmanın sadece bir parçasıdır. Kuşatmanın açık görünmeyen güçleri doğrudan emperyalizm ve oligarşidir; **kuşatmanın kurşunları**, hayatın her alanına sinsice akıtılan **burjuva ideolojisi ve kültürüdür**. Bu ideoloji ve kültür sanıldığından daha derinlere işlemiştir. Siyasi hareketleri, tek tek devrimcileri, çoğu kez farkında bile olmadan burjuva, küçük-burjuva görüşleriyle düşünmeye, hareket etmeye itelemektedir. Bu burjuva zehrin etkisini altetmek için, kuşatmayı yarmak için her zamankinden daha uzlaşmaz, her zamankinden daha cüretli olacağız. Tek başımıza da kalsak, tek başımıza olmak daha büyük bedeller ödemeyi de gerektirse, devrim iddiamızı sürdürmek, bu topraklarda devrimi bütümek için başka yolumuz yoktur.

Devrim, günü gelir dalgalar halinde akar, günü gelir, direnişte ve örgütlenmede ıgneyle kuyu kazmak gerekir. Güçlü akışların olduğu dönemlerde devrimci olmak da kolaydır, bir “grup” örgütlemek de. Tersî dönemlerde ise, devrim iddiasını ve yürüyüşünü sürdürebilmek için gerçekten devrimci olmak gerekir. Hem cüretli, hem emekçi olmak gerekir. Düzenîci statükolarından kopamayanların dönemi değildir böylesi dönemler. Ne kitlelere gidecek emekçilik, ne bedeller ödeyecek cüret, ne “herkese ve herşeye rağmen” diyebilecek siyasi irade yoktur onlarda. Biz bu cüret ve iradeyle sürdürüyoruz 35 yıldır devrim yürüyüşünü.

Devrim iddiası ve iradesi, bir siyasi hareketin politikalarında, o politikaları hayata geçirecek kadro ve savaşçılarında, o kadro ve savaşçıların inanç ve kararlılıklarında somutlanır. Sınıflar mücadelesinde rastlantılara çok az yer vardır. Sınıflar mücadelesinin esas seyri iradilikle belirlenir. Eğer kuşatmalar altında direnişler bir siyasi harekette hayat buluyorsa, eğer bu büyük direnişler bir siyasi hareketin çizgisiyle yaratılıyorsa, bu elbetteki rastlantısal değildir. Rastlantısal olduğunu düşünenler, statükoculuğun, sağa savruluşların, direnişlerin dışında kalmanın neden hep kendilerine “rast” geldiği üzerine yeniden düşünmelidirler.

Tecrit ve direniş bir gerçektir. Gerçeği yoksaymak ise bir politika değildir. F tiplerine karşı çıkarken, tecrit yokmuş gibi, ölümler sürmüyormuş gibi davranmak, F tiplerinde atacağı adımları belirlerken yanibaşındaki ölümleri görmezden gelmek, tutarlı, sorumlu bir politika olamaz. Tarih, yanibaşında ölüme yürüyüş sürerken sen bu adımları hangi mantıkla attın diye sorar. O tarih belki üç beş ay sonra, belki üç beş yıl sonra gelir, ama mutlaka gelir. Günü kurtaranların tarih karşısında boynu eğik kalır.

Devrimci Bir KESK Mi? TÜRK-İŞLEŞMEK Mİ?

KESK Genel Kurulu, 13-15 Mayıs'ta Ankara'da yapılacak. Dergimiz yayına hazırlandığı sırada başlamış olan genel kurula ilişkin sonuçları değerlendirmeyi sonraya bırakarak, KESK'in ve memur hareketinin içinde bulunduğu duruma bir göz atalım.

Memur hareketi, devrimci politikaların ve örgütlenmelerin etkin olduğu süreçlerde, gelişen, güçlenen örgütlenmesini yaygınlaştıran bir hat izlerken, reformizmin yönetim kademelerine yerleşmesine paralel olarak bir gerileme sürecine girmiştir. KESK'in giderek etkisizleştiği, oligarşinin kamu emekçilerine yönelik ekonomik, siyasi saldırıları karşısında güçlü bir direnme hattı oluşturmaktan uzak olduğu bugün reformist yönetimin dışında herkesin hemfikir olduğu bir gözlemdir.

Ancak genel kurulda, reformizmin gündemi bu gerileyiş olmayacaktır. Memur hareketini daha ileriye götürmenin yollarını tartışmayacak, bunu tartışmak isteyenleri engellemeye çalışacak ve mevcut yönetimin, politikanın egemenliğini sürdürmeyi hedefleyeceklerdir.

Kahin değiliz; ancak reformizmi tanıyoruz. Genel kurul öncesi yapılan açıklamaları biliyoruz. Bu nedenle de reformist KESK yönetimine ilişkin bu öngörülerde bulunabiliyoruz. Avrupa Birliği'ni, Sivil Toplumculuğu, Ülkemizde Sendikal Hareketin Geldiği Noktayı, Emek Platformu tartışması gereken genel kurul, bunları tartışmayacaktır. Memur hareketine, ÖDP politikaları çerçevesinde yön vermeye çalışacaklar, ve bu politikaları "tepeden inme" biçimde egemen kılabilmek için de anti-demokratik işleyişi sürdüreceklerdir.

KESK'in "toplumsal hareket sendikacılığı" rüyası

KESK Genel Başkanı Sami Evren'in genel kurul öncesi açıklamalarından anlaşılan odur ki, KESK'in şu anda gündeminde "toplumsal hareket sendikacılığı" dedikleri, çalışan kesimlerin, en başta da işçi ve memurların tek bir sendikal çatı altında örgütlenmesi hedefi vardır.

Bu, esas olarak KESK'in değil, ÖDP'nin gündemidir. Ama "teori" ÖDP'ye de ait değildir. "Toplumsal hareket sendikacılığı" diye tanımlanan bu anlayışı ÖDP de Latin Amerika ülkelerinden almıştır.

Sami Evren, DİSK ve KESK'in tek bir sendikal çatı altında örgütlenmesini savunduğu açıklamasında, "bu ortak sendikalaşma yasal olarak mümkün olmasa bile, memur hareketinin 90'ların başındaki tecrübesi var, yine öyle yapılır" diyor.

Ama Sami Evren, bugünkü koltuklarına 90'ların başında yasaklara, baskılara, sürgünlere rağmen sendika hakkını fiili olarak kullanan, sendika hakkını kelimenin gerçek anlamıyla söke söke alan o sendikal anlayışı tasfiye ederek oturduklarını unutuyor. O devrimci, militan anlayışa karşı "alternatif" sendikalar kurduklarını unutuyor.

Evet, bu ülkede memur sendikası kurmak yastı. 80'lerin sonlarında devrimci memur hareketinin önderliğinde geliştirilen mücadeleyle memur sendikaları FİİLEN kuruldu. Yasalara göre "yasak"tı ama, vardılar.

Devrimci memurlar, yasalara, yasaklara rağmen sendikaların kurulmasını savunurken, bugün KESK yönetimini ele geçiren tüm reformist çevreler karşı çıkıyor, "daha zamanı değil, kitle hazır değil..." gibi mazeretler üretiyorlardı.

Emekçilerin mücadelesi ve örgütlenmesi, oligarşinin yasalarına sığmaz; ama o yasaları aşmak için de radikal, militan bir anlayış gerekir. Ne KESK, ne de DİSK yönetiminin böyle bir anlayışı olduğunu kim söyleyebilir?

Sırtlarını AB yasalarına dayayabilirlerse, belki o zaman "yasaları biraz çiğnemeye" cüret edip işçi-memur sendikaları kurabilirler. Ama öykündükleri Latin Amerika'daki gibi bir "toplumsal hareketi" yaratmaya bu da yetmez.

Sorun örgütlenme biçiminde değil, anlayıştadır!

Sami Evren, "Toplumsal hareket sendikacılığı" derken, öykündükleri Latin Amerika sendikacılığında, DİSK'te de, KESK'te de bulunmayan bir militanlığın olduğunu unutuyor.

Latin Amerika'da şekillenen "toplumsal hareket sendikacılığı" esas olarak "düzen içi" çözümlere yönelik olarak ortaya çıkmıştır; bu anlamda zaten bir örnek teşkil edemez. Ama düzen içi mücadele ölçülerinde olsa da militan bir direnişçi, dayanışmacı pratik sergilemişlerdir.

Bu sendikalar, işçi, memur ve köylü emekçilerin ortak örgütlenmesi olarak gündeme geldi.

Emekçilerin birlikte mücadelesi ve dayanışması, güçlerini birleştirmeleri “anafikir”di.

Bu fikir ise, KESK ve DİSK yönetiminden oldukça uzaktır. DİSK’le ortak sendikal çatı altında birleşmeyi, önümüzdeki sürecin en önemli görevi olarak gören Sami Evren’e sormak durumunda- yız; Siz daha kendi sendikalarınızla, KESK üyesi sendikalarla “dayanışma” içinde değilsiniz, ortak hareket edemiyorsunuz, işçi sendikalarıyla nasıl, hangi zeminde birlikte olacaksınız?

Çok değil, son bir kaç ay içindeki eylemlerde, SSK’ların tasfiyesine, Gelir İdaresi Yasası’na bağ- lı olarak vergi dairelerinde gündeme getirilmek istenen tasfiyeye karşı, KESK’e bağlı sendikaların çalışanları yalnız bırakılmadı mı? SES’in, BES’in geçtiğimiz aylar boyunca ülke çapında yaptıkları sayısız eylem, KESK yönetimi tarafından sahiplenilmedi, göstermelik açıklamalar, temsili katılımlarla geçirildi. Bırakın tüm emekçilerin ortak direnişini örgütlemeyi, BES’in, SES’in bu güçlü eylemlerini bile memurların genel direnişine çevirmeyi düşünmedi.

Demek ki “aynı çatı altında örgütlenmek” tek başına ne dayanışmayı, ne birlikte mücadeleyi sağlar, ne de halkın direnişini geliştirir.

Sorun örgütlenmenin biçiminde değil, politika- da, anlayıştadır.

Memur hareketi, KESK’i devrimcileştirecek güce ve dinamiklere sahiptir

KESK, DİSK çizgisine, DİSK de Türk-İş’e yakınlaştırılıyor. Operasyon böyle sürüyor. Emek Platformu, adeta hem DİSK’i, hem KESK’i denetleyip belli bir noktada tutma platformu halindedir... IMF saldırılarına karşı, rutin, birbirini tekrarlayan “eylem paketleri” kararlaştırılıyor ve bu süreçlerin sonunda saldırı püskürtülmüş olmuyor, sadece yasak savılmış oluyor.

Bütün bunlar ise, KESK kitlesi içinde tartışmaya açılmıyor. Bırakın tüm üyelir nezdinde tartışmayı, temsilciler, delegeler düzeyinde bile demokratik bir tartışma ve karar alma süreci yoktur.

Bunun yerine, soyut, belirsiz hedefler konuluyor. Yine Genel Kurul öncesi Sami Evren tarafından yazılan bir yazıda şöyle deniyor:

“Sendikal mücadelenin yapısal değişikliklere ihtiyacı var... Kendini yenileyip daha da saldırı- ganlaşan sermaye karşısında, emek hareketi de kendini yenilemeli ve bu saldırıları püskürte- bilecek yapıları ortaya koymalıdır.” (Birgün, 6 Mayıs 2005)

Değişim, yenilenme... bıktırıncasına tekrarlanıyor bu kelimeler. Görünürde sendikal hareketin,

memur hareketinin sorunlarına kafa yorulup çözüm aranıyor imajı veriliyor; oysa, bu kelimelerin biraz altı değiştiğinde, aslında tabanın bu söylemlerle KESK’in daha da düzeniçileştirilmesine hazırlandığı ortaya çıkıyor.

Sermayenin saldırıları pervasız ve kararlı. Pe- ki, **“bu saldırıları püskürtebilecek yapılar”**, devrimcileri tasfiye politikalarıyla mı oluşturulacak? **“İşimi seviyorum, fabrikamı seviyorum”** sloganıyla mı örgütlenecek bu yeni yapılar?

KESK’in son olarak 1 Mayıs pratiği ortadadır. Türk-İş’le, DİSK’le birlikte devrimcilerin etkisizleştirilmesi üzerine şekillenen, faşist saldırı ve provokasyonların karşısına cüretle çıkmayan bir politika hayata geçirildi.

Doğrudan memurlara yönelik saldırılarda, devrimci memurların militanca direniş önerileri reddedilirken, hazır, rutin “eylem paketleri”nde ısrar ediliyor ve tabii sonuç da değişmiyor. Kaç yıldır KESK’in püskürttüğü tek bir saldırı var mıdır? Artık yeni haklar kazanmaktan söz bile edilmiyor, varolanları korumak öne çıkmış durumda, ama KESK’in reformist yönetiminin çizgisi bunu sağlamaktan da uzak.

Memur hareketinin geleceği için 90’ların ba- şındaki tavrı esas almak, doğru bir hareket noktasıdır. Ancak bunu KESK’in mevcut yönetiminin yapması mümkün değildir. Sendikalarını fiilen kuran, yasaklara göğüs geren memurlar, bir yere gitmedi. Onlar yine KESK içindeler. Sorun, devrimci bir perspektif, militan bir anlayış etrafında birleşmektir. Devrimci memurlar, KESK’i gerektiğinde yeni baştan yaratacak güçtedir. Devrimci memurlar, KESK’in Türk-İşleştirilmesine izin vermeyeceklerdir. Genel Kurullar ve işyerleri, bu mücadelenin alanları olacaktır.

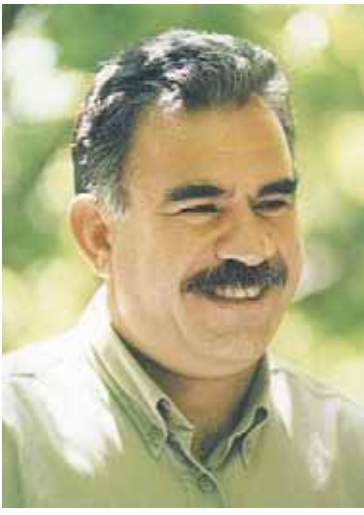
DÜZELTME

Amasya’daki 1 Mayıs mitingine ilişkin haberi- rimizde, *“KESK ve DİSK’lilerin, HÖC’lülerin san- cak ekibinin giydiği kıyafetlerle alana çıkması- nı, HÖC’ün attığı sloganları engellediği”* belir- tilmişti.

Amasya muhabirimiz, dergimize gönderilen haberde istenmeden bir yanlışlık yapıldığını, en- gelleme tavrında bulunan tertip komitesi üyele- ri içinde DİSK’in bulunmadığını belirtti.

Muhabirimizden gelen düzeltmenin sonuç bölümü aşağıdaki gibidir:

“Geçen hafta dergiye gönderilen yazıda yan- lılıkla DİSK’in adına da yer verilmiştir. DİSK 1 Mayıs çalışmalarında devrimcilerin yanında ol- muştur. Amasya DİSK’ten özür diliyoruz.”

AİHM, “Öcalan adil yargılanmadı” kararı verdi

Oligarşinin mahkemelerinin PKK lideri Öcalan’ı yargılamalarının hiçbir meşruiyeti yoktur. Asıl sorumlusu oldukları “30 bin ölü” sakızını çiğneyenler, bu topraklarda onyıllardır neden silahlı mücadelenin hiç bitmediğinin, isyanların birini ezdiklerinde bir yenisinin filizlenmeye başladığının cevabını vermelidirler. Halkların haklarını nasıl zorla yokettiklerinin, asimilasyonu, imhayı ve inkarı dayattıklarının, yaktıkları köylerin, toplu mezarların, Susurlukların hesabını vermelidirler.

AİHM, Gayrimeşruluğu Onayladı

Karar, tamamen usul yönündendir. AİHM, Öcalan’ın avukatlarının başvurusunda dile getirdikleri, emperyalistlerce kaçırılmasını “hukuka uygun” bularak, bu konudaki talebi reddetmiştir. Kendi hukuklarında dahi yeri olmayan bu olayı onaylayan Avrupa, Öcalan’ın kaçırılmasındaki “şer ittifakını” da meşru göstermiştir. Gerçekten “hukuk” kaygısı olan bir karar, ilk önce bunu mahkum etmeliydi. Ancak, AB’nin de, PKK’yi tasfiye hesabı düşünüldüğünde, böyle bir beklentinin hayalcilik olacağı da açıktı.

Faşist, Şovenist Kesimler Rant Elde Etmek İstiyor

Öcalan’ın yeniden yargılanması konusunda, “AB’nin bağımsız yargıya müdahalesi” demagogisi yapanlar, gerçekte bu ülkenin işbirlikçilik tarihinde en kara sayfalarda adları yazılı olanlardır. Onların bağımsızlık gibi sorunları olmadığı gibi, hukuk gibi sorunları da yoktur.

Örneğin, bu ülkede kendine sosyal demokrat diyenlerin hukuktan ne anladığını CHP lideri Baykal’ın konuşmalarına bakarak anlayabilirsiniz. Şovenizmin rantını oya dönüştüreceği hesabı yapan Baykal’a göre, Öcalan’ın yeniden yargılanması “ülkeyi kırıp dökermiş”.

AB yolunu en iyi biz yürürüz diyen Baykal Genelkurmay ve MHP’nin sözcülüğünü yapıyor. Oligarşinin en gerici kesimlerinin cephesinden saldırıyor. Ama yanılıyor. Baykal, açıklamalar yapmaktan çok, sokaklarda ulumaya hazırlanan MHP için zemin yaratmaktan başka hiçbir şey elde edemeyecektir. MHP’nin bütün derdinin ise oy avcılığı olduğu, çok iyi bilinmektedir. O, sokaklarda estireceği terörle, şovenizmi yükselterek politika yapma hesabındadır.

Olası bir “yeniden yargılamanın”, şovenizmin yükselişine objektif zemin hazırlayacağı düşünülebilir. Ama böyledir diye, demokratik bir hakkın kullanılmaması savunulamaz. Hele bu “solculuk” adına hiç yapılamaz. Avukatlarının, Öcalan’ın henüz yeniden yargılanma konusunda karar vermediğini belirten, ÖDP’nin gazetesi Bir Gün’ün yazarı Doğan Tılıç, “böyle bir çıkışla, o kadar geniş bir kesim rahat nefes alacaktır ki!” diyor örneğin. Rahat nefes alacak olanlar kimlerdir, Tılıç hangi cepheden bakmaktadır olaylara?

MHP başta olmak üzere, gerici faşist kesimlerin şovenizmi yükseltme, çatışmalar yaratma girişimlerini önlemek hükümetin görevidir. AKP hükümeti, “bu hükümet değil devlet işidir” diyerek işin içinden çıkamaz. Tedbir almak zorundadır. Almıyorsa, AKP de yaşanacakların içinde demektir. Bundan rant elde etmek istiyor, şovenizmden en az MHP kadar medet umuyor demektir.

Hukuk Göstermelik

Her şey göstermelik. Hukuk da. Olağanüstü koşullarda yapılan yargılamalarına kimsenin ses çıkarmaması dayatılıyor. Hukuk öylesine göstermelik ki, doğal bir şeyden sözeder gibi, bir bakan, Abdullah Gül çıkıp, “yüz kez de yargılansa aynı cezayı alır” diyebiliyor. Kendi hukuklarına göre dahi, “yargıya müdahalede” sakinca görmüyor. Ama bunun da ötesinde, bu bir anlayışın tezahürü. Hukuku, demokrasiyi, hak ve özgürlükleri vitrinlik görmeye alışmıştır bu kafa yapısı. Ve asimilasyonu, imhayı dayatan da bu zihniyettir.

Tecritte 118 Ölüm!
AKP İktidarında 21 Ölüm!
Tecrite Karşı Direnişte 12. Ekip!

TECRİT SÜRDÜKÇE DİRENİŞ SÜRECEK!

Fidan Kalşen
Ölüm Orucu Ekibi
Direnışçileri:

Fatma KOYUPINAR
(Gebze Hapishanesi)

Serdar DEMİREL
(Sincan 1 No'lu F
Tipi Hapishanesi)

Faruk KADIOĞLU
(Tekirdağ 1 No'lu
F Tipi Hapishanesi)

Büyük Direnişin 5. yılında, direniş bayrağını 12. Ölüm Orucu Ekibi devraldı.

Tutsaklar, F tipi hapishanelerin açılmak istenmesine karşı 20 Ekim 2000'de **açlık grevine** başlamıştı. Bine yakın tutsak açlığa yatmış, açlıklarıyla taleplerinin savaşını veriyorlardı. İşbaşındaki DSP-MHP-ANAP katliam iktidarı ise, tutsakların ve tüm demokratik güçlerin taleplerini kabul etmediği gibi, bir yandan yalanlarla hücreleri meşrulaştırmaya çalışıyor, bir yandan da büyük katliamın hazırlıklarını sürdürüyordu.

Açlık grevinin 1. ayı dolduğunda tutsaklar, açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüler. Alınına kızıl bandını takan her bir tutsak, son sözlerini söyleyerek halkı için, yoldaşları için ölüm yürüyüşüne başladı. Alınına kızıl bandını takan her bir tutsak, yoldaşlarının huzurunda yaptığı konuşmayı "Ya Zafer, Ya Ölüm!" sözleriyle bitirdi.

O günden bu yana, **55 ay** geçti. 9 Mayıs 2005'te oligarşinin hapishanelerinde 12. kez bant takma törenleri yapıldı. Her biri farklı koşullarda, farklı mekanlardaydı törenlerin; ama özü aynıydı. Tutsakları sarıp sarmalayan kararlılık, coşku ve cüret aynıydı. Ölümüne yürüyüşün özü ve amacı aynıydı.

Ölüm orucu ekipleri, düşmanın üzerine dalga dalga yürüyen akıncılar gibiler. Her ekip zulmün kalesinin duvarlarında gedikler açıyor. Her şehit bir bomba olup patlıyor düşmanın kalesinde. Zulmün kalesi hala "direniyor" görünse de, her darbeye biraz daha zayıflıyor.

Bugüne kadar 11 Ölüm Orucu Ekibi yeraldı büyük direnişte. Ekiplerin ölüm orucuna başlama tarihleri şöyleydi:

1. Ölüm Orucu Ekibi - 19 Kasım 2000
2. Ölüm Orucu Ekibi - 29 Kasım 2000
3. Ölüm Orucu Ekibi - 14 Aralık 2000
4. Ölüm Orucu Ekibi - 11 Mayıs 2001

5. Ölüm Orucu Ekibi - 3 Haziran 2001
6. Ölüm Orucu Ekibi - 28 Temmuz 2001
7. Ölüm Orucu Ekibi - 26 Eylül 2001
8. Ölüm Orucu Ekibi - 1 Mayıs 2002
9. Ölüm Orucu Ekibi - 30 Kasım 2002
10. Ölüm Orucu Ekibi - 20 Ekim 2003
11. Ölüm Orucu Ekibi - 25 Temmuz 2004
12. Ölüm Orucu Ekibi - 9 Mayıs 2005

9. Ölüm Orucu Ekibi'nden itibaren, her direniş ekibine bir şehidin adını vermek gelenekselleştirildi. 9. Ekip **Zehra Kulaksız** Ölüm Orucu Ekibi adını alırken, 10. Ekip **Gültekin Koç** Ölüm Orucu Ekibi, 11. Ekip **Sevgi Erdoğan** Ölüm Orucu Ekibi adını aldı. Direnişçiler, son ekibe, ilk şehidin adını verdiler. Direnişin "ilk **günkü kararlılığıyla**" sürdüğüne vurgu yapan bu adlandırmaya, direnişin kırılabileceği beklentisini taşıyan her kesime bir cevap oluşturuyor.

AKP İktidarında Tecritte 21 Ölüm!

AKP iktidarı, her konuda olduğu gibi, bu konuda da başlangıçta tavrını inkar ve yoksayma üzerine oturttu. DSP-MHP-ANAP iktidarının başlattığı sansür, en katı haliyle sürdürüldü. Tecrit yoktu, hatta ölüm orucu da yoktu, herkes de yoksaymalıydı... İktidarın bu isteği, hükümet değişikliğiyle birlikte AKP yalakalığına başlayan burjuva medya tarafından eksiksiz uygulandı.

Sansürün kalın duvarları arkasında ise, işkenceli ölüm hücrelerinde tecrit tüm koyuluğuyla sürdürülüyordu. Tecrit ve ölüm orucu gerçeği karşısına çıktığında "bunlar bizim iktidarımız döneminde olmadı" yalanına sığınan Tayyip Erdoğan iktidarı, hükümet koltuğunda oturduğu süre içinde tam 21 tutsağın katili oldu.

19 Aralık katliamının Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün direnişi kırmak için çıkardığı yasaları, genelgeleri yeterli bulmayan AKP'nin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, basın yasasından TCK'ya, Ceza İnfaz Kanunu'na kadar çıkardıkları her yasanın içine, bu büyük direnişi engellemeyi, kırmayı amaçlayan maddeler yerleştirdi.

Tecrit ve ölüm orucu, görünürde "gündemde" değildi ama, iktidarın beyninde ağırlıklı bir yere sahipti; yaptıkları her yasada onlarca madde, tecrite karşı direnişi gözönünde bulundurarak hazırlanıyordu.

Direniş, 5 yıldır işte böyle büyük bir baskı altında sürüyor. Düşünün, sadece bu direnişi kırmak için Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler operasyonu düzenlendi, bu direnişi kırmak için Türkiye tarihinin gördüğü en koyu ve uzun süreli sansür politikalarından biri uygulandı ve

halen uygulanıyor, bu direnişi kırmak için onlarca yasa, genelge çıkarıldı. Ne eşi görülmemesi vahşet, ne emperyalizmin desteği, ne sansürün karanlığı, ne de devrimci, demokratik güçlerin direnenleri yalnız bırakması; hiçbir şey direnişi kırmaya yetmedi. Direnişin gücü ve büyüklüğü de işte buradadır. Bu direnişi Türkiye ve dünya halkları için önemli kılan, örnek haline getiren de yine bu koşullardır.

Tecrit, Direnişin Ördüğü Barikadı Aşamamıştır! Aşamayacaktır!

12. Ölüm Orucu Ekibi, çıplak bir gerçeğin en yalın ifadesidir. Dalgalar halinde ölümün üzerine yürünen yerde, bedenlerin tutuşturulduğu yerde, kimse bunun nedenlerini görmezden gelemez. 12. ekip tecrit gerçeğini bir kez daha hatırlatırken, sorulara da bir cevap veriyor.

Neden sürdürüyorlar? Çünkü tecrit sürüyor. **Neden ölüyorlar?** Çünkü düşünceleriyle yaşamak istiyorlar... Direnişin sürme nedeni ilk günden kadar kısa ve nettir.

19 Aralık 2000 günü kanla açılan F tiplerinde 5 yıldır uygulanan tecrit, tutsakları teslim alamamıştır; çünkü karşısında dağ gibi bir direniş vardır. Oligarşi ve emperyalizm, F tipleriyle/tecritle amaçladıkları sonuca ulaşamamışlardır; devrim ve sosyalizm düşünceleri silinmemiştir tutsakların beyninden; çünkü karşı-devrimin rüzgarının önünde direniş vardır. Eğer F tiplerinde saldırılara, yaptırımlara, teslim almaya, bağımsızlaştırmaya yönelik baskılara daha ilk günden itibaren bir barikat örülmüşse, bu direnişin barikatıdır.

5 yıla yayılan 11. Ölüm Orucu Ekibi, tek başına direnişin kararlılığının ve gücünün ifadesidir. Bu irade, oligarşinin katliamlarına, zorla müdahale işkencesine, sansürüne, hücrelerine, teslim alma politikasının her yeni manevrasına, yeni ekiplerle cevap vermeyi başarabilmiştir. Yüzlerce direnişçiye bu iradeyi kazandıran devrimin ve devrimciliğin gücüdür. Bu irade, halka bağlılığın iradesidir. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunma iradesidir. Devrim ve iktidar iddiasının iradesidir. Zulüm ve tecrit karşısında iradesi kırılanlar, bu iddiaya güçlü bir biçimde sahip olmayan, ideolojisini her koşul altında düşmana dayatma gücünü gösteremeyenlerdir. 11 ekibin öncülüğünde sürdürülen direnişte, 118 şehit verildi. 118 şehit, devrimin, sosyalizmin iradesini güçlendirdi. Tutsakların düşünceleriyle yaşama kararlılığını güçlendirdi. Tecrite karşı direnişin bayrağını devralanlar, bu güçle devam ediyorlar yola. Sonunda kazanan bu irade olacak, tecrit parçalanacaktır.

**direnşimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

**Düşmanlarımız,
boşuna umutlanmasın;
bizim yokedilmemiz,
teslim alınmamız
üzerine yaptıkları
hesaplarda asla başarıya
ulaşamayacaklar;
Dostlarımız her daim
emin olsun ki, bize
bağladıkları umutları,
bize güvenleri asla
boşa çıkmayacak.
Sözümüzün senedi,
118 şehidimizdir!**

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi Açıklaması:

**Tecrite Karşı Direniş Sürüyor
Bayrak, FİDAN KALŞEN Ölüm
Orucu Ekibi'nde**

**12. Ekibimiz Ölüm Orucuna Başladı
İlk Günkü Kadar Kararlıyız!**

Tarih, 20 Ekim 2000'di büyük direniş başladığında. O günden bu yana 4 yıl, 7 ay geçti.

F tiplerine ve tecrite karşı direnişimizde 118 tutsak ve tutsak yakını şehit düştü.

İrademizle, kararlılığımızla, fedakarlığımızla Büyük Direnişin bayrağını bugüne kadar taşıdık.

4,5 yıldır F tipi hapishanelerin işkenceli ölüm hücrelerindeyiz. TECRİT, hayatımızın her anını belirleyen bir Nazi politikası olarak uygulanmaya devam ediliyor. Düşüncelerimizden, inançlarımızdan, ideallerimizden vazgeçmeyi dayatıyorlar bize. Bağımsızlığı, demokrasiyi, sosyalizmi savunmaktan vazgeçirmek için beynimizi teslim almak istiyorlar.

Canımızı teslim ederiz, ama beyinlerimizi asla!

Ülkemiz emperyalizm tarafından talan edilirken, BAĞIMSIZLIĞI SAVUNMAKTAN, işkence, infaz, yasaklar, coplar, panzerler, faşist saldırı ve provokasyonlar halkı sindirmek için uygulanmaya devam edilirken DEMOKRASİYİ SAVUNMAKTAN, vahşi kapitalizm dünyada ve ülkemizde halkları yoksulluğa, yozlaşmaya mahkum ederken SOSYALİZMİ SAVUNMAKTAN vazgeçmeyeceğiz.

F tiplerindeki TECRİT politikasına son verilmelidir!

Siyasi kimliğimizle, düşüncelerimizle yaşama hakkımız kabul edilmelidir!

Direnşimiz TECRİTİ parçalayınca kadar sürecektir.

12. Ölüm Orucu Ekibi'miz, şehit düşen yoldaşlarımızın bayrağını devralarak 9 Mayıs 2005'ten itibaren ölüm orucuna başlamışlardır.

12. Ölüm Orucu Ekibi'mizde yeralan yoldaşlarımız ve bulundukları hapishaneler şunlardır:

Fatma KOYUPINAR - Gebze Hapishanesi

Serdar DEMİREL - Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

Faruk KADIOĞLU - Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

Yoldaşlarımız direnişimiz boyunca oluşturduğumuz 12. Ölüm Orucu Ekibi olan bu ekibe, Fidan Kalşen yoldaşımızın adını verdiler. Fidan Kalşen, büyük direnişimizin ilk şehitlerindendir.

19 Aralık 2000 sabahında hapishaneleri yakıp yıkan vahşi saldırının karşısına Çanak-kale Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak dikilen ilk feda savaşçımızdır.

19 Aralık 2000, Saat 07.20, Fidan'ın şehit düştüğü andır.

O gün sabah, katliamcıların karşısına nasıl çıktysak, bugün de aynı tavrımızı sürdürüyoruz. 12. Ölüm Orucu Ekibi'mize Fidan Kalşen yoldaşımızın adını vermemiz, İLK GÜNKÜ KADAR KARARLI OLDUĞUMUZUN ifadesidir.

Fidan Kalşen yoldaşımız, 19 Aralık 2000 sabahında bedenini tutuştururken "saldırıyı durdurun, yoldaşlarımızın kılına zarar veremezsiniz" diyordu.

Şimdi tecrit saldırısını durdurmak için üç yoldaşımız atıldı öne.

Fidan yoldaşımız gibi "saldırıyı durdurun, durdurmazsanız kendimizi feda edeceğiz" diyorlar.

Bundan anlaşılması gereken tek bir sonuç vardır: Tecrit sürdükçe ölümler sürecek. Tecrit sürdükçe, direniş sürecek. Bizim şiarımız, 19 Aralık sabahındaki gibidir; "Ya zafer, ya ölüm!"

9 Mayıs 2005

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi

TECRİT İNKAR EDİLEMİYOR!

Kandıra 1 No'lu F Tipi'ndeki tutsaklardan Ümit İlter, TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanvekili Turan Tüysüz'ün kendisine yolladığı mektubu, dışarıya bir yakınına göndermek istedi. Ancak "mektup okuma komisyonu", içeri girerken sakıncalı bulmadığı bu mektubu, dışarıya gönderilmek istenince "sakıncalı" buldu ve mektuba el koydu.

Ümit İlter, bunun üzerine infaz hakimliğine başvurdu ve infaz hakimliği de Turan Tüysüz'ün mektubunun resmi bir nitelik taşıdığını ve bu nedenle yasaklanamayacağına hükmederek, mektup okuma komisyonunun kararını iptal etti.

Turan Tüysüz, mektubunda şöyle diyor:

"Sayın Ümit İlter,

7 Mart 2005 tarihli mektubunuz tarafımdan incelenmiş, 25 Mart 2005 tarihinde yaptığım incelemelerin neticesinde vicdani kanaatime göre oluşan olumlu, olumsuz tavır ve uygulamaları İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'na sundum.

Diğer milletvekili arkadaşların başka cezaevlerinde yaptıkları inceleme ve görüşleri, verdikleri demeçler kendilerini bağlar. Mektubunuzda bahsettiğiniz Milliyet Gazetesi'ndeki mülakatım tam olarak aktarılmamıştır. Basın mensubunun konuya bakışı ve aktarışı kendisinin vicdani sorumluluğundadır. Benim verdiğim mülakat ile size gönderdiğim rapor ilişikte-dir." ...

Turan Tüysüz'ün "ilişikte" gönderdiği "F 1- F 2 Kocaeli Cezaevi'nde yapılan inceleme sonucu" raporunda göze çarpan bazı tespitler ise şunlar:

"**Aşırı tecrit ve sosyal faaliyetlerin yetersizliği** nin uzun vadede insan psikolojisinin üzerinde büyük tahribat yaparak kişiyi sosyal olmaktan çıkarması...

Yukarıda saydığımız ve daha sayamadığımız birçok aşırı güvenlik kaygısıyla oluşturulmuş **gereksiz katı kurallar ve keyfi uygulamalar** ile tutuklu ve hükümlülerin **baskı altında tutulmaları** uzun vadede insanların devlete, devlet kurumlarına ve bu kurumları temsil eden şahsiyetlere karşı kinlenmesine... sebebiyet verecekleri açıktır. ... İslah ve rehabilitenin insan haklarından yoksun olarak yapılması ileride toplumsal patlamalara (yolaçması)... kaçınılmazdır."

*

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış da Edirne'deki kapalı, açık ve F tipi hapishanelerde incelemelerinden sonra yaptığı açıklamada şunları söyledi: "**F tipi cezaevinde kalanlar tecritten şikayetçiler. Özellikle tek kişilik hücre tabir ettiğimiz şeylerde tecrit var. Tek kişilik hücrelerin artık olmaması ve sosyal aktivitelerin daha da artırılması gerektiğini düşünüyorum.**"

Komisyon Başkanvekili Adıyaman Milletvekili Faruk Ünsal da F tipi hapishanelerde İstanbul Barosu'nun formüle ettiği "**3 kapı, 3 kilit**" şeklinde bir uygulamanın düşünülmesi gerektiğini belirtti.

*

F tiplerini "inceleyen" milletvekilleri, bakıyor, ama göremiyorlar. Tecrit gerçeğinin nedenlerini niçinlerini kavrayamıyorlar. Fakat buna rağmen açıklamaların ortak yönü **TECRİT** gerçeğinin kabul edilmesi, başka bir deyişle reddedilememesidir. Hücrelere değil, "tek kişilik hücreye", tecrite değil, "aşırı tecrite" karşı çıkma gibi bir çarpıklık içinde olsalar da, F tiplerinde gördükleri, **TECRİT** gerçeğinden başka bir şey değildir.

AKP iktidarı ve Adalet Bakanlığı, kendi milletvekillerinin dahi görmezden gelemediği **TECRİT**'i daha ne kadar inkar edebilecek?

Fidan Gibi

Bugün düşmanın bu saldırıları karşısında set olabilmek her devrimcinin görevidir. Set olamamanın devrimciliğin bitmesi demek olduğunu biliyoruz. Bunun için en önde olmayı, ölüm orucu savaşçıları arasında olmayı Parti'mden talep ediyorum.

Seyit Rıza'nın, "*düşman Der-sim'e sefer yapar zafer asla*" sözünü yerine getirmenin sırasını talep ediyorum.

Şehidimiz Zehra Öncü'nün elindeki bomba olma sırasını talep ediyorum.

6 Aralık ve tüm Kürdistan şehitlerimizin yarattıkları değerleri büyütmenin sırasını talep ediyorum.

Buna denk düşen çok daha ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Halkımın umudu, dayatılan zalimliğin zulmün hesabını sormanın sırasını istiyorum.

Fidan Kalşen
3.8.2000

19 Aralık gece... Gecenin perdesinin ardında ölüm mangaları... Ölüm mangalarının cebinde katliam fermanları.

Bir halkı susturmanın, sindirmenin yolu hapishanelerden geçiyor bizim gibi ülkelerde.

Çünkü zulme boyun eğmeyenlerin adeta "zorunlu durağı" gibidir hapishaneler. Aydınlık beyinlerin, cesur yüreklerin yeridir. Özgürlük mü diyorsun, hakkını mı arıyorsun, ülkem emperyalizmin kanlı postallarıyla çiğnenmesin mi diyorsun, önce işkenceler, ardından hapishaneler onları bekler. İnsana dair tüm güzellikler, yarınlaraya dair tüm umutlar boğulmak istenir dört duvarla.

19 Aralık gece... Dört duvara teslim olmaya-nın üzerine yürüdü ölüm mangaları. İnsanın insan gibi yaşayacağı bir dünyanın kavgasını verenlerin üzerine bombalar yağdırdılar. Kan doldu hapishanelerin maltaları, ölüm yağdı katillerin kurşun ve alev püskürten namlularından.

19 Aralık gecesinin sabahı...

Bir bir zulmün karşısına dikildi kararlılıktan, cüretten ve fedakarlıktan yoğrulmuş bedenler.

Onlardan biri, onlardan ilki, Çanakkale Hapishanesi'ndeki bir kadındı. Adı Fidan'dı. Gençecik bir fidan ve heybetli bir çınar gibi dikildi zulmün karşısına.

Zulmün saldırısını durdurmak için feda eylemi yapmaya karar vermişlerdi.

19 Aralık sabahı, Çanakkale Hapishanesi'nde ölüm orucu direnişçilerine sordu yönetici yoldaşları: "*Kim feda eylemi yapacak?*"

Birinci Ölüm Orucu Ekibi'ndekilerin tümü aynı anda bu göreve talip oldu ve yalnızca saniyeler sonra görevi kimin üstleneceği belli olmuştu. Bir adım öne çıkmıştı Fidan Kalşen. Sesindeki kararlılık, tartışma götürmezdi. Ve artık o andan sonra hiç kimse önünde duramazdı Fidan'ın. Ölüm orucu direnişçilerinden Fatma Ersoy, birkaç saniye önce feda savaşçısı olmak için kaldırdığı kolunu yavaşça indirdi; çünkü o an, kolunu bir an dahi havada tutmak, Fidan'a saygısızlık olacak gibi gelmişti ona. Ersoy, daha sonra o an'ı şöyle anlatacaktı: "*Fidan'la yüzyüze geldiğimde elimi bir güç aşağı çekti sanki, Fidan'a teslim olduk!*"

Zulmü teslim almaya gidiyordu Fidan.

Yoldaşlarına son kez sarıldı. Yoldaşları için alevden bir barikat olacaktı birazdan...

Fidan Kalşen, 19 Aralık katliamının sabahında, zulmün karşısına dikilip “operasyonu durdurun” diye haykırdı zalime. Dakikalar boyunca yandı alevler içinde, ellerinden bir an bile zafer işareti eksik olmadı. Zulme boyun eğmemenin zaferiydi eliyle işaretlediği. Halk için, vatan için, yoldaşları için kendini feda etti Fidan. Cüretle, kararlılıkla öne çıkmanın, fedakarlıkta sınır tanımazlığın adı oldu.

19 Aralık’tan aylar önce yapılan “ölüm orucu gönüllüleri” toplantısını şöyle anlatmıştı kendisi:

“2 Ağustos günü tekrar duygu ve düşüncelerimiz istendiği gündü. Yakında başlayacağımız ölüm orucu gönüllüsü olan 72 kişi biraradayız. Hiçbirimiz daha önce 72 gönüllüyü birarada görmemiştik. Herkes çok coşkuluymuş. Bu büyük güç Parti’nin gücüydü. Parti’nin bedelleri üzerinde yaratıldığını hepimiz biliyoruz. 500’ün üzerinde verdiğimiz şehitler, ülkenin bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için şehit düştüler. Her birinin gösterdiği kahramanlık, yarattığı değerler onurumuzu, ahlakımızı, namusumuzu simgeliyor. Bunları korumak, sahip çıkmak, büyütmek bizlere düşen en büyük görevdir. Bunun sorumluluğunu taşımak boynumuzun borcudur.”

İşte bu borçla, söz sırası kendisine geldiğinde, neden ölüm orucu direnişçisi olmak istediğini

ni birbir sıraladı Fidan... Şunun için, şunun için, şunun için TALEP EDİYORUM ölüm orucu direnişçisi olmayı diye reddedilemez gerekçelerini ortaya koydu.

19 Aralık sabahı, aynı nedenlerle feda savaşçıların en önündeydi Fidan. 1. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak en ön siperlerdeydi zaten. Fırladı siperden zulmün karşısına dikildi.

O siperler o günden bu yana hiç boş kalmadı. Fidan’ın düştüğü yerde bir savaşçı bayrağı devraldı. O da düştü açlığın koynunda vuruşken, bayrak düşmedi.

9 Mayıs 2005 sabahında yaşandı son bayrak devri. Fırladı siperinden Fatma Koyupınar. Fırladı Serdar Demirel, kuşanıp alın bandını ileri atıldı Faruk Kadioğlu... Dikildiler düşmanın karşısına. **“Biz de birer Fidan’ız!”** diye haykırdılar zalimin karşısında.

Yoldaşları düşünceleriyle yaşayabilsin diye, devrim ve sosyalizm umudu bu topraklarda boy vermeye devam etsin diye Fidan oldular, kuşandılar alın bantlarını.

Şimdi alınlarındaki kırmızı bantlar konuşuyor; Fidanlar’ı yıldıramadınız, Fidanlar’ı durduramadınız, Fidanlar’ı tüketemediniz... Biz, 5 yıl önce, Çanakkale’de demir parmaklıkların ardında, alevlerin içinde eridiğini sandığınız Fidan’ız.

Sayı 158

13

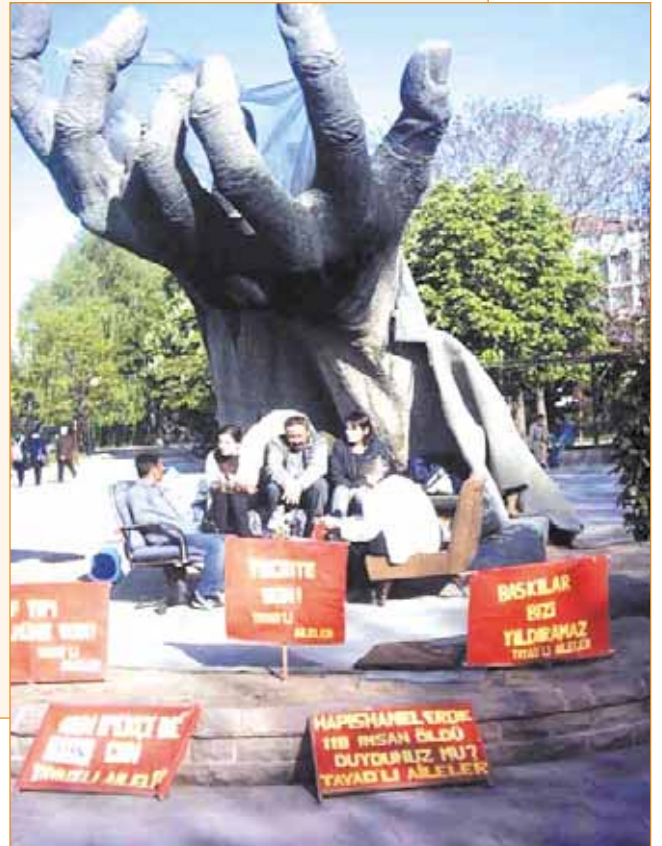
15 Mayıs
2005

Annelere en güzel hediye, tecritin son bulmasıdır!

TAYAD’lı Aileler’in mücadelesiyle alelade bir park olmaktan çıkıp bir direniş mezasına dönüşen Abdi İpekçi Parkı, baharı da direnişle karşıladı. TAYAD’lı Aileler’in Abdi İpekçi Parkı’ndaki oturma eylemi ilk günkü kararlılığıyla sürüyor. Tam 609 gündür hücre hücre eriyen evlatlarının sesi soluğu olmaya, direnenlerin onurlu sesini dışarıya taşımaya devam ediyorlar. Tecrite başeğmeyen evlatları oğulları, kızları, eşleri, her saldırıda yaşlı bedenlerine güç katarken; onlar da hakkını arayan her kesime direnişleriyle örnek oluyorlar.

8 Mayıs 2005 Pazar günü "Anneler Günü" vesilesiyle ailelere yoğun bir şekilde ziyaretler gerçekleşti. Direnen oğullarının, kızlarının simgesi olarak ziyaretçiler karanfiller getirdiler ailelere. Savaşta evlatlarını kaybeden annelerin dayanışma hareketi olarak başlayan (ve sonra tamamen ticarileştirilen) Anneler Günü’nde dayanışmayı, en fazla hakeden hiç kuşku yok ki, tutsak anneleriydi. Anne sevgisinden söz edip, katledilen, kaybedilenlerin, F tiplerindekilerin annelerini hatırlamamak riyakar bir sevgiden başka ne olabilir ki bu ülkede? Ve onların şimdi bekledikleri en güzel hediye, **“Tecritin sona erdirildiği”** müjdesinden başka bir şey değil.

Tecrit son bulsun diyerek direnen devrimci tutsaklar, direnişleriyle en güzel hediye veriyorlar analara...

4 Mayıs
günü Grup
Yorum, Maz-
lum Çimen
gibi sanatçı
ve grupların
katıldığı kon-
serle başla-
yan İTÜ Şen-
likleri, panel-

ler, söyleşi ve forumlarla, film gösterimleri ile devam ederek, 10 Mayıs'ta 750 kişinin izlediği konserlerle sona erdi.

Gençlik Federasyonu'nun düzenleyicilerinden olduğu şenlik süresince, eğlence programlarının yanı sıra, gençliğin, ülkenin ve dünyanın sorunları da gençliğin gündeminde oldu. Geleneksel olarak devrimci gençliğin 12 Eylül öncesi başlattığı ve yıllardır süren şenliklerin 19'uncusunda, ikinci gün "Irak işgali, Ortadoğu ve Türkiye" konulu bir panel gerçekleştirildi. Gazeteci Cafer Solgun'un katılımıyla gerçekleşen panelin ardından, Nakliyat-İş Temsilcisi Av. Ayhan Erkan'ın katılımıyla "Avrupa Birliği" konulu bir başka panel yapıldı. Öğrenciler panellerin ardından, akşam "Güneşli Pazartesiler" adlı filmi izlediler.

Maslak Kampüsü'ndeki şenliklerin üçüncü günü olan 6 Mayıs'ta, gençliğin gündeminde Deniz,

İTÜ Şenlikleri Yapıldı Geleneklerini Yaşatan Gençlik Güçlüdür

Yusuf, Hüseyin vardı. "Mizah ve Muhalefet" konulu panel programda olmasına karşın gerçekleşmezken, Yılmaz Güney'in "Sürü" filmi izlendi. Filmin ardından 6 Mayıs 1972'de idam edilen üç yiğit devrimci anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Deniz Gezmişler'i ve mücadelerinin anlatan bir slayt gösterisi izlendi. Toplu söylenen türküler ve marşlarla biten etkinliklere 200 kişi katıldı. Gece ise, geleneksel 'ateş başı sohbetleri'nde gençlik mücadelesinin sorunlarını tartıştılar.

9 Mayıs günü ise, TAYAD'lı Aileler'in katıldığı Tecrit konulu panel gerçekleştirildi. 100'e yakın öğrencinin izlediği panel, tecriti anlatan 'Yaşamak İçin Öldüler' filminin gösterimi ile başladı. Filmde yeralan ölüm orucu şehidi Sevgi Erdoğan'ın konuşması alkışlarla karşılandı.

TAYAD'lı Süleyman Acar'ın yönettiği panele TAYAD'lı Mehmet Güvel, Naime Kara, Ahmet Kulaksız, Fahrettin Keskin ile bir TUYAB Temsilcisi katıldı. 3 saat süren panelde, tecritin sadece hapisanelerle sınırlı olmadığı, hayatın her alanında muhalif her kesime uygulandığı, hapisanelerde ise daha üst boyutta sürdürüldüğü dile getirildi. Gençliğin tecriti soruşturmalara, okuldan atılmalarla yaşadığı dile getirilen panelde; Tecritin fiziki ve psikolojik boyutu, tecritte sağlık koşulları, AB'nin tecrit politikasındaki rolü üzerine öğrencilere bilgiler verilirken, neden ölüm orucunun sürdürüldüğünün nedenleri anlatıldı. Panelde bir başka konu da, Trabzon'da yaşanan linç girişim ve

Sayı 158

14

15 Mayıs
2005

**Birçok üniversitede rektör-
lüklerin bahar şenliklerine
katılmayan öğrenciler
alternatif şenlikler yaptılar**

Gençlik Alternatif Şenlikler Düzenledi

YÖK'çülerin tekellerin sponsorluğunda yapılan resmi öğrenci şenliklerine alternatif olarak, bu yıl ilki düzenlenen Kocaeli Üniversitesi 1. Öğrenci Şenliği de, gençliğin coşkusuna tanık oldu. 9-10 Mayıs günlerinde Leyla Atakan Kültür Merkezi'nde yapılan etkinliklerde gençlik grupları standlar açtılar.

Açılış konuşmasıyla başlayan etkinlikler, Rıdvan Turan'ın konuşmacı olarak yer aldığı "Popüler Kültür, Gençlik ve Üniversiteler" konulu panellerle sürdü. Grup Liman konserinin ardından ise, Gayrı Muayyen adlı filmin gösterimi yapıldı. Grup Yankı, Koma Gulen Xerzan'ın türkülerini seslendirdiği konser 300 kişi tarafından izlendi.

Şenliğin ikinci günü Veysi Sarıöz'ün "Küreselleşme ve Anti-Emperyalizm" paneli ile başladı. İstanbul Toplumsal Ekoloji Platformu'nun söyleşisinin ardından, Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Demircioğlu'nun dinletisi yer aldı. Zeni Gösteri Topluluğu'nun halkoyunları gösterisi ve üniversitelerimizin durumu ve öğrencilerin yaşadığı sorunların konu edildiği skeçlerle süren etkinliklerde, Başka Müzik Topluluğu'nun konserinin ardından TAYAD'lı Feridun Osmanağaoğlu'nun tecrit ve ölüm oruçlarını konu alan söyleşisi yapıldı. Söyleşinin ardından Kocaeli Gençlik Derneği grubu Grup Kıvılcım sahneye çıktı. Son olarak Grup Yorum coşkulu türkü ve marşlarıyla, "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Jandarma Defol Üniversiteler Bizimdir" sloganları arasında 500 kişiye seslendi.

Politeknik Öğrencileri 'Okulda Polis İstemiyoruz' Dediler, Milletvekillerini Rehin Aldılar

Atina-İstanbul

Üniversitelerde Polis Meşru Değildir

Yunanistan'ın başkenti Atina'da milletvekillerinin korumalarının üniversiteye silahlı girmesi büyük protestolarla karşılandı.

Albaylar Cuntasına karşı direnişin başladığı Atina Teknik Üniversitesi'nde (Politeknik) 11 Mayıs günü düzenlenen bir programa katılmak üzere, sosyal demokrat PASOK Milletvekilleri okula geldiler. Öğrenciler, eski bakanlar Evangelos Venezilos ile Spiros Vugias ve Milletvekili Hristos Verelis'in korumalarından bir sivil polisin silahlı olduğunu görerek tepki gösterdiler. Yaşanan arbedede polis havaya ateş açarken, bir öğrenci ayağından yaralandı.

Bunun üzerine milletvekillerinin kitap tanıtımı yaptığı salona giren öğrenciler, bakan ve milletvekillerinin de bulunduğu 100 kişiyi rehin aldılar. Polisin üniversite ve çevresinden uzaklaşmasını isteyen öğrencilerin talebi kabul edilerek, polisler üniversiteden ayrıldılar.

Üniversiteler dünyanın her yerinde "bilim yuvası" yerler olarak bilinirler, "özgürlüklerin" olması gereken mekanlar olarak tanınırlar. Pratik olarak bu tanım ne kadar geçerli ayrı bir tartışmadır. Ancak, Türkiye'de bırakın pratik olarak böyle olmamasını, üniversite yönetimleri ve YÖK tarafından, iktidarlar tarafından üniversitelerde polisin bulunması istenmekte, teşvik edilmekte ve savunulmaktadır. Hatta bunun da ötesinde polis YÖK'ün bir elemanı olarak görülmektedir.

Bu konuda İstanbul Üniversitesi'nin bir süre önce verdiği disiplin kurulu kararları çarpıcıdır. İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü, polisle tartıştıkları için, "YÖK görevlilerine hakaret ettikleri" gerekçesiyle 16 öğrenciyi YÖK'ten atmıştı. Bir polis şefi de gençliğin haklı sloganına atıfta bulunarak, "üniversitelerden polis jandarma çekilsin, öyle mi..." diyordu. Mantık aynıdır, yani üniversitelerde polisin bulunması doğaldır!

Hayır! Değildir! Polisin üniversitelerdeki yasadışı varlığı bu tür kararlar ve fiili durumlarla meşrulaştırılmak isteniyor. Okullarında polis istememeleri, öğrencilerin en doğal haklarıdır. Bu konuda her türlü direniş meşrudur.

İstanbul Çağlayan Ahmet Burhan Lisesi'nin yıkılarak yerine adliye yapılması kararına karşı çıkan öğrenciler, yaptıkları eylemle, "adliye değil okul istiyoruz" dediler.

10 Mayıs günü okul önünde yapılan ve okulun öğrencilerinin neredeyse tamamının katıldığı açıklamada, "Okulumuzu Yıkırmayacağız" pankartı ile "Eğitim Hakkımızı Engellenemez, Kapatılma Kararı Geri Çekilsin" dövizleri taşındı. "Adliye Değil Okul İstiyoruz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atan öğrenciler adına yapılan açıklamada, gecekondu yıkımlarında sınır tanımayanların bu kez de eğitim-öğretim yuvalarına göz diktikleri belirtilerek, "binlerce ailemizi evsiz-barksız bırakarak mağdur edenler dizginlerini iyice çözerek şimdi de biz öğrencileri mağdur etmektedirler" denildi. Okulun yerine yapılmak istenen Adliyenin, "adaleti sağlamakla yükümlü" olduğunu hatırlatan öğrenciler, "1500 öğrencinin, 80 öğretmenin mağdur edilmesi, eğitim hakkının engellenmesi adalet midir?" diye sordular. Kendilerine hiçbir açıklama yapılmadan karar alındığını söyleyen öğrenciler, polisin 6 arkadaşlarını da gözaltına aldığını hatırlatarak, her türlü yasal ve meşru yolla direneceklerini belirttiler.

Çukurova Üniversitesi'nde '3. Geleneksel Alternatif Bahar Şenliği' düzenlenirken, **Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde** de, üniversitenin 4 Nisan'da düzenlediği, sermaye'nin işgali altında ve yoz kültür bombardımını içerisinde geçen şenliklere alternatif olarak, öğrenciler 6 Mayıs'ta şenlik düzenlediler.

Denizler nezdinde devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan şenlikte; Grup Çaba ve Gençlik Derneği Şiir Grubu'nun kavga türküleri ve şiirlerinin ardından Temel Demirer, gençliğin devrimci mücadelesi, emperyalizm ve F tipleri üzerine konuştu. Tiyyaro Maskesiz'in yabancılaşmayı ve provokasyonları konu alan skecinin ardından, Grup Katre, Kürtçe ve Türkçe türküler söyledi. 300 öğrencinin yer aldığı şenlik, halaylar ve "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla son buldu.

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesinde ise, 10 Nisan günü düzenlenen şenliklerin ardından öğrencilere saldıran jandarma, 60 öğrenciyi gözaltına aldı.

Sayı 158

15

15 Mayıs
2005

Faşist saldırılar

üniversitelerde yoğunlaştı

T r a b -
zon'da TA-
YAD'lılar
linç edil-
mek isten-
diğinde, faşist
terörün yay-
gınlaşacağını,
devrimci, de-
mokrat güçle-
rin sindirilme-
sinin hedeflen-
diğini belirt-

miştik. Gelişmeler bunu doğrular nitelikte geli-
ti. Üniversitelerin, öteden beri faşist terörün tem-
mel hedefi olduğu gerçeği gözönüne alındığın-
da, zaman zaman yaşanan saldırıların bu süreç-
te artacağı ve giderek süreklilik kazanacağı da
bir başka gerçektir. Saldırıları, özellikle Anadolu
kentlerindeki üniversitelerde yoğunlaştı.

Manisa-Demirci: Öğrenci Evlerine Satırlarla Saldırı

Celal Bayar Üniversitesi Demirci Eğitim Fa-
kültesi öğrencileri üzerinde bir süredir estirilen
faşist terör, evlerinin satırlı sopalı güruh tarafın-
dan basılmasına kadar vardı.

Demirci Eğitim Fakültesi'nde okuyan öğren-
cilerin kaldığı, Yenice Mahallesi'ndeki evlerine
yönelik 5 Mayıs günü gerçekleşen saldırı sonu-
cunda dört devrimci demokrat öğrenci ciddi şe-
kilde yaralandılar. Konuya ilişkin bir açıklamada
bulunan öğrenciler, yaşanan faşist saldırılar
hakkında bilgi verdikten sonra, ilçedeki faşist
terör yüzünden şu anda 100 öğrencinin 50'şerli
gruplar halinde iki evde kaldığını söylediler.

İki ay önce başlayan faşist saldırılar sırasında
birçok öğrenci faşistlerce tehdit edildi ve bir de-

mokrat öğrenci ise Ülkü
Ocağı'na götürülerek dö-
vüldü. Devrimci, demokrat,
yurtsever öğrencileri okul-
da pasifize etmeye yönelik
saldırıları son bir hafta ise
daha da yoğunlaştı. Faşist
çetelerin ilçe halkını da pro-
voke etmek için "bayrak
yaktılar" söylentileri yaydığını
belirterek, "burada da
Sakarya yaşıtılıyor" diyen
öğrencilerin verdiği bilgilere
göre saldırılar şöyle sürdü:

2 Mayıs günü; Cenk
Başkurt ve Osman Sezer

isimli de-
m o k r a t
öğrenciler
T e c e l l i
Parkı'nda

faşistlerin saldı-
rısına uğradı.
Faşistler bu sal-
dırının ardından
da kudurmuş-
çasına okulda
tehditlerini sür-
dürdüler.

4 Mayıs günü; dersten çıkan Hamza Sin ve
Hüseyin Siyahkoç isimli öğrenciler koridorlarda
faşistler tarafından feci şekilde dövüldüler. Bu
saldırıların ardından öğrenciler okul idaresine ve
savcılığa suç duyurusunda bulunmasına karşın,
saldırıları sürdürdü. Çünkü, belirttikleri gibi, faşist
saldırıları polislin denetimi ve yönlendirmesinde
gerçekleşiyordu. 5 Mayıs günü; ilerici öğrencile-
rin gittiği bir kafede, ilçe emniyet müdürü yaşı-
nan olaylara ilişkin öğrencilere açıklamada bu-
lunduğu sıralarda; devrimci demokrat öğrenci-
lerin kaldığı evler faşist çete tarafından satırlar,
bıçaklar, sopalarla basıldı. 20 kişilik faşist grup,
4 öğrenciyi yaralarken, iki öğrenci işgöremez
raporu aldı. Öğrenciler suç duyurusunda bulun-
dular. Saldırı sırasında Yenice Mahallesi halkı
tepki gösterirken, Demirci Kaymakamı Celal
Kalezade, "saldırıları yakalanacaktır" diyerek
öfkeyi yatıştırmaya çalıştı.

"Hepimiz can güvenliğimizin olmaması ne-
deniyle 50 kişilik gruplar halinde iki eve yerleş-
miş durumdayız" diyen öğrenciler, saldırının so-
rumluları olarak polisi ve faşistleri gördüklerini
dile getiriyorlar. Okuldaki sivil polislerin faşistle-
ri örgütleyerek saldırıya teşvik ettiği bilgisine
yer verilen açıklamada, polislerin kendilerini
"okulu bitirtmemekle ve okuldan kovdurmakla
tehdit ettikleri" belirtildi.

Faşistler bir yandan saldırılarını sürdürürken,
öte yandan Demirci halkını da devrimci, de-
mokrat öğrencilere karşı kışkırtmak için yine
bayrağı kullanıyorlar. "PKK bayrağının açıldığı,
bayrak yakıldığı" gibi söylentiler yayan faşist-
ler, halkı öğrencilere saldırtmak için kışkırtma-
ya çalışıyor. İlçede bunlar yaşanırken, kayma-
kamı, emniyeti ile devlet, faşist saldırıları sade-
ce izlemekle yetiniyor.

Evleri faşistlerce basılarak saldırıya uğrayan
Yılmaz Akay, Cenk Alpaslan, Abidin Öztürk,
Murat Türk, Abdusselam Başkurt, Erol Öner,
Osman Sezgin ve Hasan Siyahkoç isimli öğren-
ciler, İzmir İHD Şubesi'nde yaptıkları açıklama-

Sayı 158

16

15 Mayıs
2005

kaldığı ev faşistlerce
basılarak yaralandı...

da; Ramazan Toprak, Serkan Mert, Tevekkül Yeşilay Ali Şimşek ve Ömer isimli faşistlerin ev banları arasında bulunduğu bilgisini verdiler.

Erzincan: “Kimliklerinizi Verin Bu Ülkeyi Terkedin”

Faşist saldırılardan bir başkası da, son bir haftadır devrimci demokrat öğrencilere yönelik faşistlerin terör estirdiği, Atatürk Üniversitesi Erzincan Eğitim Fakültesi'nde yaşandı. 10 Mayıs günü, birinci sınıfta okuyan iki öğrenci, 20 kişilik faşist güruhun saldırısına uğradı. Saldırı sırasında, polislin izleyerek müdahalede bulunmadığı öğrenildi.

Bu arada Erzincan'da, devrimci, demokrat yurtsever gençliği sindirmek için sadece faşist saldırılar düzenlenmiyor, polis de baskılarını yoğunlaştırdı. 20 öğrencinin evleri, 1 Mayıs'ta attıkları sloganlardan dolayı, 10 Mayıs sabahı basılarak gözaltına alındılar. BAGEH'li olduğu belirtilen öğrencilerin, bir mitingde atılan sloganlardan dolayı 10 gün sonra “operasyon” havasında gözaltına alınmalarını protesto eden gençlik grupları, aynı gün, Erzincan Dörtüyl Vakıflar İşhanı önünde oturma eylemi başlattılar. Erzincan Gençlik Derneği, BAGEH, Eğitim-Sen, YDG, DGH üyesi 60 kişi, attıkları sloganlarla, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. Bir buçuk saat süren eylemde; “Baskılar Bizi Yıldıramaz, Keyfi Uygulamalara Son, Düşünceye Kelepçe Vurulamaz” dövizleri açıldı. Polisin “5 dakika içinde dağılın” talimatına, öğrenciler Gündoğdu ve Mitrilyöz marşıyla cevap verdiler.

Bu sırada, polislin hemen yanında toplanan bir grup faşist sataşmalara başladı. Polisin denetiminde olduğu çok açık provokasyon yaratma çabaları boşa çıkarken, faşistler polisten saldırı emri beklerken, “bunlar bayrak yakanlar... Kimliklerinizi verin bu ülkeyi terkedin” gibi sözler sarfettiler. Ülke talan edilirken iktidar koltuğunun nimetlerinden yararlanan, ABD'ye ses

çıkarmayan, işbirlikçilerin maşası faşist güruh, ucuz bayrak provokasyonlarına alışı anlaşılan!

Devrimci demokratlar provokasyona sloganlarla cevap verirken, eylemi alkış ve zılgıtlarla bitirdiler.

Faşist provokatörleri örgütleyen polis, bir hafta önce de DEHAP'ın düzenlemek istedikleri konseri “Kürtçe müzik halkın toplumsal ve ruhsal sağlığını bozabilir” gerekçesiyle iptal etmişti.

Giresun: 2 Öğrenciye Saldırı

Karadeniz Teknik Üniversitesi'ne bağlı, Giresun Eğitim Fakültesi öğrencileri, okul çıkışında bir grup faşistin saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda; 3. sınıf öğrencisi Naif Şahin ile 2. sınıf öğrencisi Murat Ekmen'in vücudunda darp izleri olduğu bildirilirken, saldırganların ifadelerinin ardından serbest bırakıldıkları öğrenildi.

Bolu: Faşist Saldırıya Protesto

3 Mayıs 1998'de Bolu'da faşistlerce bıçaklanarak katledilen Kenan Mak'ı anmak için düzenlenen etkinliğe faşistler saldırmıştı. Saldırıları 7 Mayıs günü sürdü. Akşam saatlerinde İzzet Baysal Caddesi'nde aynı faşist grubun saldırısına maruz kalan Abant İzzet Baysal Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğrencisi A.A. isimli öğrenci yaralandı. A.A. bu saldırının ardından 10 gün iş göremez raporu aldı.

Faşist saldırılar 9 Mayıs günü düzenlenen basın açıklaması ile protesto edildi. İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi kantininde toplanan 100 öğrenci, faşist saldırılara maruz kaldıklarını belirterek, saldırganlar hakkında hiçbir işlem yapılmadığını hatırlatılar. Faşistlerin cezalandırılmaması durumunda kendilerini savunma hakkını kullanacaklarını söyleyen öğrenciler, Türkiye'nin birçok kentinde artan saldırılara da dikkat çekerek, “arkadaşlarımıza yapılmış saldırıyı kendimize yapılmış sayıyoruz” dediler.

Faşist Teröre Karşı Mücadele:

Faşist terörün istisna olmadığı ve giderek özellikle gençlik üzerinde yoğunlaşarak süreceği açıktır. Türkiye devrimci hareketinin ve gençlik mücadelesinin tarihi, faşist teröre karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin örnekleriyle doludur. Devrimciler, bu birikimi değerlendirmelidirler. Küçümsemekle birlikte, faşist terör karşısında sıradan basın açıklaması ve suç duyurularının işlevsizliği açıktır.

Bir diğer yanılığ noktası da; “provokasyona gelmeme” adına sürekli geri adım atmaktır. Elbette dev-

rimciler provokasyona gelmemelidir, ama aynı zamanda faşistler karşısında sinmemelidirler de. Faşist terör karşısında gerilemek, ölümdür. Bütün alanlarda devrimci faaliyeti, hatta demokratik mücadeleyi ezmek isteyen faşist teröre karşı mücadelenin tecrübelerini değerlendirmeyenler, kaçınılmaz olarak onun karşısında gerileyeceklerdir.

Meşru konumda olan devrimcilerdir, faşistlerin gerçek yüzü en yaygın ve etkili şekilde kitlelere ulaştırıldığında “hafızalar” tazelenecektir. Unutulmasının ki, bu ülke halkı, yıllarca cangüvenliği sorunu yaşadığı faşist terör karşısında.

devrimci demokrat öğrenciler, polis gözetiminde faşist saldırıları 17 Aralık günü protesto ederek, "sağ sol çatışması yok, faşist saldırı var" demişlerdi.

13 Aralık 2004 tarihinde, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde yaşanan faşist saldırı ve ertesi günü gözaltına alınan arkadaşlarını sahiplenmek için adliye önünde toplanan öğrencilerin de saldırıya maruz kalması sonucu, aralarında Gençlik Federasyonu üyelerinin de olduğu 190 öğrenci gözaltına alınmış ve 7'si tutuklanmıştı. Saldıran faşistlerdi, öğrenciler arkadaşlarına sahip çıkmak için adliye önünde toplanarak demokratik bir hakkı kullanmışlardı.

Ama her zaman olduğu gibi, ne polisin yönlendirmesinde saldırı faşistler cezalandırıldı, ne de

Öğretim üyeleri polisliği sevdi!

İstanbul'da 148 öğrenciye soruşturma açıldı. Soruşturmalarda öğretim üyeleri polis gibi sorgulama yöntemini ne kadar özümstediklerini yine kanıtlıyorlar

gençliğe saldıran polisler. Çevik kuvvet polislerinin üniversiteyi gaz bombalarına boğduğu olaylar sırasında ve ertesi günü faşist teröre direnen 148 öğrenciye "13-14 Aralık 2004 tarihinde yaşanan olaylara katılmak"tan soruşturma başlatıldı. Ayrıca, Marmara Üniversitesi'nden toplam 11 öğrenci de soruşturmalara dahil edilerek, sayı 161'i buldu.

"DHKP-C Sorusu"

Bir süre önce de okula giren polise direndikleri için birçok öğrencinin okuldan atıldığı soruşturmaların polisin hazırladığı liste üzerinden yapıldığı ve öğretim üyelerinin tıpkı polis sorgusu gibi, sorular sorduğu, ihbarcılığa teşvik ettiği ortaya çıkmıştı.

Bu soruşturmalarda da böyle oldu. Örnekleri daha önce de yaşadığı gibi, zaten okuldan atılmış olan, o günlerde İstanbul'da dahi bulunmayan devrimci demokrat öğrenciler hakkında da, polisin listesinde yer aldığı için soruştur-

ma açılırken, sorgulama yönteminin de giderek yerleşmeye başladığı görüldü.

Öğretim üyeleri, soruşturmaya giren öğrencilere; "elimizde belgeler var, söyleyin üniversitede PKK var mı? DHKP-C var mı? DHKP-C'nin açılımını biliyor musun? Olayları sen mi yönlendiriyorsun?" gibi sorular yönelttiler.

Cezalar Urfa'da

Örgütlenen, demokratik haklarının kullanan öğrencilerin cezalandırılması, Urfa'da yaşanan örnekle sürdü. Urfa Harran Üniversitesi'nde 15 Şubat günü düzenlenen protesto yürüyüşüne katılan öğrencilere açılan soruşturma sonucunda 2 kişiye bir ay okuldan uzaklaştırma cezası verildi. Ziraat Fakültesi 4. sınıf öğrencisi Mahmut Doğan ile Hayvansal Üretim Programı 3. sınıf öğrencisi Sibel Sütpak isimli öğrenciye verilen cezalar; "izinsiz gösteriye katılma" gerekçesine dayandırıldı.

Sayı 158

18

15 Mayıs
2005

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu: 'İşgalci Asya Kalkınma Bankası Ülkemizden Defol'

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 5 Mayıs günü Lütfü Kırdar Konferans Salonu'nda yapılan

Asya Kalkınma Bankası'nın toplantısını protesto etti. Asya'nın IMF'si olarak bilinen Asya Kalkınma Bankası, Asya Kıtası'nda halkların mücadelesini bastırmak için de gerici rejimlere destek veren bir kuruluş durumunda.

HÖC'ün de bulunduğu Koordinasyon bileşenleri, toplantının yapıldığı salona yakın Maçka Par-

kı'nda biraraya geldiler. Koordinasyon adına yapılan konuşma, "onlar kalkınıyorlar biz öldürülüyoruz, onlar kalkınıyorlar biz içme suyuna bile ulaşamamaktayız" sözleriyle başladı. Koordinasyon sözcüsünün konuşması sık sık sloganlarla kesilirken, 150 kişinin katıldığı eylemde, Asya Kalkınma Bankası'nı ve işbirlikçileri lanetleyen dövizler ile "İşgalci Asya Kalkınma Bankası Ülkemizden Defol" pankartı açıldı.

Eylemin sonunda Asya Kalkınma Bankası'nı temsil eden bir kukla yakılırken, etrafına, kanı temsil eden boyalar döküldü ve "Kanlı Sermaye Ülkemizden Defol" sloganları atıldı.

Trabzon Halkına Çağrı

6 Nisan'da Trabzon'da linç saldırısına maruz kalan TA-YAD'lılar, Trabzon'da yayınlanan Karadeniz Haber Gazetesi'ne bir ilan verdiler. (İlan metni aşağıdadır.)

Bu ilan, linç saldırısına kandırılarak katılanlar da dahil, tüm Trabzon halkına yapılmış bir çağrıydı.

Bu çağrıyı ve tartışmayı, gerçekte tüm ülkeye yaymalıyız. Her şeyin çarpıtıldığı, şovenist kışkırtmalar altında vatanseverlik duygularının da istismar edildiği, yalanın egemen kılındığı ve faşist

terörün bu yalanlar üzerine oturduğu bu koşullarda, devrimciler, demokratlar, vatanseverler, her yerde cüretle, girişkenlikle tartışmalar yaratmalıdırlar.

Kamuoyu nezdinde devrimciler mevzi kazanmış durumdadır. Herkes özellikle 10 Nisan saldırısıyla birlikte, olayın niteliğini, saldırıların nedeninin "bayrak yakılması" gibi nedenler olmadığını gördü. Trabzon halkı da gördü. Nitekim, 10 Nisan saldırısına faşistlerin dışında kimsenin katılmaması bunun göstergesidir. MHP-polis işbirliği, Mersin pro-

vokasyonundan itibaren Genelkurmay talimatıyla saldırıların organize edildiği, çok rahat deşifre edilebilecek durumdadır.

Devrimciler, demokratlar, böyle bir aşamada, geri çekilmek, suskunlaşmak yerine, bildiri, panel, tartışma, tüm araçları kullanarak, ideolojik, politik olarak provokasyonun ve provokatörlerin üzerine gitmelidir.

Başta Trabzon olmak üzere, her yerde, ev ev, işyeri işyeri, sokak sokak, kahvehane kahvehane bize saldırıların bulup tartışmalıyız, gerçekleri anlatmalıyız, bayrağı, vatani, bağımsızlığı her şeyi tartışalım. Gerçekleri açıklayalım.

KANDIRILARAK LİNÇ GİRİŞİMİNDE BULUNANLAR DA DAHİL OLMAK ÜZERE, PROVOKASYONLARDAN ETKİLENEN HERKESE, TÜM TRABZON HALKINA ÇAĞRIMIZDIR

Aşağıda ismi ve imzası bulunan bizler; yasalarda güvence altına alınmış bir hakkımızı kullanırken linç edilmek istendik.

Dağıttığımız bildirinin içeriğiyle ilgisi alakası olmayan yalan yanlış bilgilerle kandırılarak kışkırtılan bir gürhün saldırısına uğradık. Ağza alınmayacak küfür ve hakaretlere maruz kaldık. Öldürülmek istendik. Bu da yetmezmiş gibi mevcut yasalar, hukuk kuralları hiçe sayılarak gözaltına alınıp tutuklandık.

Bayrak yaktığımız yalanı üzerinden Trabzon halkının ulusal duyguları istismar edilmiş, örgütlenen provokasyonla temel hak ve özgürlüklerimizi kullanmamızın önünde bir engel daha yaratılmak istenmiştir.

'Halkımızın hassasiyetini göz önünde bulundurmak gerekir' diye tanımlanan bu engelle, yapmak istediğimiz şeyin uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Bize yapılan saldırı, linç girişimi, başta Trabzon halkına, ülkemizde yaşayan bütün halkların hak ve özgürlüklerine yapılmış bir saldırıdır. Bu saldırıyı, provokasyonu örgütleyenler, bizi işsiz, yoksul bırakan, soframızdaki son lokma ekmeğimize dahi göz dikmiş olan Amerika'yla, Avrupa'yla ve bil cümle emperyalist ülkelerle işbirliği içinde olanlardır.

Biz ise; TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi savunanlarız. Temel hak ve özgürlüklerimizin mücadelesini veren insanlarız. Bu halkı, bu ülkeyi en çok sevenin, ulusal değerlerimizi en fazla sahipteninin, koruyanın, kollayanın bizden başkası olmadığını iddia ediyoruz. Ulusal değerlerimizi ayaklar altına alanlar, emperyalistlerle işbirliği kurup fındığımızı, çayımızı, soframızdaki etimize, sütümüze, ekmeğimize göz dikenlerdir.

Bundan en küçük şüphesi olanları halka açık her yerde, TV'lerde tartışmaya, ikna etmeye çağırıyoruz.

● Zeynep ERDUĞRUL
● Nurgül ACAR
● İhsan ÖZDİL

● Çetin GÜVEN
● Emra BAKIR

Oligarşi, DEHAP Bağcılar İlçe Başkanı'ndan haraç almak isterken, şikayet üzerine yakalamak zorunda kaldığı JİTEM tetikçisi Adil Timurtaş'ı serbest bıraktı. Çünkü o takdirnameli bir devlet görevlisiydi ve onların eli asla soğutulmamalıydı.

JİTEM Tetikçilerine Yine İş Düşecek, 'Elleri Soğumasın' **SUSURLUK SÜRÜYOR!**

JİTEM'ci itirafçı Abdülkadir Aygan'ın ifadelerinde, Diyarbakır DGM'nin yürüttüğü JİTEM davasında, Susurluk Raporu'nda adı geçen Adil Timurtaş, önce gözaltına alındı, sonra serbest bırakıldı.

DEHAP Bağcılar İlçe Başkanı Lezgin Bingöl'den 30 milyar haraç almak isterken, Bingöl'ün bildirmesi üzerine, polis tarafından gözaltına

alınan Adil Timurtaş ve beraberindeki çete üyeleri, polis tarafından gözaltına alındılar. Bu gelişme, "JİTEM'in cinayetlerinin bir kısmı daha aydınlanacak" beklentisi yarattı. Ama o kadar kolay değildi.

JİTEM elemanı olarak işlediği suçların dışında, salt haraca bağlı olarak, "cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak" ve "korkutarak menfaat elde etmek" suçlamasıyla mahkemeye sevk edilen Timurtaş ve beraberindekiler, Fatih 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından, "suçları sabit bulunmadığı" gerekçesiyle serbest bırakıldı.

Adliye önünde toplanan DEHAP'lılar, kararı protesto ederken, İstanbul İl Başkanı Cemal Kavak, yaptığı açıklamada, adı geçen kişilerin ilk gözaltına alındıklarında gece saat üçte jandarmanın emniyeti ziyaret ettiğini dile getirdi. Gözaltına alınanlardan tetikçi Hacı İnan mahkemeye bile sevk edilmeden bırakılırken, Av. Asya Ülker, DİHA'ya, tanık olduklarını şöyle anlattı:

*"İlk emniyete başvurduğumuzda durumu pek ciddiye almadıklarını gözlemliyordum, ama tehdit telefonları emniyete bile gelmeye devam edince olayın vahametini biraz anladılar. Yakalanan kişilerin üzerindeki zapt tutanaklarını tutarlarken bazı kimlik kartları vardı. Birine baktım üzerinde Adil Timurtaş yazıyordu... Kimliklerin üzerinde **Özel Kuvvetler Komutanlığı** yazıyordu. Yetkili makam olarak ise **Jan-darma Genel Komutanlığı** vardı..."*

PKK itirafçısı olarak hapisshanedan çıkarılıp

Diyarbakır kırsalında operasyonlara katılan Timurtaş'a, bu dönemde, Özel Görev Komutanlığı'nca da takdir belgesi verildiği, Timurtaş'ın yargılandığı bir mahkemeye bu şekilde aldığı iki takdir belgesini de "bakın ben devlete nasıl üstün hizmetlerde bulundum" demek için kanıt olarak sunduğu anlaşıldı.

Gizli saklı olan hiçbir şey kalmamış; itirafçı Aygan'ın ifadesinden mahkeme tutanaklarına, Başbakanlık Susurluk Raporu'na kadar adı tetikçi olarak geçmiş biri, bu suçların hiçbirinden mahkeme önüne çıkarılmıyor. Onlarca "faili meçhul" cinayete ilişkin tek bir soru dahi sorulmuyor. Çünkü O bir JİTEM elemanı ve Genelkurmay'ın korumasında.

Buradan, Susurluk'un her alanda sürdüğünden başka bir sonuç çıkabilir mi? Susurluk, kendi tetikçilerini sahipleniyor, çünkü onlara her zaman iş düşeceği gayet açık bir şekilde dile getirildi bu ülkede. Burjuva basının köşe yazarlarından Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e kadar, Susurlukçular'ın deşifre edilmesinin yanlışlığının, deşifre edilirlerse, gerektiğinde bir daha bu işleri yapacak kimsenin bulunamayacağının teorisi yapıldı. Generaller çıkıp "her şey bilginiz dahilinde yapıldı" dediler ve haklarında soruşturma dahi açılmadı. Susurluk davası diye ortaya çıkarılan ucubelikten geriye Korkut Eken ve üç beş tetikçinin dışında hiçbir şey kaldı mı? Hayır! O da binlerce insanın katili bir kahraman olarak el üstünde tutuluyor.

Tüm bunların gösterdiği gerçek, Susurluk'un tüm mekanizmaları ile yönetmeye devam ettiğidir. İşte bu gerçekten dolayıdır ki, "devlet için kurşun sıkanlar" da, yeniden görev verilene kadar işte böyle haraç işleriyle uğraşıyorlar. Alışkın oldukları şeydir bu; ölüm mangalarının öteki işinin de bu tür haraç, uyuşturucu ticareti olduğunun onlarca örneği ortaya çıkmıştır. Deşifre olan Susurlukçular'a bakın, hepsinin boğazına kadar sadece kana değil, her türlü pisliğe batmış olduğunu görürsünüz. Susurluk'un bilinen bir başka yanısıdır bu; devlet adına halka karşı savaşın kasalarını doldurmaları için her türlü kirli işi yapmalarının önü açılır, icazet verilir.

"Derini", "derin olmayanı" ile devlet; işte bu çapulcu sürülerinin namlularının ucunda yaşıyor ve bunları halkın mücadelesine karşı kullanıyor.

işkenceci polisler yine aklandılar

"İşkenceye sıfır tolerans" demagogisi, Metin Yurtsever isimli öğretmenin gözaltında işkenceyle katedilmesi davasında bir kez daha çöktü. İşkence bir devlet politikası olarak AKP iktidarıyla sürüyor.

1998 yılında, HADEP Kocaeli İl Binası'nda başlatılan açlık grevine destek vermek için gittiği sırada gözaltına alınan öğretmen Metin Yurtsever'i işkence ile öldürmekten yargılanan 15 polis, Susurluk hukuku tarafından korumaya alındı. 7 yıldır süren davanın 9 Mayıs günü yapılan karar duruşmasında, dokuz polis beraat ettirilirken, 6 polis de ödü gibi cezalarla kurtarıldı.

Kocaeli 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davaya, sabık işkenceci avukatı İlhami Yelekçi katılırken, işkenceciler katılmadılar. Metin Yurtsever'in yakınları "mahkemeler, işkencecileri, hırsızları, çeteleri aklamaya çalışıyor" derken, davayı izleyen demokratik kitle örgütleri üyeleri kararı protesto ederek "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Metin Yurtsever Ölüm-süzdür" şeklinde slogan attı.

Metin Yurtsever'i işkence ile öldürmekten yargılanan Şeyh Ömer Ediz, Şaban Kurnaz, İsmail Türkdemir, Sadettin Topal, Bülent Oral Tunar, Bekir Şahin, Temel Çakmak isimli polisler, önce 6'şar yıl hapisle cezalandırıldılar, bu cezalar bütün işkence davalarında olduğu gibi, yapılabilecek bütün indirimler uygulandıktan sonra, 20'şer aya düşürüldü.

Geçen hafta açıklanan bir rapor, işkencenin azalmadığı, sistematik olarak sürdüğü, ancak işkence yöntemlerinin değiştiğini söylüyordu. İşkence, "iz bırakmayan" yöntemlerle sürüyor olsa da, en büyük iz, işte bu tür davalarda bırakılmaya devam ediliyor. İşkencecilerin hak ettikleri cezalara çarptırılmadığı yerde, işkence politikası sahipleniliyor demektir. Gerisi demagoji ve yalandan ibarettir.

1999 yılında, Salih Karaaslan'ın Silopi'de gözaltında katledilmesi davasında, iki astsubay ve bir uzman çavuş, 5 yıl 4'er ay hapis cezasına çarptırıldı. Ancak, tanıklar, ceza verilenlerin, asıl katiller olmadığını belirttikleri suç duyurusu dilekçelerinde, oligarşinin ordusunun öldürme özgürlüğünü nasıl sonuna kadar pervasızca kullandığı da ortaya çıktı. Bu nedenle; sanıkların avukatı Merih Kavukçu'nun, cinayetin tanıklarının dinlenmesi, asıl katillerin başkaları olduğu yönündeki başvuruları dikkate alınmadı.

İşkencede ölümün yaşandığı günlerde Şırnak İl Jandarma Komutanlığı'nda görevli Uzman Jandarma Çavuş Murat Bektaş'ın 1 Şubat 2005'te Şırnak Savcılığı'na verdiği dilekçe ile yine olayın tanığı PKK itirafçısı Arzu Turkurkor'un Şırnak Ağır Ceza Mahkemesi'ne, Yargıtay 1. Ceza Dairesi'ne gönderdiği dilekçeleri gerçekleri gözler önüne serdi.

Susurluk hukukunca dikkate

"İşkencede ölümü komutanlara bildirdik, dikkate alınmadı"

alınmayan Turkurkor'un dilekçesinde; sorgu personelinin kendi arasındaki konuşmalarda, yardım yataklık iddiası ile gözaltına alınan Salih Karaaslan'ın H.A isimli Uzman Başçavuş tarafından öldürüldüğü belirtilirken, H.A.'nın kendilerine dönerek, 'biz adamı böyle öldürürüz hesap da vermeyiz' dediği ifadeleri yer aldı.

Murat Bektaş'ın suç duyurusu dilekçesinde ise; yargılanan kişilerin asıl katiller olmadığı, işkenceyi orada bulunan herkesin duyduğu ancak müdahale etmediği, yine işkenceci askerlerin isimlerinin komutanlığa bildirilmesine karşın dikkate alınmadığı, (Jandarma karakollarında, JİTEM binalarında hiçbir işkence, ölüm olayı yoktur ki, komutanların haberi olmasın.) Binbaşı rütbeli subayın, "bir terörist yüzünden ce-

za alınmaz" dediği ve Karaaslan'ın imzası taklit edilerek sahte tutanak hazırlandığı ifade ediliyor.

'Biz adamı böyle öldürürüz hesap da vermeyiz.' Politikanın özünü işte bu cümle ortaya koyuyor. Binlerce işkencede ölüm, infaz bu rahatlık içinde yaşama geçirildi. Çünkü bu ülkenin en tepesindekiler "el soğutmama" politikasını halen uyguluyorlar. Kimi zaman göstermelik olarak üç beş işkencecinin yargılanması bu gerçeği değiştirmiyor. Ki, bu tür durumlarda işkenceciler genel olarak şaşkındırlar. Çünkü, kendilerine verilen güvencenin, demokrasilik oyunu gereği tutulmadığını görmüşlerdir. Manisa Davasında işkenceci şefi Halil Emir'in salya sümük ağılayışı bu yüzdendi.

Uğur'un Katilleri Aklanma Yolunda

Sayı 158

22

15 Mayıs
2005

Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nde 21 Kasım 2004 tarihinde evlerinin önünde infaz edilen ve devlet güçleri tarafından "terörist" diye açıklanan, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın öldürülmesine ilişkin dava, baştan bu yana infazcılardan yana tavrıyla dikkat çeken savcılık ve ölüm mangalarının avukatlarının talebi üzerine Eskişehir'e sürüldü.

Uğur'un katlinin ardından burjuva basından gelen eleştiriler yerini "12 yaşında da terörist olur... Güvenlik güçlerinin eli soğutulmamalı" politikasına bırakırken (Ertuğrul Özkök'ün yazısı hatırlanacaktır), AKP hükümeti de infazcıları korumakta daha da pervasız hareket etme olanağı bulmuştu. İlk adım, olayın hemen sonrasında tepkiler üzerine görevden el çektirilen dört özel timcinin, görevlerine iade edilerek başka yerlere ta-

yin edilmeleri oldu.

Bunu, davanın Adalet Bakanlığı onayıyla, "güvenlik gerekçesiyle" Mardin'den alınarak Eskişehir'e alınması izledi.

Tüm bunlar ölüm mangalarını aklamanın adımlarıdır. Bu tür davaların sürgün edilmesi uygulaması yeni değildir. Gazi katliamı davası binlerce kilometre uzaklıktaki Trabzon'a sürülmüş ve Gazi halkının her duruşmaya gidişinde, polisin örgütlediği faşistlerin saldırıları yaşanmıştı. Yine Çiftelahavuzlar infaz davası da Kayseri'ye sürülerek, davanın sahiplenilmesinin önüne geçilmek istenmişti. Bu uygulama, suçluları aklamanın yöntemlerinden biridir, dava kamuoyu ilgisinden ne kadar uzakta tutulursa, aklama o kadar kolay olacaktır. "Güvenlik" dedikleri ise, halkın sahiplenmesi, katillerin peşini bırakmamasından başka bir şey değildir.

✓ 'Başörtüsüne Özgürlük' Mitingi

8 Mayıs günü, Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda "Başörtüsüne Özgürlük" mitingi düzenlendi. 1 Mayıs'ta emekçilere yasaklanan İstasyon Meydanı'nda yapılan miting ilk olarak Türkiye'nin değişik illerinde gezdirilen 200 metrelik temsili türbanın alana getirilmesiyle başladı. Ardından Özgür-Der Genel Başkanı Hülya Şekerci söz alarak bir konuşma yaptı ve hükümetin türban sorununa yönelik politikasını eleştirdi. Şekerci'nin ardından yazar Abdurrahman Dilipak yaptığı konuşmada şöyle dedi; "Eğer Tayyip Erdoğan, rahibelerin başörtüsünü yasaklarsa, kili- se önünde de nöbet tutarım."

✓ Salihli Temel Haklar'a Baskılar

Salihli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kurucu ve üyelerine yönelik baskılar devam ediyor. Bunun son örneği, derneğin kurucu üyesi Hatice Bayram'ın aynı evi paylaştığı arkadaşları ve çevresindeki insanların tehdit edilerek, Bayram'ı tecrit etme girişimi oldu. Manisa ve Salihli Emniyeti'ne bağlı siyasi şube polisleri; derneğin "yasadışı" olduğu, Hatice Bayram ile arkadaşlıklarını sürdürdükleri takdirde "başlarının belaya gireceği" gibi tehditlerde bulunuyor.

Baskıları protesto eden Salihli Temel Haklar, baskıların kendilerini yıldırmayacağını belirterek, AKP hükümetinin hak ve özgürlüklere düşmanlığına dikkat çekti.

Genelkurmay: JİTEM'cileri Yargılamayazsınız!

Diyarbakır DGM'de açılan ve itirafçı ve subaylardan oluşan JİTEM'ciler hakkındaki davada, asker kökenlilerin Genelkurmay tarafından korumaya alındığı ortaya çıktı.

"Çete" davasından yargılanan JİTEM'ciler, çok sayıda insanı öldürmekten yargılanıyorlardı. Davada adı geçen asker kişilerin yargılanmasına karşı çıkan Genelkurmay, mahkemenin bu kişiler hakkında istediği bilgi ve belgeleri de bu nedenle vermedi.

Şırnak'ta üç kişinin öldürülmesinden sorumlu tutulan ve İbrahim Babat'ın ifadelerinde adı geçen, yarbay, binbaşı, general rütbesindeki birçok jandarma görevlisi hakkında, 1984'ten sonra nerelerde görev yaptıklarına ilişkin bilgi talebi, 1998 yılında Genelkurmay'ca cevaplandı. Ama cevapta, istenen bilgiler yoktu. Bunun yerine, söz konusu JİTEM'cilerin asker kökenli olmaları nedeniyle, konunun askeri mahkemeyi ilgilendirdiği ve "neden bilgi istenildiğinin anlaşılmadığı" söylendi.

Anlaşılması gerekenin özeti ise şudur: Katil JİTEM'cileri yargılatmayız!

“Bilirkişi” Biliyor: ‘Üniversiteler Yoksul Halk Çocuklarına Kapalıdır’

Diyarbakır'ın Bismil İlçe-si'nde yolcu otobüsünün çarpmasıyla ölen 8 yaşındaki Meki Ayaz'ın ailesinin açtığı tazminat davası; yoksulların düzenin gözünde hiçbir değerin olmadığını, canlarının dahi ne kadar “ucuz” olduğunu ortaya koymakla kalmadı, aynı zamanda üniversitelerin de yoksul halk çocuklarına kapalı olduğunu “Bilirkişi Raporu”yla tespit etti.

Tazminat davası dosyasının gönderildiği Ankara 25. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından atanan Bilirkişi'nin hazırladığı raporda, çocuğun ölümünün yoksul aile için “zarar” değil, “kar” olduğu ifade edildi. Çünkü, aile büyük bir masraftan kurtulmuştu!!!

Raporda; Ayaz ailesinin ölen çocukları Meki'yi büyütmek için 55 milyar 926 milyon 240 bin 197 lira masraf yapacağı, karşılık olarak çocuğun 18 yaşında yetişkin olduktan sonra annesi ve babasına parasal katkısının 13 milyar 234 milyon 447 bin 990 lira olacağı belirtildi.

Yani bu hesaba göre, aile çocukları öldüğü için kardaydı! Ama rapor bununla da bitmedi. Hesaplama yapılırken, şu ifadelerle yer verildi:

“Yörenin ve ailenin sosyal konumu gereğince çocuğun üniversite eğitimi almayıp 18 yaşından sonra çalışmaya başlayacağı kabul edilecektir.”

Otobüs firmasının cephesinden hazırlanan rapor üzerine elbette söylenecek çok şey var. Hukukun yoksullara nasıl baktığının açık göstergesi

olan bu rapor, eğitim eşitliği üzerine anlatılanların da masal olduğunu söylüyor. Gerçek, tam da böyledir. Bu ülkede yoksul halk çocuklarına üniversite kapıları kapalıdır. **“Yörenin ve ailenin sosyal konumu”** olarak ifade edilen; yoksulluktur, düzenin yarattığı cehalettir. Paralı eğitim üzerine yazdığımız yüzlerce yazıda dile getirdiğimiz bir gerçektir bu durum. Burjuva basının bu tabloyu çarpıtmak için zaman zaman “çobanlıktan falanca üniversiteyi kazandı” haberleri yapmaları boşuna değildir. Ve şimdi onlar utanmadan; **“Bilirkişi, daha 8 yaşındayken Meki'nin üniversiteye gidemeyeceğini nereden biliyor?”** diye soruyorlar.

Bilirkişi'nin ahlaksızlığı bir yana, gerçekte sistemin dayattığını çok daha düz ve kaba ifade etmekten başka bir şey yapmıyor. Açlığı, sefaleti ve eğitimsizliği, yoksullara bir “kader” gibi dayatan bu düzen değil mi? Devrimci, demokrat öğrenciler işte bunun kavgasını verdikleri için; okullarından atılmıyorlar mı? Gözaltına alınıp tutuklanmıyorlar mı? Gerçekleri gençliğe anlatmasınlar diye türlü tecrit etme yöntemlerine maruz kalmıyorlar mı?

Halkın yönettiği bir ülkede, halkın tüm kesimlerinin en doğal hakkı olan eğitim, bu sistemde her zaman bir lüks olmaya devam edecektir. Ama unutulmaması gereken bir başka nokta da; yoksulluğumuzun kader olmadığı, eğitimin bizim çocuklarımızın da hakkı olduğudur. Bunun için de tek yolumuz örgütlenmek!

Neşter 2 Davasında ‘soymaya devam edin’ kararı

Muhalef düşünceyi cezalandırmak için yasalara onlarca madde yerleştiren oligarşik sistemin partisi AKP, hortumcuları, hırsızları, arsızları, halkı soyanları korumaya devam ediyor. AKP iktidarının, yolsuzluğa karşı şov için kullandığı “Neşter 2” adıyla bilinen, SSK'ya tıbbi cihaz alımındaki yolsuzluklara ilişkin dava da beraatle sonuçlandı.

Hortumcular, vurguncular soymaya devam edebilirler!

AKP, Unakıtan'ı af yasası hazırlıyor

AKP'nin hükümet koltuğuna oturduğu ilk işi, hırsızlara, soygunculara af getirmek olmuştur. Bu aflardan yararlanan da, en başta kendi bakan ve milletvekilleri idi. Bunlardan biri olan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan için, yeni bir af yasası daha hazırlandı. Bir tek, bu maddenin Unakıtan için hazırlandığı belirtilmeyen, ama her yönüyle O'nu tarif eden yasaya göre; **“hacali ihracat yapan firmalara aracılık eden firmalardaki yöneticilerin cezai sorumluluğu ortadan kaldırılıyor.”** Yasa, Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanarak Başbakanlığa gönderildi.

Hatırlanacağı gibi Unakıtan'ın, Albaraka Türk'teki görevi sırasında tam da bu duruma uyan hırsızlığı nedeniyle hakkında hazırlanmış bir fezlekesi bulunuyor. Milletvekilliği zırhı nedeniyle yargılanamayıp, üstelik bir de maliyenin başına geçen Unakıtan, tasarı yasalışırsa affa uğrayacak.

IMF: Asgari ücreti düşürün, işten çıkarmayı kolaylaştırın AKP: IMF programından sapmayacağız

Bizi Köle Görenlere Direnelim!

IMF 1. Başkan Yardımcısı Anne Krueger, 6 Mayıs günü Ankara Hilton Otel'i'nde düzenlenen basın toplantısında, Türkiye ekonomisinin ne kadar iyi gittiğini, IMF programının sürdürülmesi gerektiğini anlattı. Ama bir sorun vardı. Halkın yoksulluğu ve işsizlik büyüyordu. Buna da “çözümü” vardı IMF şefinin!

Krueger, “*işsizliğin yüksek olmasının ve kayıt dışı istihdamın yüksekliğinin bir nedeni, yüksek asgari ücretlerdir. İşgücü piyasasının esnek olmaması istihdamın düşük kalmasına yol açıyor. İşten çıkarmalar zor olduğu için firmalar çalışan sayısını arttırmak istemiyor*” diye, işsizliğin nedenlerini, doğal olarak da “çözüm yollarını” gösterdi.

Hiçbir yorum katmadan işsizliğin “nedenlerini”, “çözüm budur o zaman” diye tersinden okursanız, ortaya çıkan tablo şudur: Açlık sınırındaki asgari ücret daha da düşürülmeli. İşgücü piyasası esnekleştirilerek patronların emekçileri istediği koşullarda çalıştırabilmesinin önü açılmalı. İşten çıkarmalar öyle kolaylaştırılmalı ki, patronlar, tıpkı Amerikan yapımı ‘Çırak’ programındaki gibi “kovuldun” dediğinde işçi kapının önüne konulmalı.

Bunları söyleyen IMF. Ama sanmayın ki, Krueger kendi beyindekileri konuşuyor. Hayır, O, yanında oturan TÜSİAD Başkanı’nın, iktidarın, “kurtuluş” diye pazarladıkları “yabancı sermaye”nin, yani emperyalist tekellerin sözcüsü olarak istiyor bunları. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin, daha fazla kâr etmesi için, daha acımasız sömürü için ne yapılması gerektiğini gösteriyor.

Ama önce bir çarpıtmayı düzeltmeden geçmeyelim. İşten çıkarmanın önünde, Krueger’in söylediği gibi büyük engeller yoktur. Aksine,

özellikle son on yılda bu konuda patronlar oldukça rahattır. Okurlarımız bilir ki, işten çıkarmaların yaşanmadığı, bunun için direnişlerin olmadığı tek bir gün dahi yoktur bu ülkede. Özelleştirmelerle yaşanan işten çıkarmalar ise tam bir kıyım halinde sürmektedir. Ama IMF Başkanı “bunlar yetmez” diyor. Yasalarda varolan kimi maddeler de patronların istedikleri gibi yeniden şekillendirilsin istiyor. IMF yasaları çıkarmaktan yorulmayan meclisin ve hükümetin bu emri yerine getireceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Kölelik ve Sefalet Dayatması

IMF şefi aslında, “hiçbir ücret almadan çalışacaksınız” demek isterdi, ama şimdilik bunu diyemiyorlar. 270 milyonu çok bulan anlayış, özünde, toplama kamplarındaki esirleri Alman tekellerine ücretsiz işçi olarak veren Nazi anlayışıdır. Kapitalistlerin daha fazla, hep daha fazla kâr için yapamayacakları hiçbir şey yoktur. Asgari ücretin fazla olduğunu söyleyen tekellerin

sözcüsüne, “**270 dolarlık asgari ücret ile siz geçinebilir miydiniz**” diye soran gazeteciye şu cevabı veriyor: “Geçinmek zorundaysanız, geçinmek zorundasınızdır. Pek çok kişi bundan daha azıyla geçiniyor. Eğer zorundaysanız, zorundasınızdır”.

Öyle bir sistem yarattık ki, asgari ücretin altında milyonları sefalet mahkum ettik ve

AKP, yarattığı sanal bahar havasına herkesi inandırmaya çalışırken, açız feryatlarından da kurtulamıyor. Meydanlarda feryat eden işçiyi, köylüyü, işsizi azarlayan Tayyip Erdoğan, 10 Mayıs günü AKP Grup Toplantısı’nda yaptı-

AÇIZ Feryatlarından Kurtulamamazsınız

ğı konuşma, salonda bulunan Murat Zengin isimli bir genç tarafından “ne ekonomisi başbakanım, açım aç!” feryatlarıyla kesildi. Tayyip o anda ekonominin nasıl iyiye gittiğini anlatıyordu. Gencin ağzını kapatan korumalar apar topar salondan çıkarıldı.

daha da edeceğiz diyen bu küstah IMF şefi; kayıtdışı çalıştırılanlar ile kayıtlı çalışan emekçileri birbirinin rakibi gibi göstererek, reel ücretleri en asgariye çekmeyi gerekçelendiriyor. Aynı zamanda, işçi sınıfının gerçek düşmanları olan burjuvaları, tekelleri bir yana bırakarak, birbirlerini rakip olarak görmeleri konusunda yanlış bilinç yaratmaya çalışıyor. Yüzyıllık kapitalist oyundur bu.

AKP hükümetinin de kabul etmek zorunda kaldığı, en önemli sorunlardan biri olan işsizliğe sunduğu “çözüm” de, IMF programının hangi anlayışla, kimin çıkarları için yürütüldüğünü gösteren bir başka örnektir.

Ekonomiden hiç anlamayanların dahi “böyle çözüm mü olur?” diyeceği, işten atmayı kolaylaştırıp böylece daha fazla insana iş alanı açarak işsizliğin çözüleceğini söyleyen IMF şefi, elbette cahilliğinden böyle konuşmuyor. Dayattığı ekonomik sistemin başarısızlığı ortadayken, işsizlik her geçen gün daha da artarken başka bir “çözüm” sözdebilecek durumda değildir. IMF programlarının yarattığı yoksulluğun kendilerini ilgilendirmediklerini daha önce açıkça belirten tekellerin örgütünün şefi, kendi sınıfının cephesinden bakıyor doğal olarak. Ve o sınıf emekçilere insan gibi yaşamayı değil, köleliği reva görüyor.

Peki IMF bunları söylüyor da, yoksulluğa çözüm sloganlarıyla iktidar olan AKP farklı mı düşünüyor?

AKP: Biz De IMF Gibi Düşünüyoruz

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun IMF şefinin sözlerine ilişkin bir soruya verdiği şu cevap, AKP'nin IMF ile ne denli özdeşleştiğini de gösteriyor: “**Ücretlerimizin yüksek oluşunun, kayıt dışı istihdamı desteklediği yönündeki görüşleri biz de paylaşıyoruz**” diyor Başesgioğlu.

TOBB'un 60'ıncı Genel Kurulu'nda konuşan Tayyip Erdoğan da, tam da Krueger'in sözlerine emekçilerin tepki gösterdiği günler-

de, “**IMF programından sapma olmayacağını, kararlıkla uygulayacaklarını**” söylüyordu.

IMF ile yeniden üç yıllık Stand-by Anlaşması imzalanırken, IMF programının uygulandığı son 5 yıl içinde işçilerin reel ücretlerindeki yüzde 23'leri bulan erime, özelleştirmelerle artan işsizlik ve marketlere kadar emperyalist tekellerin sürdürdüğü büyük talan hareketi; dayatılan programın ne anlama geldiğini de açıklıyor.

IMF şefinin milyonlarca emekçinin karşısına geçerek, “geçineceksiniz” diye dayatmasındaki pervasızlığın kaynağı, en başta, iplerini elinde tuttukları hükümetin istedikleri her şeyi yerine getirmesidir. İkincisi ise, sendikaların IMF karşısında bugüne kadar ciddi hiçbir direnişi örgütlemeyen sermaye ile kolkola girmiş olmalarıdır.

Sefalet Dayatmasına Karşı Örgütlenelim, Mücadele Edelim

IMF'nin halkımıza, emekçilere dayattığını; daha fazla sefalatten, yoksulluktan başka bir şey olmadığı Krueger'in konuşmasıyla bir kez daha görülüyor. Emperyalist tekeller, işbirlikçileri ve AKP iktidarı hep birlikte sefaleti dayatıyorlar bize. Şu açık ki, onlar sınıf çıkarlarına göre düşünüyor, buna göre hareket ediyorlar.

İşçiler, emekçiler, işsizler, yoksul halk olarak bizim de yapmamız gereken budur. Girdiği ülkelerde bir cehennem yaratan IMF'ye ve işbirlikçilerine karşı sınıf çıkarlarımızla hareket etmek, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Bu topraklar IMF'nin, tekellerin değil bizimdir. IMF programını dayatan iktidara karşı mücadele, emperyalist tekellere karşı mücadeledir. Açlığa, sefa-

let dayatmasına teslim olmayacağımızı göstermeliyiz.

Biz direnmediğimizde; fabrikalarda, işyerlerinde, gecekonduarda, okullarda, hayatın her alanında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sesimizi yükseltmediğimizde, her gün daha fazlasını dayatacaklardır. Yaşayabilmek için örgütlenmek, direnmek ve mücadele etmek zorundayız.

CHP Te-kirdağ Millet-vekili Enis Tü-tüncü'nün so-ru önergesini cevaplayan Devlet Bakanı Güldal Akşit, 2003'te so-kakta yaşayan ve çalışan ço-cuk sayısı-nın 33 bin 247 oldu-ğ u n u , 2004'te ise bu rakamın 41 bin 982'ye ulaştığını bildirdi.

AKP iktidarında sokaktaki çocuk sayısı daha da arttı

Sokaklar-daki çocukları-na sahip çık-mayı bırakın, onların sayı-sını artıran bir iktidar, hangi ekonomik iyi-leşmeden söz edebilir. Bu ra-kamlar bile, AKP ikti-darının “ekonomik gelişme” üze-rine söylediği bütün ya-lanları yerlebir etmektedir.

8 Mayıs 1945'te Berlin'de Alman Parlamentosu'nun tepesine kızıl bay-
rağın dikilişi, Nazi faşizminin tarihin çöplüğüne gönderildiğini ilan etti

Tarih Çarpıtıcıları ve Faşizme Karşı Zafer

nirken Naziler'le işbirliği yapan Avrupa hükümetleri, halkların kazandığı zaferi sahiplenemezler.

Zaferi Nasıl Kazandık?

Faşizme karşı zaferin emperyalistlerce anlatıldığı gibi, Normandiya çıkarmasıyla ya da zaten teslim olmuş Japonya kentlerine atılan atom bombalarıyla sağlanmadığı açıktır. Hitler, işgallere başlayıp sıra Sovyetler'e geldiğinde, diğer Avrupa emperyalist ülkeleri ve Amerika, O'nu işçi sınıfının ilk cumhuriyeti olan Sovyetler'i ortadan kaldıracak güç olarak gördüler. Ama hesapları tutmadı. Alman tekelleri Avrupa pazarlarını da istiyordu, bu nedenle Hitler onlara da yöneldi ve en önemlisi Stalin önderliğinde savaşan Sovyetler'i yutamayacağı açığa çıktı.

ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Avrupa'da ikinci cepheyi açmaları işte bu gelişmelerden sonra oldu. Moskova önlerinde, Stalingrad'ta "yenilmez" Nazi ordularını yenilgiye uğratan Kızıl Ordu, Almanya içlerine kadar Nazi ordularını sürerken, emperyalistler zaten direnecek gücü kalmamış olan Naziler'in küçük engel-lerini de aşarak hızla Almanya'ya ulaştılar. Burada da amaç, Kızıl Ordu'nun ilerleyişinin önünü kesmekten başka bir şey değildi. Nazi orduları için, milyonlarca Sovyet yurttaşının yaşamını yitirdiği Moskova ve Stalingrad direnişi sonun

bugün ABD, başka propa-
gandalar ar-
kasına gizle-
yerek gerçek-
leştirmeye ça-
lışıyor. Ne de
olsa aynı sını-
fın ideolojisini
taşıyorlar.

Bu yüzden
ne ABD ne de
başka emper-
yalist güçler,
faşizme karşı
zaferi kutlaya-
mazlar. Sov-
yetler'in yokolma-
sı için, daha sonra
kendilerinin üstle-
neceği bu görevi
o zaman Hitler'e
havale ederek el
altından destekle-
yenler, komünist
partizanlar dire-

başlangıcı olmuştur. Savaşın Avrupa'da bitiş ta-
rihi olan 8 Mayıs 1945'e kadar ölen 40 milyon
insandan 27 milyonunun Sovyetler Birliği va-
tandaş olması, hiçbir yalanın örtmeyeceği ka-
dar gerçektir. Bir başka deyişle, Sovyet nüfusu-
nun %14'ü faşizme karşı savaşta hayatını kay-
betti. Onyıllardır halkları yalanla uyutan, Nazile-
r'e karşı zaferi kendileri kazanmış gibi gösteren
emperyalistlerin kayıpları ise bununla kıyasla-
namayacak düzeydedir. Örneğin, İngiltere'nin
kayıbı nüfusunun binde 6'sı, "Avrupa'yı kurtaran
kahraman" edasındaki ABD'nin kaybı ise, binde
üçü geçmemektedir. Savaşın sonunda 11 ülke-
yi Naziler'den kurtaran Kızıl Ordu oldu. Diğer
cephelerdeki 5 katı gücünü Sovyetler karşı-
sında tutan Nazi ordusu muzaffer Kızıl Ordu kar-
şısında Berlin'e kadar kaçmak zorunda kaldı ve
en büyük kayıplarını da Sovyetler'e karşı verdi.

Fransa, İtalya gibi Avrupa ülkelerinde, Bal-
kanlar'da da faşistlere karşı direnişin bayrağı,
yine komünist partizanlarca dalgalanırdı.

Emperyalistler işte bu tarihi gerçekleri çarpı-
tarak, sahte bir zafere imza atmak, aynı zaman-
da sosyalizmin halklar nezdinde prestij kazan-
masını engellemek istiyorlar.

Hitler'i İktidara Taşıyan Tekeller, Yine Ülkelerin Yönetiminde

Naziler'e ilişkin en büyük çarpıtmalardan biri
de, her şeyi Hitler'le, onun "diktatör ruhuyla"
açıklamak, bu savaş makinasını yaratan koşul-
lar ve güçleri gözardı etmektir. Emperyalistler
bu nedenle faşizmin ne olduğu gerçeğini de bi-
limsel olarak tanımlayamazlar.

Faşizm, salt katliamcılıkla, ırkçılıkla açıkla-
namaz, her baskı rejimi de faşizm olarak adlan-
dırılmaz. "FAŞİZM; tekeli burjuvazinin en geri-
ci, en şovenist, en katliamcı ve saldırgan kesimi-
nin açık baskıcı, kan dökücü diktatörlüğüdür."
Tekelci burjuvazi, burjuva demokrasisi ile yöne-
tebileceği gibi, faşizme de başvurabilir. Bunu
belirleyen siyasi ekonomik koşullar, sınıflar mü-
cadelesinin seyri, bir bütün olarak tekellerin çı-
karlarının günün koşullarında hangi yönetim bi-
çimiyle gerçekleşeceği. Tekeller olmadan fa-
şizmden de söz edilemez.

Nazi partisinin kuruluşundan, dünyayı kan
gölüne çevirdiği güne kadar, Alman tekellerinin,
bankalarının desteğini görürüz. Çünkü, 1920'li
yılların sonunda 1. paylaşım savaşından yenil-
giyle çıkmış ve devrimci buhranın yaşandığı Al-
manya'da, sermaye sınıfının hem kitleleri al-
databileceği hem de çıkarlarını koruyacak bir
iktidara ihtiyacı vardır. Geleneksel partiler bu iş-

8 Mayıs 1945, 40 milyon insanın yaşamına
malolan Nazi faşizmine karşı zaferin kazanıldığı,
Naziler'in işgal ettikleri yerlerden Kızıl Ordu ta-
rafından sürüldükleri Almanya topraklarında
teslim olduğu gündür. Faşizmin bozguna uğra-
tılmasının 60. yıldönümünde, başta Kızıl Mey-
dan olmak üzere, törenler düzenlendi.

İnsanlığı faşizmden kurtaran bu zaferin; 27
milyon insanını kaybeden Sovyetler'in, Avrupa
ülkelerinde direnişlerin başını çeken komünist-
lerin sayesinde kazanıldığı gerçeği bir kez daha
çarpıtılmaya çalışılırken, Kızıl Meydan'daki tö-
renlerde orak çekimli SSCB bayraklarının, Lenin
resimleri olan bayrakların taşınması, Putin'in
sosyalizmin faşizme karşı zaferinin prestijini kul-
lanmak istemesinin bir göstergesi oldu.

Bush ve Nazi İşbirlikçilerinin Çarpıtmaları ve Sosyalizm Düşmanlığı

Kutlamalar öncesinde, demokrasiden ve öz-
gürlüklerden sözedecek durumda olmayan
Bush ile Rusya Devlet Başkanı Putin arasında,
"demokrasi, özgürlük" konusunda, ama gerçek-
te eski Sovyet Cumhuriyetleri üzerinde egemen-
lik kurma konusunda polemik yaşandı.

Bush, Moskova'daki kutlamalar öncesi, so-
yalizmin faşizme karşı zaferini gölgelemek, tari-
hi gerçekleri çarpıtmak ve böylesi bir günü dahi
egemenlik alanını genişletmek için kullanmaya
çalıştı. Kendilerinin mimarı olduğu "uluslara-
rası" burjuva hukukunu dahi yerlebir eden, tekel-
lerin çıkarları için tıpkı Hitler gibi ülkeleri işgal
eden, Nazi toplama kamplarının yerine Ebu Gu-
reyb'leri ve daha onlarcasını geçiren ABD Baş-
kanı Bush, "Estonya, Letonya ve Litvanya'nın
Sovyetler tarafından işgal edildiğini" söyleye-
rek, bunu Hitler'in yıkılışının ardından "yeni bir
diktatörlük" olarak değerlendirdi. Bush, Baltık
ülkeleri liderleriyle görüşükten sonra düzenledi-
ği basın toplantısında "Komünist rejimin Leton-
ya, Litvanya ve Estonya'daki elli yıllık baskısı-
nı unutmuyacağız" dedi. Bush'un törenlere ka-
tılım amacının; faşizmin yenilgisini kutlamak ol-
madığı böylece daha baştan belli oldu. O, tarihi
sosyalizm düşmanlığıyla, Kafkaslar'ı nasıl dene-
tim altına alacağıyla meşguldü. Başkası da bek-
lenmezdi, çünkü Hitler, Bushgillerin sınıf kar-
deşiydi. Onların asıl sorunu sosyalizmdir.

Avrupa'da emperyalist kampta kalan top-
raklara özgürlük geldiğini söyleyerek, klasik
emperyalist yalanı yineleyen Bush'un özgürlük
anlayışını artık herkes biliyor. Ama o yalanlara
devam ederek, Halk Cephesi hükümetlerinin ikt-
idar olduğu Doğu Avrupa ülkelerinin komüniz-

min baskısına
maruz kaldı-
ğını ve SSCB
düşmanlığın-
da birleştiği
Estonya ve
Litvanya'nın
Moskova'daki
törenleri boy-
kot etme ka-
rarını da des-
teklediğini
ilan etti.

Hemen bir
parantez aç-
arak belirtelim
ki, SSCB'yi
işgalci göstererek
"özür bekledikle-
rini" söyleyen Es-
tonya ve Litvanya
egemen sınıfları,
2. paylaşım sava-
şında Naziler'le iş-
birliği yapmışlar-
dı. Bugünkü kar-
şı-devrimci hükümetler de, bu tarihe sahip çıka-
rak, Nazi işbirlikçileri için anıt dikeyor, Nazi ör-
gütlerin gelişmesini teşvik ediyorlar. Bu anlam-
da, Rusya Savunma Bakanı Sergey İvanov'un,
bu ülkelere verdiği, "biz faşizmin belini kurma-
saydık size ne olurdu? Bir halk olarak hâlâ var
olabilir miydiniz" cevabı yerindedir ve sadece
bu ülkelerin değil, tüm Avrupa, dünya halkları-
nın düşünmesi gereken bir sorudur.

Ama emperyalistler ve işbirlikçileri, tarihi
çarpıtmakta mahirdirler. Bugünkü politikalarını
da bu yalanlar üzerinden şekillendirmekte, halk-
ların bilincini ideolojik, siyasi olarak dumura uğ-
ratmak için propaganda araçlarını en üst boyut-
ta çalıştırmaktadırlar.

Bush'un Baltık Cumhuriyetleri ve Hollan-
da'da yaptığı konuşmalarda, faşizme karşı zafe-
rin Irak ve Afganistan işgalleriyle aynı şeye hiz-
met ettiğini söylemesi de bu demagojilerden bi-
ri olarak kayıtlara geçti. Bush'a göre; Avrupa'ya
özgürlüğü Amerika getirmişti, şimdi de Irak ve
Afganistan'a götürüyordu! Neresinden tutsanız,
gerçeğe yaklaşan tek bir şey bulamayacağınız
bu ifadeler içinde belki de en doğrusu, "dünya-
da hiçbir gücün özgürlükten daha güçlü olama-
yacağı"ydı. Bunun da Amerikan emperyaliz-
miyle bir ilgisi yoktur.

Dün Hitler'in Alman ırkçılığı üzerinden şekil-
lendirmek istediği tekellerin dünya hakimiyetini,

Emperyalistler Stalin'siz bir faşizme karşı zafer kutlayarak kendilerini aldatıyorlar. Faşizmi tarihin çöplüğüne gönderen Kızıl Ordu'nun başkomutanı, Hitler ordularının belini kıran Stalingrad siperlerinde "bir adım bile gerileme olmayacağını" ilan eden çelik irade, onmilyonları sosyalizm inancı ve vatanseverlikle seferber eden bir önderlik unutturulabilir mi? 8 Mayıs'ta adını anmamaya çalıştılar.

Bir yanda; Sovyet topraklarındaki faşizme karşı direnişi, aynı zamanda "Alman faşizminin boyunduruğu altında inleyen Avrupa'nın bütün halklarına da yardım" olarak gören komünist Stalin, öte yanda ise; Hitler'e göz yuman, çıkar hesapları yapan emperyalist Avrupa ve ABD olduğu gerçeğini gizlemek istediler. Tarihin gördüğü en büyük hainlerden biri olan Gorbacov, onların ruh halini ve telaşını kutlamalar öncesi şu sözlerle çok iyi yansıtıyordu: "60. yıldönümü kutlamalarında Stalin'in adı çok geçecek, ama bu zaferi ona borçlu olduğumuzu söyleyecek kadar ileri gidilmemeli. Bu önemli olay, Stalin'i övmek için kullanılmamalı". (Cumhuriyet 9 Mayıs)

Oysa halklar gerçeği biliyor ve Stalin'i yaşıyor. Putin Kızıl Meydan'ı Rus halkına yasaklayarak Stalin resimleriyle yürüyüşleri engellemiş olsa da, Krasnoyarsk'da dikilen Stalin büstünü polisin zoruyla kaldırmış olsa da; halklar Stalin'i sahipleniyorlar. Özerk Yakutistan Cumhuriyeti'nde dikilen Stalin heykeli buna örnek oldu. Doğu Sibirya'daki Mirni kentinde düzenlenen törene halkın yanı sıra Devlet Başkanı Çitrov da katıldı. Yapılan konuşmalarda Stalin övülürken, halk, çelenk koyabilmek için sıraya girdi. Mirni Belediye Başkanı ise, halkların sosyalizme ve onun liderlerine duyduğu özlemi şu sözlerle yansıtıyordu: "Bu anıtı, **varını yoğunu ülkesine ve milletine vermiş, Rusya'nın büyük evladının anısına dikeyoruz. O öldüğünde ne cebinde tek kuruş parası vardı, ne banka hesapları, ne de mobilyaları**"...

levi yerine getirmekten uzaktırlar. Nasyonal Sosyalist Parti'nin örgütlenmesi ile, sermayenin alternatifi de ortaya çıkmış oldu.

İşçi sınıfına karşı maden sahiplerinin çıkarlarını koruması için oluşturulan "Ruhr hazinesi" adıyla bilinen gizli bir fonu yöneten madenciler kralı Emil Kirdorf, daha 1926'da Hitler'e en büyük para yardımını yapanlardan biridir. Çelik tröstü Başkanı Fritz Thyssen de aynı şekilde 1923'lerde devasa para yardımlarına başladı.

Hitler'in 1930-1933 yılları arasında iktidara geçmek için yaptığı son çalışmalarda da para kaynağı yine tekellerdir, özellikle de kömür ve çelik patronları. Naziler'in yargılandığı Nürnberg Mahkemeleri'nde ifade veren Reichsbank Başkanı Walter Funk'un "sanayici dostlarım ve ben, Nazi partisinin çok uzak olmayan bir gelecekte iktidara geleceğine inanmıştı" sözleriyle, bu yardımların nedenini de açıklayacaktı.

En büyük tekellerin başında bulunan Fritz von Thyssen da anılarında şunları yazacaktı: "Devrimcilik ve anarşist eğilimlerle savaşmak üzere askeri nitelikte çeşitli kuruluşları destekledim, bunların arasında Nasyonal Sosyalist Partisi de vardı. Başka birçok sağcı gibi ben de, Hitler'in Almanya'nın kalkınmasında aktif bir etken olacağı kanısındaydım; kendisine gittikçe artan destek sağlayışım bundan ötürüydü. Sonunda Alman halkının otoriteye karşı duyduğu geleneksel saygısına çok iyi uyan bir devlet biçimini kuracağını kuvvetle umuyordum. Böylelikle bu devrimci bunalımı atlatmış olacaktık."

Bankacı Funk, Hitler'i destekleyen kartelleri ise Nürnberg'de şöyle açıklamıştır:

"Dev kimya karteli I.G. Farben (Bugünkü BASF, Hoechst ve Bayer), potasyum sanayiinden August Rosterg ve August Diehn; Hamburg-Amerika denizyollarından Cuno; merkezi Almanya linyit sanayii; Conti lastik fabrikaları; Köln'ün büyük tekellerinden Otto Wolf; Köln Bankası, Deutsche Bank, Commerz und Privat Bank, Dresdener Bank, Deutsche Kredit Gesellschaft ve Almanya'nın en büyük sigorta şirketi Allianz. (Allianz ülkemizde Koç ile ortak sigortacılık yapmaktadır.)

Patronlarla yaptığı toplantılarda, Marksistleri "ortadan kaldıracığına" ve Alman ordusunu yeniden kuracağına söz veren Hitler, yeniden silahlanma ile de Krupp, Birleşik Çelik ve I.G. Farben gibi tekellere de büyük bir kâr kapısı açıyordu. Tekeller bu desteği verirken, elbette ki Hitler'in nasıl bir Almanya, nasıl bir dünya egemenliği tasavvur ettiğini çok iyi biliyorlardı. Ki, Hitler 1925'te 'Kavgam' isimli kitabında, saldırganlığını "yeni düzen" ve "yaşama alanı" adı altında savunduğu bütün görüşlerini açıklamıştı. "Almanya daha çok Rusya'nın zararına olarak, doğuya doğru genişlemelidir... Bu topraklar onu alacak güçteki halk içindir" diye işgalleri gerekçelendiren Hitler, tekeller için yeni pazarların, hammadde ve enerji kaynaklarının ele geçirilmesi, içeride komünistlerin susturulması demekti.

Nitekim, Hitler açıkladığı görüşlerini birer birer uygularken de, Alman sermayesinin desteği sürdü. Hitler de hem ekonomi politikaları, hem de yarattığı savaş sanayi ile tekellerin gücünü büyüttü. (Ki, faşizmin kendine özgü bir ekonomi politikası yoktur.)

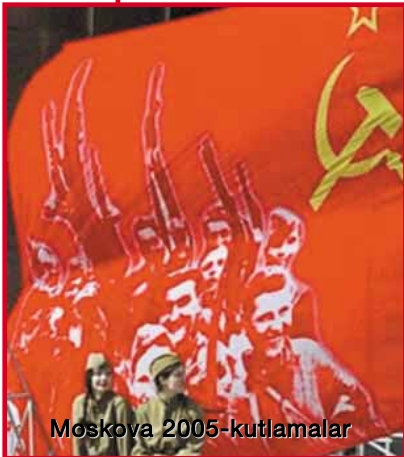
Krupp'un öncülük ettiği Hitler-Spende'yi, (Hitler'in istediğinde kullanacağı özel Hitler-har-

cama fonu) kuran Alman tekelerinin desteğiyle, sadece Hitler'in devasa propaganda mekanizması, seçim kampanyaları örgütlenmiyor, aynı zamanda partide çalışan yüzlerce memurun maaşları karşılanıyor ve 1930 sonunda sayısı yüz bin kişiden fazla, yani Alman ordusundan daha büyük olan özel S.A ve S.S orduları donatılıp yaşatılıyordu.

Örnekler vermeye devam edelim:

Toplama kamplarında tutulan esirler, başta İ.G. Farben Kimya Tröstü olmak üzere, ilaç-kimya tekelleri için kobay olarak kullanılıyordu. Kamplarda ölüm tesisleri kurmak için de tekeller arasında kıyasıya bir rekabet yaşanılıyordu. Örneğin; milyonların katledildiği Auschwitz'deki krematoryum (insan yakma fırını) ihalesini Erfurt'da ısıtma cihazları yapan I.A. Topf ve Oğulları adında bir firma kazandı. Fırınlarda yakılanların dişlerindeki altın kronlar da "sermaye birikimine" dahildi. Bunlar ve değerli ziynetler toplanıp eritiliyor ve Reichsbank'a gönderiliyordu. Bankanın başkanı Dr. Walter Funk, Naziler'le yaptığı anlaşma gereğince 'Max Heiliger' uydurma adı altında, bu paraları bir hesapta tutuyordu. İ.G. Farben'in, sentetik kömür petrol ve kauçuk fabrikası için Auschwitz'in bulunduğu yeri seçmesinin altında da, esirlerin bedava işçi olarak çalıştırılması yatıyordu.

Peki, tüm bu gerçekler belgeliyken, tekellerin pazar ve kaynak alanlarına hakimiyeti için halkların kanı dökülür, ülkeler işgal edilirken; Nürnberg Mahkemeleri'nde, bu tekellerin yöneticilerine hangi cezalar verildi? Naziler'in çoğu ölüm cezasına çarptırılırken, onları besleyip iktidara taşıyanlar ya beraat ettiler ya da Krupp gibi 5 yıl ile kurtuldular. Ki, Krupp işletmelerine mahkeme el koyma kararı vermiş olmasına karşın bugüne kadar böyle bir karar yerine getirilmedi. Çünkü, tekellerin iktidarı sürüyordu.

Moskova 2005-kutlamalar

Bush, büyük kayıplara rağmen Kızıl Ordu askerlerinin, Sovyet halklarının maneviyatının bozulmadığını söylüyor. Sanırsınız, kendi askerlerinin Vietnam ve Irak'taki ruh haliyle kıyaslıyor. Anlamadığı, anlayıp da söylemediği; Sovyet halkları ve Kızıl Ordu'nun haklı bir savaşta ve sosyalizmin yönlendiriciliğinde böyle bir zaferi yaratmış olmalarıdır.

Sadece Kızıl Ordu değil, tüm Sovyet halkları faşizme direndi. Komünist Parti'nin 18 Haziran 1941 tarihli kararına uyan genç yaşlı, kadın erkek bir milyon Sovyet yurttaşı, partizan müfrezelerine koştu. Parti, "hayatı Alman istilacıları için katlanılmaz hale getirmek" görevi vermişti onlara. Görev, büyük bir fedakarlıkla yerine getirildi.

Dün Hitler'i destekleyen tekeller ve aynı ideolojiyi paylaşan başka tekeller, bugün emperyalist devletlerin yönetimlerini ellerinde tutuyorlar. Örneğin, Amerika işgal ederken enerji ve petrol tekelleri başta olmak üzere Amerikan tekellerinin kasaları doluyor.

Ödenen Büyük Bedel Kime Ne Anlatıyor

Faşizme karşı halkların zaferinin yıldönümünde değinmek istediğimiz son nokta ise, bu zaferin çok büyük bedellerle kazanılmış olmasıdır. Kentlerin, sokakların hatta bir tek evin "bir adım bile geri atılmayacak" sözüyle savunulmasıyla kazanıldı bu zafer. Peki soralım, bu büyük bedel kimin için ne ifade ediyor?

Örneğin; bugün, "ölmeye öldürmeye karşıyız" diyenler, ya da istisnasız "her türlü savaşa, şiddete karşı" olduklarını ilan edenler, böyle bir direnişin neresinde yer alabilirlerdi? Bir an düşünün ve tasavvur edin, böyle bir çizginin varacağı nokta, faşizm karşısında günün koşullarına denk düşen bir argüman geliştirerek direnmenin teorisini yapmaktan başka bir şey olmayacaktır. Bu mantık, 17 milyon insanın kaybedilmesini de, Stalingrad'ta bir tek evin savunulması için ödenen bedelleri de anlayamaz.

Bu yüzden; aynı zamanda Stalin düşmanlığının bayraktarlığını da yapan bu kesimler; Irak'ta, Filistin'de işgallere karşı, Nepal'de, Kolombiya'da, Türkiye'de monarşiye, oligarşik iktidarlara karşı süren savaşı ve direnişi de anlamaktan uzaktırlar.

Emperyalizmin ideolojik tahakkümü altında beyinleri iğdiş edilmiş, emperyalist ideolojinin etkisi altına girmiş olanlar için, umarız 60. yıl bir uyarıcı olur!!!

Faşizme Karşı Zaferin Yıldönümünde Neonazilere Geçit Yok

8 Mayıs'ta Almanya'nın birçok kentinde, Türkiye'li devrimcilerin de katıldığı anti-faşist gösteriler düzenlendi.

Gösteriler 7 Mayıs günü başladı. Anti-faşist örgütlerin, sendika ve partilerin çağrısı ile Berlin'de toplanan 25 bin kişi, 30 km'lik "ışık zinciri" oluşturdu.

8 Mayıs günü ise ilk önce, Sovyet Anıtı önünde 5 bin kişinin katıldığı bir miting yapıldı. Mitingde, Kızıl Ordu'nun faşizme karşı savaşta belirleyici rolüne değinildi. En büyük gösteri ise Berlin'de, Brandenburg Kapısı'nda gerçekleştirildi. Anadolu Federasyonu'na bağlı Irkçılığa Karşı Mücadele Derneği'nin (IKAD) de katıldığı gösteride, Neonaziler'e barikat olundu. Aynı gün 2 bin kadar Neonazi Federal Mahkeme'nin izniyle gösteri yapmak istedi. Neonaziler'in yürüyüşünü engellemek için toplanan 20 bin anti-faşist, sosyalist, devrimci, demokrat, ilerici, faşistlerin yolunu barikatlarla kapattı. Faşistlerin yürüyüşü engellenirken, sendikaların da yer aldığı resmi törenler eğlencenin ötesine gidemedi ve kimin faşizme karşı olduğu gün gibi ortaya çıktı.

Münih'te de faşistlerin gösterisini engellemek isteyen 2 bin anti-faşist, polis copuyla karşılaştılar. Almanya'nın birçok kentinde de anti-faşistler tarafından gösteriler gerçekleştirildi.

Alman Devleti, Tarihiyle Yüzleşmediğini Gösterdi

Nazi faşizminin lanetlendiği gün, onların mirasçıları olan Neonazi partisi Alman Milletçi Demokrat Parti'ye (NPD), sözde "demokrasi, gösteri özgürlüğü, düşünceyi ifade özgürlüğü" kılıfı altında verilen gösteri izninin tüm bunlarla hiçbir ilgisi yoktur. Alman devletinin özgürlüklere saygısını, devrimcilerin gösterilerine karşı tahammülsüzlüğünden çok iyi biliyoruz. Asıl olarak, Alman devleti Nazi tarihiyle yüzleşmemiştir. Yahudilere tazminat ödenmesi, toplama kamplarındaki esirlerin Alman tekelleri için bedava işçi olarak çalıştırılmaları konusunda "özür" dilenmesi vb. vitrinlik şeylerdir.

Sadece Federal Mahkeme'nin gösteri izni için söylemiyoruz bunu. Savaş sonrası binlerce Nazi'yi devlet kademelerinde görevlendiren Alman devletinin Cumhurbaşkanı Horst Köhler'in resmi törenlerde yaptığı konuşma bile, bu tarihle yüzleşmediklerinin kanıtıydı.

Eski IMF Başkanı olan Köhler, Naziler'in, tekellerin çıkarlarını koruduğunu en iyi bilenlerdendi, konuşması da buna uygun oldu. Savaştan, acılardan sözeden Köhler, Hitler'i bir "deli diktatör", Nasyonal Sosyalist Parti'yi de bir "çete" olarak gösteren ko-

nuşmasında; faşizmden, onu iktidara taşıyan tekel-lerden, onların bugün hala "saygın işa-

damı" olarak Alman devletini yönettiklerinden söz etmedi. Bir diktatörlük yıkılırken, Doğu Almanya'da bir başkasının başladığını söyleyerek sosyalizm düşmanlığını sergileyen Köhler, tarih çarpıtcılığını savaşın sonuçları konusunda da sürdürdü. Yıkılan Almanya vardı Köhler'in dilinde, ama ne 27 milyon Sovyet vatandaşı, ne yerlebir olan Stalingrad ne de Naziler'in dünyanın dört bir yanındaki yıkımları vardı, ne de milyonların yakıldığı toplama kampları.

Almanya bu tarihiyle yüzleşmediği içindir ki;

Faşizme karşı mücadele eden devrimci güçlere karşı her türlü yasak, baskı uygulanırken, NPD gibi neonazi örgütler yaşam alanı bulmakla kalmıyor, el altından Alman devletince destekleniyor. Thomas Dienel gibi Nazi liderleri devlet tarafından resmi olarak devrimcilere karşı ajan faaliyetinde kullanılabilir ve Nazi lidere ödenen paralar yabancı düşmanlığı kusan faşist propaganda mekanizmasını finanse ediyor. Faşistin hazırladığı raporlar ilericiileri cezalandırmak için Alman hukukunca veri olabiliyor.

Ve Almanya bu tarihiyle yüzleşmediği içindir ki; Türkiye gibi faşist iktidarlara her türlü desteği verme-ye devam ediyor.

'Terörist Bush Evine Dön!'

Kızıl Meydan'da düzenlenecek törene katılmadan önce Hollanda'yı ziyaret eden Bush, protestolarla karşılandı. 7 Mayıs günü Amsterdam'da, Bush'un ziyaretini protesto eden binlerce kişi yürüyüş ve miting yaptı. Cephe Güçleri'nin de DHKC pankartı ve cephe bayraklarıyla katıldığı yürüyüşte, ABD'nin halklara yönelik saldırganlığını ve Irak işgalini protesto eden konuşmalar yapıldı. Eylem boyunca "Terörist Bush!" ve "Bush Evine Dön!" sloganları atıldı.

İrkçılığa Karşı Yürüyüş

İsviçre'nin Aarau Kenti'nde bin kişi, 10 Mayıs günü ırkçılığa karşı yürüdü. Neonaziler'e örgütlenme hakkı tanınmamasını isteyen göstericiler, 1 Mayıs'ta gösteri izni verilmesini de protesto ettiler.

Ceninler reklam için sergilendi...

Bu Ahlakı Kapitalizm Öğretti O'na

İzmirli Sibel Deniz'in aylardır medyanın gündeminde olan yedizlerinin ölümü ve Central Hospital Hastanesi Başhekimi Opr. Dr. Özer Gürbüz'ün 7 cenini, üzerinde hastanenin adının yer aldığı bir bezin üzerine koyarak sergilemesi, çeşitli eleştirilere neden oldu.

Eleştirilerde kimi doğru yanlar olsa da, eleştirilerin sahipleri, en son konuşması gerekenlerdir. Örneğin, Medya, Dr. Gürbüz'ü eleştiriyor, "bu kadar olmaz" diyor. Peki, "İmaj her şeydir" anlayışını kim yayıyor, teşhircilik dahil her türlü reklamı ekranlarından, sayfalarından kim beyinlere taşıyor? Keza, daha "yedizler" ölmeye önce onları medyatik hale getiren "Türkiye'nin yedizleri" diyen kim? Dr. Gürbüzler'i şekillendiren kapitalizmin ahlakını, pazar kültürünü körükleyen bu medya değil mi?

Dr. Özer Gürbüz'ün mide bulandıran teşhirciliğinin altında yatan kafa yapısı, kapitalizm gerçeği görülmeden anlaşılamaz. Kapitalizmde, insan ve onun ihtiyaçları değil, kâr, dolayısıyla pazar esastır. Reklam, kapitalist pazara sunulan 'mal'ı pazarlama yöntemlerinin en geçerlisidir. Örneğin, sosyalist bir sistemde ne reklam, ne de sponsorlar göremezsiniz. Çünkü, üretim halkın ihtiyaçları esas alınarak yapılır, pazar için değil.

Kapitalist pazarda ise; alınıp satılmayacak, bunun için reklam aracı haline getirilmeyecek hiçbir şey yoktur. Doktor da, "malını" yani hastanesini pazarlıyordu bu reklamlarla. Bu yanıyla, İzmir Tabip Odası Başkanı Dr. Zeki Gül'ün ahlaksız doktora ilişkin mesleki açıdan değerlendirmesinde yer verdiği; "Şimdiye kadar reklam alınmayan bir tek kefen bezi kalmıştı, o da oldu" ifadeleri yerinde bir değerlendirmedir.

Soruna hastane ve sağlık açısından bakıldığında da yine kapitalizmi görürsünüz. Sağlık, halktan yana bir sistemde, bir haktır. Ama kapitalizmde bir kâr alanıdır. Özel hastaneleri ve onların birbiriyle yarışan reklamlarını ortaya çıkaran da bu sistemdir. Her şeyi özelleştireceğiz, satacağız diyenlerin bu görünümlerden rahatsız olmaya hakkı var mı? Ender rastlanan bir rahatsızlığın tedavisi ya da "ünlü" bir doktorun transferi ile özel hastanelerin reklamlarına az mı rastlıyoruz? Giderek "doğal" bir durum haline getirilen, hatta bunlara itiraz edenlerin, eleştirilenlerin "ortaçağdan kalma" ilan edildiğine az mı tanık olduk? Kefen bezine reklam alınırken ayağa kalkılıyor da, kültürün, edebiyatın, sanatın sponsor firmaların kucağına atıldığı sisteme neden isyan edilmiyor? Doğumların dahi sponsorla yapılması hangi anlayışla medyatik bir sevimlilikle pazarlanıyor? Bunlar birbirinden bağımsız şeyler değildir ve bu anlayışın nereye kadar uzanacağını bir örneğidir, Cenin teşhiri.

Kapitalizmin tüketim kültürü, her türlü ahlaksızlığı beslemektedir. Meta aracı haline getirilmeyen hiçbir şeyin bırakılmadığı, insani olan her şeyin kapitalist pazarın bataklığında yokedildiği bir düzende, Özer Gürbüzler'in çıkması kimseyi şaşırtmamalıdır.

AKP, ihraçla aklanabilir mi?

Olayın bir diğer çarpıcı yanı; Opr. Dr. Özer Gürbüz'ün **AKP İzmir İl Başkan Yardımcısı** olması. Olayın basına yansımaları üzerine, AKP, İzmir İl Başkanı aracılığıyla önce "siyasi bir kusuru yoktur, ihraç edilmesi için bir neden yoktur" açıklaması yaptı. Ancak, öyle kolay açıklanabilecek bir durum değildi. Tayyip'in emriyle Gürbüz disiplin kuruluna verildi ve istifa etmesi sağlandı.

Peki, AKP bu ahlaktan kendini kurtarmış mı oldu? Dr. Gürbüzler'in kefenine reklam almasını kapitalizmden ayrı düşünürseniz, evet aklanır. Ama bu aklama ancak, yolsuzluğu ortaya çıkan milletvekilinin, istifa etti diye adeta bir kahraman hatta yolsuzluklara karşı mücadele şampiyonu ilan edilmesindeki sahtekarlık kadar bir aklanmadır.

AKP islamcılığı, din, ahlak temeline Dr. Gürbüz'ü sahiplenmeyebilir, ama O'nu ve benzerlerini yaratan, beyinlerini şekillendiren kapitalist sistemi savundukça, asla aklanmış olmaz. Girdiği mücevher mağazasından "hediye" diye rüşvet alan ahlak ile, Dr. Gürbüz arasında özde hiçbir fark yoktur. Her şey ranta, çıkara havaledir bu anlayışta.

Sayı 158

31

15 Mayıs
2005

Ciddiyetsizlik, sorumsuzluk ve küçük hesaplar Çağrıya Karşı Çağrı

6 Mayıs'ta çeşitli kurumlar adına ortak bir "basın açıklaması" yapıldı. Mersin'deki bayrak provokasyonunun, TAYAD'lılara Trabzon'da yapılan linç saldırısının, Sakarya ve Samsun'daki saldırıların, TİT imzalı mektupların hatırlatıldığı açıklamada, "*karanlık güç odaklarına karşı mücadele edileceği*" belirtildi.

Açıklamaya katılan kurumlar şunlardı: DEHAP, EMEP, ÖDP, TKP, SDP İstanbul il örgütleri, İHD, Halkevleri İst. Şubeleri, Eğitim Sen 3, 4 ve 8 No'lu şubeler, ESP, Göç-Der, Yakay-Der, TUAD, Barış Anneleri ve Tekstil Sen.

Bu açıklamayı organize edenlere soruyoruz:

Açıklamada imzası bulunanların dışındaki örgütlenmeler, bu açıklamaya niye katılmadılar?

ÇAĞIRDINIZ DA GELMEDİLER Mİ?

Yoksa ÇAĞIRMADINIZ MI?

Çağırmadıysanız niye çağırmadınız?

Bu açıklamayı yapanlar "**çağırdık gelmediler**" **diyemezler**. Çünkü öyle yapmadılar. Bu açıklamayı yapanlar en fazla şu açıklamayı getirebilirler; "*biz yangından mal kaçırır gibi örgütledik bu açıklamayı.*"

Bu kurumlar adına ortak açıklamayı okuyan İHD Yöneticisi Deniz Tuna açıklamanın sonunda "*herkesi, demokratik, eşitlikçi, özgür, sivil ve aydınlık bir gelecek için karanlık güç odaklarına karşı mücadeleye destek vermeye*" çağırıyordu.

Bu bölüm, açıklamanın sonuna "adettendir" diye yazılmış bir cümleden ibaret olsa gerek. Çünkü, herkesi bu mücadeleye destek vermeye (niye katılmaya değil?) çağırma anlayışında olan, bu açıklamayı da "**herkesle**" **birlikte** yapma düşüncesiyle hareket eder, dahası, bu konuda **daha önce yapılmış çağrılar**ın varlığını hatırlardı. Tersine, yaptıkları geniş bir birlikteliğin oluşturulmasının ve faşist saldırılara-provokasyonlara karşı ciddi bir mücadelenin önünü kesen bir davranıştır.

Bir çağrı zaten vardı!

Mersin, Trabzon, Sakarya ve Samsun'daki faşist saldırıların ve provokasyonların hemen ardından TAYAD'lılar tüm devrimci, demokratik güçlere bir çağrı yaptı. Bu çağrı çerçevesinde 14 Nisan'da bir toplantı yapıldı.

Bu toplantıya katılanlar şunlardı: **SDP, BDSP, ESP, SODAP, DEHAP, EHP, Partizan, Halkevleri, İşçi Mücadelesi, DETAK, Mücadele Birliği.**

Ayrıca çağrının kendilerine ulaşmaması nedeniyle toplantıya katılamayan **Devrimci Demokrasi, Devrimci Hareket, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Mücadele** ve **EMEP**, daha sonra yapılan görüşmelerde sonraki toplantılara, yapılacak açıklamaya ve eyleme katılacaklarını belirttiler. Keza Mazlum-Der de toplantı tarihindeki bir karışıklık nedeniyle toplantıya katılamadı.

ÖDP, TKP ve ayrıca çeşitli DKÖ'ler ise, toplantıya katılmadıkları gibi, çağrıya herhangi bir cevap verme nezaketini de göstermediler.

14 Nisan toplantısında, HÖC, faşist saldırılara ve provokasyonlara karşı, şu önerileri yaptı: 1) Ortak gösteriler, 2) Trabzon'a birlikte gidiş, 3) Ortak Gerçekleri Açıklama Kampanyası yapılması, 4) Bu toplantının bir platforma dönüştürülmesi.

Toplantının sonucunda daha sonra yeniden toplanılması (5 Mayıs'ta) ve katılımcıların genişletilmesi kararı alındı. Birçok siyasi hareket bu konuda geniş ve sürekliliği olan bir birlik kurulması doğrultusunda görüş belirtti.

Yine bu toplantıda alınan karar çerçevesinde 16 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda tek pankart, tek sloganla ("**Faşist Saldırılarına Geçit Vermeyeceğiz**") bir eylem yapıldı. Bu eyleme toplantı çağrısına cevap verme gereği dahi duymayanlar dışındaki yukarıda adı geçen tüm siyasi hareketler katıldı.

5 Mayıs; kendi kararına riayet etmeyenlerin hazin tablosu ve sorular

5 Mayıs'taki toplantıya, TAYAD'lıların dışında sadece bir tek grup katıldı. Sadece **Partizan** gelmişti toplantıya. Ve doğal olarak toplantı iptal edildi. Kimse toplantıya gelmeyişi nedeni olarak bir gerekçe, mazeret de bildirmedi.

5 Mayıs toplantısı, bir grubun çağrısıyla belirlenmiş bir tarih değildi; 14 Nisan'daki toplantıya katılan örgütlülüklerin kendi kararlarıydı. Kendi kararlarına da riayet etmiyorlar. Bu ciddiyetsizlikle ne yapılabilir? Nasıl birlikte mücadele yürütülebilir? Bu tarzın ciddiyetle, sorumlulukla ne ilgisi var?

5 Mayıs'taki bu "hazin" toplantı tablosundan sonra, bu toplantıya katılmayan grupların bir kısmını 6 Mayıs'ta İHD'de yapılan "ortak" açıklamada gördük. **Konu aynı, gündem aynı, ama "bileşenler" farklıydı!** Kendi deyişleriyle "DEHAP,

EMEP, ÖDP, TKP, SDP gibi partilerin” de araların-
da olduğu bir platform! Yani “işin başında”, şu ün-
lû klişe var: *Legal partiler ve diğerleri!*

Kendi kararlarına sadık kalmayanların başka
bir “birlik” oluşturup onunla gerçekten mücadele
etmek istedikleri düşünülebilir mi? Mücadele edil-
mesi gereken gücü bile açıkça tanımlamaktan
uzak durup “*karanlık güçler*” edebiyatını tercih
eden bu anlayış, muhtemel ki hiçbir şey yapma-
yacaktır. Birçok kez tanık olduğumuz gibi, bir
“basın açıklaması” yapıp geçilecek.

Fakat bu arada TAYAD’lıların önerileriyle oluş-
turulma aşamasında olan birlikte mücadele de
sabote edilmiş oluyor. Yoksa amaç zaten üzüm
yemek değil, bağcıyı dövmek miydi? Göreceğiz.
Ancak bekleyip görmeden önce de soracakları-
mız var:

- Bu gruplar, 5 Mayıs toplantısına neden gel-
mediler?

- 5 Mayıs toplantısına gelmedikleri gibi, aynı
konuda, aynı gündemle neden TAYAD’ı ve daha
başkalarını da “dışta” bırakan bir platform oluştu-
rup ortaya çıktılar?

- Neden TAYAD’ın çağrısı ve ilk toplantı hiç ya-
pılmamış sayıldı? TAYAD’ın çağrısı meşru mu de-
ğildi? Yoksa, grup çıkarlarına mı denk düşmedi?

Yasak mı savılacak, provokasyonlara karşı barikat mı örülecek?

Siyasi görev ve sorumlulukların değil, grupçu-
luğun, rekabetçiliğin ve tabii aynı zamanda “ya-
salcılığın, icazetçiliğin” damgasını vurduğu bu tür
bir araya gelişlerden bir şey çıkmaz. TAYAD’lılar
ise, kimsenin yasak savma anlayışıyla katılama-
yacağı bir öneri ortaya koymuştur. Grupçu, reka-
betçi kaygılar dışında, **bir de bu nedenle** kaçıl-
mıştır TAYAD’ın çağrısından.

Faşist saldırılara, provokasyonlara karşı bağ-
layıcı bir birlik ve ciddi/kapsamlı bir kampanya
önerilmiştir. **Gerçekleri Açıklama Kampanyası**
olarak sürdürülecek bu ORTAK faaliyetin içinde
milyonlarca bildiri, yüzbinlerce afiş, mitingler, yü-
rüyüşler, paneller... yer almaktaydı. Aylarca süre-
bilir böyle bir kampanya. Kimsenin bu noktada
“yoğun işlerimiz” gerekçesi de olamaz; çünkü bu
konu kimsenin “*öncelikli gündemimiz değil*” di-
yebileceği bir konu da değil.

Ama bunun yerine, bağlayıcılığı olmayan plat-
formlar ve bir iki açıklama ve gösteriyle geçiştiri-
lecek programlar tercih ediliyor. Kimileri açısın-
dan asıl tercih noktası ise “*kimlerle yanyana ge-
lineceği*” ile ilgili olmalı.

14 Nisan’da yapılan ilk toplantıda da DEHAP,
orada toplanan platformu İHD’ye yedeklemek is-

temiş, ancak bu reddedilmişti. Demek ki sonra-
dan bazılarının tercihleri farklılaşmış.

EMEP’li Özgür Politika yazarı Kiraz Biçici, “ka-
ranlık odaklara karşı mücadele” sloganıyla açık-
lama yapan bu platformun bir “ilk adım” olabile-
ceğini söylüyor (11 Mayıs Özgür Politika). Biçici
bu yazıda, “**bu uyarı da medyanın gündemine
girmedir**” diye şikayet ediyor. Oysa burjuva med-
yanın bu platformu görmezden gelmesinden ön-
ce, bu platformun TAYAD’ın çağrısını ve solun di-
ğer kesimlerini görmezden gelmesini sorgulama-
lı.

Kendi durumlarına bakmayıp burjuva medya-
yı suçluyor. Sen onlarca devrimci grubu görmez-
den geliyorsun, burjuva medya da seni görmez-
den geliyor. Bir anlamda herkes “**kendi iktidarı-
nın**” kavgasını veriyor. Ama reformizmin “gör-
mezden gelmesi”yle, burjuvazinin görmezden
gelmesi arasında yine de bir fark var; burjuvazi
kendi “**sınıf**” iktidarının savaşını, reformizm ise,
kendi tekkelerinin, grupçuluğunun savaşını veri-
yor.

Biçici’nin yazısı şu başlığı taşıyordu: “**Sürecin
Önüme Geçmek İçin...**” Şu çok açık ki, sürecin
önüne bu küçük hesaplarla, bu grupçulukla geçi-
lemez. Yasak savmacı platformların akıbeti başka
türlü olmayacağı için 14 Nisan’daki o kapsamlı
öneriler yapılmıştı. Sen halkın en önemli günde-
mini bir basın açıklamasıyla, en fazla bir iki gös-
teriyle geçiştiriyorsan, kimse seni ciddiye almaz,
o “tavır” da bir siyasi sonuç yaratmaz. Politika
yapmanın basın açıklamalarına indirgenmesine
karşı, gerçekten faşist terörün karşısında militan-
ca durabilecek geniş bir platform ve kapsamlı bir
Gerçekleri Açıklama Kampanyası önerildi.

**Tüm bunlar ortadayken, niye ayrı bir “açıkla-
ma” ve TEKRAR niteliğinde bir çağrı yapıldı?** Bu
açıklamada imzası olanlar bunun açıklamasını
yapmak durumundadırlar.

5 ve 6 Mayıs’ta ortaya çıkan tablo son derece
ciddiyetsiz, sorumsuz bir tablodur. Trabzon’daki
linç saldırısı sonrasında, *saldırını kınayalım ama
bunu TAYAD’sız yapalım* tavrının örneklerini de
yaşadık bilindiği gibi. Faşist saldırılara, provoka-
syonlara karşı HÖC’ü, başka devrimci grupları dış-
talayarak, başka çağrılarının, atılmış adımların üs-
tüne basarak ortaya çıkanların “**samimi**” oldu-
ğuna kim inanabilir? Grupçuluğun, rekabetçiliğin ve
faşizm karşısında birlikte olma kültürünün dejene-
rasyonu, solu işte bu noktalara getirmektedir. Ve
böyle olduğu için, provokasyonlar, faşist saldırılar
sürerken, biz fiili adımlar atmak yerine neleri tar-
tışmak durumunda kalıyoruz! Ama çaresiz, bunla-
rı tartışacağız; çünkü bu ciddiyetsizlik, sorumsuz-
luk ve küçük hesapların olduğu yerde, olumlu an-
lamda başka bir şey olmaz!

Olaylar Yerel, Zihniyet Merkezi!

- ◆ 1 Mayıslar'ın sorgulanması gereken yüzü...
- ◆ Trabzon, Sakarya, Amasya, Mersin, İstanbul'da tasfiyeci, teslimiyetçi tavırlar...
- ◆ Devrimcilikle, demokratlıkla ilgisi olmayan, faşist teröre, provokasyona teslimiyet anlamı taşıyan bu tavırlar politik ve örgütsel olarak sorgulanacak mı?

1 Mayıslar'da bazı şehirlerde yaşanan olaylar, hem reformizmin devrimcileri tasfiye politikasının ipuçlarını verdi, hem de sol içi dayanışma duygularındaki tahribatı gözler önüne serdi. "Sinek küçük ama mide bulandırır"dan daha öte bir sorun söz konusudur. Bu ve benzer tavırlar, alabildiğine çoğalmıştır. Ama çoğalmasından daha vahim olanı, bu tür tavırların "kanıksanmakta" oluşudur. Böyle bir kanıksama, solu çürütür. Çürüyen bir sol, bırakın alternatif olmayı, ciddiyetini, saygınlığını ve en temel değerlerini kaybeder. Bu nedenle "yereldir", "lokaldir" gerekçelerine sığınmadan 1 Mayıs'ta yaşanan bu olumsuzlukların üzerinde durulmalıdır. Ve yine aynı nedenle, önceki sayımızda 1 Mayıs haberleri içinde yeralan bu olumsuzlukları yeniden hatırlatmakta yarar görüyoruz:

★ **Amasya;** 1 Mayıs Tertip Komitesi, önce HÖC'lülerin 2 hafta öncesinden bildirdiği döviz ve sloganları, "yazmaya gerek yok, sorun çıkmaz" diyerek almadı. KESK ve DİSK, sorun çıktığı takdirde, HÖC'lüleri sahipleneceklerini belirtmelerine rağmen; polisin, "Tecritte Öldüler" yazılı ölüm orucu şehitlerinin resimlerinin bulunduğu dövizlere el koymasına sessiz kaldılar. Bahaneleri de hazır: "Gerginlik çıkarsa Türk-İş bir daha gelmezdi." KESK ve DİSK'liler, aynı gerekçeyle, HÖC'lülerin diğer kentlerde Sancak Ekibi'nin giydiği kıyafetlerle alana çıkmasını engelledi. Miting boyunca HÖC'ün attığı sloganları engellemeye çalıştı. Bununla yetinmeyen KESK Amasya Temsilcileri, HÖC'lüleri tehdit ederek, "bir daha alana bile çağırmayacaklarını" söylediler.

★ **Mersin;** polis değil, valilik değil, tertip komitesi, tek tip kıyafet ve şehit resimlerine yasak koydu. HÖC Temsilcisi'nin itirazı üzerine, polis değil, valilik değil, Yol-İş Başkanı; "DHKP-

C'liler ve Partizan'cılar ortamı geriyor" şeklinde suçlamada bulundu. Demek ki Emniyet Genel Müdürlüğü koltuğunda Yol-İş Başkanı oturuyor olsaydı, sözü edilen yasal, demokratik kurumlar çoktan kapatılmış olacaktı. Genel-İş Şube Başkanı da, devrimci gruplara "bunlardan adam olmaz" diyerek toplantıyı terk ederken, hakim sınıf ağzıyla konuşmayı ne kadar doğal görüyordu. Yol-İş Başkanı ise HÖC Temsilcisi'ne söylediği, "bundan sonra sadece sendikalarla 1 Mayıs'ı kutlayacağız, sizi bir daha almayacağız" sözleriyle asıl niyetlerini ortaya koydu.

Bu mitingte valilik de, TAYAD'ın "Tecritte 118 Ölüm Var Tecriti Kaldırın" sloganına, şehit resimlerine yasak koymuştu. HÖC'lüler bunları yasaklara karşı savundular; bunun mücadelesinde bazı devrimci gruplar HÖC'le omuz omuza tavır alırken, seyredenler de vardı.

★ **Sakarya;** sendikalardan oluşan tertip komitesi, 1 Mayıs mitinginde tüm bayrak ve flamaları yasakladılar. Yasakçı sendikaların içinde KESK'e ve DİSK'e bağlı Eğitim-Sen, SES, Las-tik-İş, Genel-İş Temsilcileri de vardı. Gerekçeleri; "üyelerimiz rahatsız olup gelmezler!" şeklin-deydi. Yıllardır gelen üyeler bu yıl mı rahatsız olmaya başlamışlardı? Toplantıda bazı katılımcılar, "hiç olmazsa sendikaların flamaları açıl-sın" önerisi getirdi ancak bu öneri bile reddedildi... Sanırsınız ki, bayraklar, flamalar açılmayınca, bu sendikalar alana onbinleri yığacaklar. Bayraklar, flamalar açılmadı, ama yine bir avuçtular.

★ **İstanbul;** devrimci gruplar alana girmeden miting başlatıldı. 1 Mayıs mitingini devrimciler olmadan yapmanın köylü kurnazlığıyla gerçekleştirilen bu biçimi, yıllardır sürdürülüyor. Bu kez "net, kesin" söz vermelerine karşın, yine aynı şeyi yaptılar. Kürsüde ise tam bir tekel kurulmuş durumda. Onbinleri meydana taşıyanların on kelime söyleme hakları yok kürsüden... Tertip komitesi olarak biraraya gelen Türk-İş, DİSK, KESK, Hak-İş, her şeyi kendileri belirliyor, herkesi yok sayıyor, tüm taleplere kulak tıkıyorlar.

★ **Trabzon;** 30 Nisan'da tertip komitesi'ni oluşturan KESK, TÜRK-İŞ, HALKEVİ ve diğer grupların (Ekim Gençliği, Alınteri okurları, Öğrenci Koordinasyonu, ESP, HÖC) katılımıyla yapılan toplantının tek gündemi HÖC'ün taşıyacağı dövizler ve ölüm orucu şehitlerinin resimle-

rinin taşınması oldu.

Halkevi Başkanı'na göre, ölüm orucu şehitlerinin resimleri taşınmamalıydı. "Böyle bir şey 1 Mayıs'ı karıştıracaktır, tertip komitesi olarak alanda polise bu talebinizi iletteceğiz fakat kabul edilmezse bir şey yapamayız" diyordu.

Uzayan tartışmalar içinde Halkevi tavrını daha da "netleştirdi" ve "resimler alana alınmazsa ve müdahale olursa Halkevi olarak HÖC'ün yanında olmayacaklarını ve bunun 1 Mayıs'ı provake edeceğini" söyledi. Hem oligarşinin dayatmalarına karşı direnmiyor, hem saldırıya uğrayan devrimcilerin yanında olmuyor ve hem de saldırıya uğrayanı "provokatörlükle" suçluyordu Halkevi.

Tertip komitesindeki Türk-İş ve KESK Temsilcileri de "HÖC'ün yanında olmayacaklarını" özel olarak vurgulayarak Halkevi'ne katıldıklarını açıkladılar. Sıra diğer grupların tavrını belirtmesine geldi:

Ekim Gençliği olası bir saldırıda HÖC'ün yanında olmayacaklarını belirtti. **Alinteri** okurları temsilcisi de "böyle bir dayatmanın -HÖC'ün resim taşıma dayatması(!) kastediliyor- süreci gerileteceğini, Trabzon'da 1 Mayıs'ın kutlanmaması gerektiğini ve olası bir müdahalede HÖC'ün yanında olmayacaklarını" söyledi. **Öğrenci Koordinasyonu** da aynı şeyleri belirtti. ESP Temsilcisi ise, bir önceki toplantıda HÖC'lüleri "flama ve TAYAD imzalı pankart taşımama" tavrından dolayı eleştirip keskinlik yaparken, iş somut pratiğe gelince, şehit resimlerinin taşınması noktasında HÖC'ü "dayatmacı" bulup, "HÖC'ün yanında olmayacağını, yürüyüşe devam edeceklerini" açıkladı; ESP'lilerin tavrı da sol bir keskinlikten reformizmin tavrına ortak oluşa dönüşen bir seyir izledi.

Ölüm orucu şehitlerinin resimlerini taşımak sadece HÖC'lülerin görevi miydi? Diğerleri niye taşımıyordu? Bu soru ortadayken, onlar bırakın taşımayı, taşımak isteyen yanında bile olmuyor, tam tersine eğer bu nedenle saldırı olursa **SAHIPLENMEYECEKLERİNİ, HÖC'ÜN YANINDA OLMAYACAKLARINI** açıklıyorlardı.

Bu toplantıdan sonra Trabzon'daki HÖC'lüler kendi içlerinde yaptıkları değerlendirmede "**resimleri taşımama**" kararı aldılar. Bu dayatmalara boyun eğilmesi de **yanlıştı**; o baskı ve kuşatma altında da olursa, herkes "sahiplenmeyeceğini" de açıklasa, bu kabul edilmemeliydi. Tam tersine, alana TAYAD pankartıyla ve şehit resimleriyle çıkılmalıydı.

Oligarşi saldırırsa saldırır, sahiplenmeyen sahiplenmezdi. Öyle bir durumda sahiplenmeyen-

ler, sonra ne yapacaktı?

B u n u n ikinci adımı nedir? 2. adımda, onlar da mı fiilen engellemeye kalkışır? Ya sonra? "Siz zararlısınız, ortamı geriyorsunuz, provake ediyorsunuz" deyip yokolmamızı mı isterler, "devrimcilersiz 1 Mayıs" anlayışını, onlar da "HÖC'süz 1 Mayıs" olarak mı uygulamaya çalışırlar?.. "**Sahiplenmeyiz**" dedikten sonra, herşey mübah görülmeye başlanır. Bu anlayışın duracağı bir yer yoktur.

Tartışma ve özeleştirisi zorunludur!

İşte tavrılar; sorun şu veya bu hareketin sorunu değildir. Sorun tüm solun sorunudur. Tüm sol bu tavrıları kınamalı, mahkum etmelidir. Mahkum edilmezse ne olur? Bu ülkede eğer yakın bir zamanda, binlerce kişilik devrimci demokrat bir kitle, sol, sosyalist, devrimci olduğu iddiasını taşıyan partileri "**yuhalayacak**" noktaya geldiyse, işte bu ve benzeri tavrıların üzerine kararlılıkla gidilmemesinin sonucudur. Mesela, 1996 Ölüm Orucu sürecinde "sosyalist, devrimci" bir parti, binasında açlık grevi yapanlara karşı aynı burjuva düzen partileri gibi "polis" çağırıyor, yine bir başkası "terörü" kınayan açıklamalar yapıyor... başka örneklerde sol bir güç, AB'yi, ABD'yi savunuyor ve bunlar solda ciddi bir ideolojik eleştiriyi karşılamıyor... İşte bu anlayış 1 Mayıs'ta "**saldırıya uğrasanız da sahiplenmez, yürüyüşümüze devam ederiz**"e dönüşüyor...

Bursa'da, Uşak'ta, Erzincan'da olduğu gibi son derece olumlu kararlılık, sahiplenme örnekleri de yaşanmıştır. Hakim kılmanız gereken de bu örneklerdir. Aktarılan örneklerde dikkat çekici bir nokta da, devrimci grupların reformizmin etkisine ne kadar açık hale geldikleridir. Reformizmin dayatmalarına, "provokasyon, gerginlik" edebiyatına teslim olunmuştur. Başka vesilelerle de dikkat çektiğimiz gibi, reformizmin etkisine bu kadar açık hale gelmiş olmak, sol için ciddi bir sorundur ve üzerine gidilmesi elzemdir. Olumlu örneklerin hakim kılınması, olumsuzlukların tartışma ve özeleştirisinin yapılmasından geçer. Evet, bu tavrıların **ÖZELEŞTİRİSİNİ BEKLİYORUZ!** Özeleştirisi, özel olarak HÖC'e değil, tüm halka, devrimci, demokrat güçlere verilmesi gereken bir özeleştirmedir. Bu özeleştirisi, benzer olumsuzlukların önünün kesilmesi, devrimci değerlerden ayaklar altına alındığı bu tavrıların meşrulaştırılmaması için gereklidir.

1 Mayıs 2005, her türlü abartının, yönlendirmenin uzağında değerlendirildiğinde, devrimciler açısından dayatmanın kırılamadığı görülecektir. Dayatmayı yapanların amaçları, politikaları açıktır... Bu sene iyice açığa çıktı ki, dayatma önümüzdeki yıllarda ve başka eylemlerde, platformlarda da sürdürülecektir. Dayatmaya maruz kalanlar ne yapacak? Sürecin nasıl gelişeceğini esas olarak bu belirleyecektir.

Dayatmacılığın hedefi, devrimcilerdir. Dayatmacılık, esas olarak devrimcileri tasfiye politikasının, doğrudan veya dolaylı biçimlere bürünebilen bir tezahürüdür. Devrimcilerin ısrarla dıştalanmaya çalışılması, ısrarla devrimcilerden uzak durulması, her zeminde ve eylemde devrimci etkinin kırılmak istenmesi, sadece grupçuluk, rekabetçilikle açıklanamayacak politik bir muhteva taşımaktadır. Dayatmacılığa karşı tavır, devrimcilerin tasfiye ve tecrit edilmek istenmelerine karşı tavidir.

6-8 Mart eylemlerini hatırlayalım. 19 Mart'ı hatırlayalım. Biri "emekçi kadınlar günü", diğeri "Irak'ın işgali". Her ikisi de, solun tüm kesimlerinin biraraya gelebilmesinin "en kolay" olduğu eylemler; ama ikisinde de devrimci demokratik güçler bölünüyor, devrimciler saldırıya açık hale getiriliyor. 1 Mayıs'ta aynı dayatmacılık sürüyor... Devrimciler olmaksızın 1 Mayıs'ı yapmaları mümkün olmadığı için, devrimcileri, devrimcilerin simgelerini alanda en görünmez hale getirmek doğrultusunda yoğunlaştırıyorlar çabalarını.

Son derece çarpıcı bir örnek daha yaşıyor geçen hafta: 11 Mayıs'ta İstanbul'da yapılan Kadın Yürüyüşü mitinginde, Kürtçe slogan atılmasına sınır getiriliyor, Kürtçe metnin okunması engelleniyor... Demokratik Özgür Kadın Hareketi, bunun üzerine alandan çekilme kararı alıyor. DEHAP Kadın Kolları Yöneticisi "*Kürt kadınının rengini dilini varlığını hazmedemeyen bir yaklaşım vardı*" diyor. Dayatmacılığa, devrimciliğin tasfiye edilmesine prim veren, hatta zaman zaman reformist cepheden buna ortak olan Kürt milliyetçiliği, tasfiyeciliğin bir başka türünün hedefi oluyor.

Tasfiyecilik ve devrimcilerin dıştalanması, politik olarak düzenle bütünleşme politikasıdır. Hal böyle olunca, tasfiyecilik herhangi bir noktada durmayacaktır; "en aşırı"ları tasfiye edince, "daha az aşırı"ları tasfiyeye yönelecek, bu böyle sürüp gidecektir. Sonuçta, reformizm, sloganlarda, eylem biçimlerinde, birliklerde, kısacası her

şeyde, emperyalizmin, düzenin icazetinin dışına çıkılmasını diyor. "*Solun sisteme uydurulması*"nın teorisini yapıyor. Bugün "tek tip"lere, kızıl bayraklara, yarın "rap rap yürüyüşlere", öbür gün Kürtçe sloganlara, ertesinde önderlerin resimlerine... her şeye "yasak" koymak isteyeceklerdir. Dayatmacılıkta ne kadar başarılı olurlarsa, o kadar ileri gideceklerdir.

O halde dayatmacılığa karşı tavır, devrimci kimliği, iddiayı korumak mücadelesi olduğu kadar, demokratik güçlerin daha fazla düzene savrulmasının önünde de bir engeldir.

Konfederasyonların 1 Mayıs değerlendirmesi, dayatmacılığın özeleştirisini içermelidir!

"1 Mayıs Tertip Komitesi adına" geçen hafta yapılan basın açıklamasında, dört konfederasyonun (DİSK, KESK, Türk-İş, Hak-İş) temsilcileri "*1 Mayıs'ın kitlesele ve başarılı*" geçtiğini belirttiler. Başarının ölçüsünün ne olduğu somut olarak konulmadı. Çünkü aslında somut bir hedefleri yoktu.

Konfederasyonlar adına açıklamayı okuyan DİSK, kendileri açısından bir "başarı" tespiti yapabilir. Çünkü belki tarihleri boyunca almadıkları kadar **övgü** aldılar burjuvaziden. Eğer bu bir başarıysa, evet başarılıdırlar. Miting alanında devrimcilerin varlığını ve etkisini sınırlamak bir başarı idiyse, evet başarılıdırlar.

KESK'in de, devrimcilerin dışında organize etmiş olmanın dışında hangi "başarı" var acaba? Peki, Türk-İş'e, Hak-İş'e göre "başarılı" olan nedir? İşçi sınıfının taleplerini, faşist saldırılara karşı tavır alanlara taşımak yerine, alanlara Türkiye bayrağı getirmeleri mi başarıydı?

Dört konfederasyonun oluşturduğu tertip komitesi, aynı zamanda 1 Mayıs'ta yeralan farklı güçlerin de katıldığı bir "değerlendirme" toplantısı yaptı. Değerlendirme kavramını tırnak içine aldık, çünkü ortada gerçek manada bir değerlendirme yoktur. Göstermelik bir prosedür yerine getirilmiştir. Söz konusu toplantıda, Devrimci 1 Mayıs Platformu tarafından dile getirilen eleştiriler, "teknik sorunlar" denilerek geçiştirilmiştir. 1 Mayıs'ın başından itibaren neden devrimcilerin dışında organize edildiğine ise hiç girilmemiştir. Bunu "kazanılmış hak" olarak görüyorlar açık ki.

Dayatmacılığı sürdürmek düşüncesini taşıyanlar şunu iyice kavramalıdır; alandaki, kürsüdeki inisiyatif ve yetkileri, tartışılır haldedir.

Tartışılır bir inisiyatif ve yetkinin kullanılması ise her zaman sorun doğurmaya açıktır. 1 Mayıs'a katılan tüm devrimci, demokrat güçler nezdinde meşrulaştırılmamış bir yetki, dayatmacılığın ta kendisidir. Devrimcilerin onları dışlamak gibi bir niyeti yok, ama tersinden bu niyet var. Sorunları da bu düşünce yaratıyor. TKP'nin ayrı 1 Mayıs yapması da tertip komitesinin bu dayatmacılığının sonucudur. "Ne yapalım kendileri istedi ayrı yaptılar" diyemezler. Kürsüden söz hakkı istenmesini eleştiri konusu yapamazlar.

Bölünmenin ve alanlarda çıkan, çıkabilecek her türlü sorunun sorumlusu, dayatmacı sendikalar. Tasfiyecilik ve dayatmacılık sürdüğü müddetçe, daha fazla bölünme, daha çok sorun kaçınılmazdır.

1 Mayıs'ın tarihçesi, bütün bu tarih boyunca kimlerin ne yaptığı bir an bile unutulmamalıdır.

Türk-İş, siyasi olarak dünkünden daha ileri bir noktada olduğu için mi 1 Mayıslar'da her yerde "Tertip Komitesi"ndedir? Ve neden Türk-İş'le birliktelik bu kadar önemsenirken, devrimcilerle yanyana olmaktan kaçılmaktadır?

Bir Türk-İş yetkilisi kalkıp diyor ki, "biz sendikalar olarak kendi başımıza kutlayacağız, sizi almayacağız!" Türk-İş'in böyle demesi "normal" karşılanabilir, ama aynı düşünceyi, başka bir yerde aynı kelimelerle bir KESK'li de dile getirebiliyor. DİSK yöneticilerinde böyle bir eğilim görülebiliyor. İşte o zaman biz sorarız;

Bu ülkede 1 Mayıs yasakken, bu KONFEDERASYONLAR NEREDEYDİ? Sorarız: Siz kimsiniz ve kimi almıyorsunuz alanlara? O alanları siz değil, "almayacağız" dedikleriniz kazandı.

Devrimcilerin 1 Mayıs'ı kutlayamadığı yerde, hiç kimse 1 Mayıs'ı kutlayamaz. Ama zaten, eğer devrimciler 1 Mayıs çizgisi yaratılırsa, sarı sendikaların ilk işinin 1 Mayıs'ı kutlamaktan da vazgeçmek olacağını herkes bilmeli.

Dayatmacılık, devrime ve devrimciliğe karşıdır; devrim iddiasını büyötmeliyiz;

Oligarşi ve emperyalizm, devrim ve sosyalizmi bu topraklardan yoketmek için sistemli bir operasyon yürütüyor. Muhalefet yapın ama sistem içinde kalın diyor. Sosyalizmden de sözde bilirsiniz ama "piyasayla uyumlu" olsun diyor. Silahı, şiddeti, illegaliteyi, devrimi silin defterinizden diyor. F tiplerinden 1 Mayıs manevralarına kadar uzanan katliam ve tasfiye politikaları bu temelde geliştiriliyor. Düzen sendikacılığı, Avrupalı solculuk aracılığıyla devrimcilere karşı geliştirilen dayatmacılığın özü de budur.

Oligarşi bunu istiyorsa, devrimcilerin görevi kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bu anlayışın önünü

Devrimcilerin olmadığı, devrim ve sosyalizm sloganlarının yankılanmadığı, kızıl bayrakların dalgalanmadığı 1 Mayıs, 1 Mayıs değildir...

kesmek devrimci bir birlikle ve uzlaşmaz bir devrimci kimlikle mümkün olur.

1 Mayıs özelinde söylersek; dayatmacılığa ve tasfiyeciliğe karşı net tavır için en başta işçici ve grupçu gözlüklerden kurtulunmalıdır. Konfederasyon yönetimleri sınıfı temsil etmiyor. "Sendikalar, eşittir, sınıf" değildir. Üstelik söz konusu sendikalar mevcut emekçilerin onda birini bile kucaklayamamış bir güdüklük içindeyken ve "sınıf sendikacılığı" anlayışından bu kadar uzaklarken, "sınıfla bütünleşme"yi "sendikalarla bütünleşme" olarak algılayanlar, düzenici politika ve platformların peşine takılmaktan kurtulamazlar. Bu anlayış, 1 Mayıslar'da olduğu gibi, halkın ekonomik-demokratik mücadelesinde de aynı sağ çizgiye savrulur.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, yetersizliklerine, ataletine rağmen, devrimcilerin gücünün ifadesi olmuştur. Devrimcilerin gücü, tarihlerinden gelir, iddialarından gelir, ilkeli oluşlarından gelir ve evet, kitlelerinden gelir. Kitleleşmenin göstergesi olarak sadece 1 Mayıslar'ı ele alsak bile, hatırlayın tüm 1 Mayıslar'ı, binlerin, oligarşiden icazetli, risksiz düzen solunun kortejlerini değil, oligarşinin tüm tehdit ve terörüne rağmen, "yasadışı, terör" demagogilerine, "fişlenme" risklerine rağmen devrimcilerin kortejlerini tercih etmesindeki kitleleşmenin gücü nasıl yadsınabilir?

Oligarşinin terörünün, reformizmin kuşatmasının, kendi ideolojik-politik kararsızlıklarıyla birleşmesi sonucunda devrimci grupların birçoğu kendine güvensiz, iddiasız hale gelmiştir. Üstü örtülü icazet çizgisine kaymıştır. Ama bu konunun devrimi ve devrimciliği boğacağı açıktır. Dayatmacılık kırılabilir. Eğer devrimciler sistemli, kararlı ve tutarlı olurlarsa, gerek 1 Mayıslar'da, gerekse de diğer platform ve eylemlerde reformist güçleri de dışlamadan dayatma kırılır ve onların da içinde kendilerine yer bulabilecekleri bir mücadele hattı oluşturulabilir.

Net ve kesin tavrılı olunmalıdır. Reformist sendikal ve siyasal güçlerin, oligarşiden aldıkları icazete, dolaylı desteklere, yasallığa dayanarak devrimcilerin üzerinde "hegemonya" kurmalarına izin veremeyiz.

AKP İktidarının Yeni TCK'ı “Demokratikleştirme” Balonu Söndü

AKP iktidarı, özellikle basına yönelik baskı ve cezalandırmalar içeren maddelerin tartışma konusu olmasının ardından, uygulama tarihini ertelediği yeni TCK, CMUK ve CİK üzerinde değişiklikler yaptı. Tasarılar TBMM komisyonlarına gönderildi. Burjuva basının “TCK'da dağ fare doğurdu... Cezalardan ceza beğen...” başlıklarını atmak durumunda kaldığı gibi, ortada “demokratikleşen” bir şey yoktu. Aksine, AKP her el attığı maddeyi daha da baskıcı hale getirdi, başta avukatlar olmak üzere yeni kısıtlamalar getirdi.

Hukuku, hak ve özgürlükleri birilerini aldatcağı, göz boyayacağı bir vitrin olarak gören AKP iktidarından daha fazlasını beklemek elbette şaşırtıcı olurdu.

Basın Kuruluşları: “Taleplerimiz Yerine Getirilmedi”

Değişiklikler üzerine yapılan bütün değerlendirmelerde ortaya çıkan gerçek, AKP iktidarının makyaj yapmaya çalıştığıdır. Basına ilişkin maddeler konusunda, bazı basın kuruluşlarının değerlendirmeleri şöyle:

Değişiklikleri yetersiz olarak nitelendiren TGC Başkanı Orhan Erinc, bunların başında, **basına hapis cezasının değiştirilmemesinin** geldiğini dile getiriyor.

Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi ise, **taleplerinin yerine gelmediğini** gördüklerini belirterek, Basın Yasası'na göre, gazetecinin para cezasını ödeyememesi durumunda hapse girmesi durumunun olduğunu, ancak TCK'nın 5. maddesinin, özellikle Anadolu'da para cezalarını ödeyemeyecek durumda olan gazetecileri hapse gönderdiğine dikkat çekiyor.

Basın Konseyi Yüksek Kurulu üyesi Turgut Kazan'ın değerlendirmesi ise, tam da AKP iktidarının kafa yapısını ortaya koyar nitelikte. Erteleme sonrası iyi yönde adımlar atılacağı beklentisinin oluştuğunu belirten Kazan, “İktidar da bunu böyle açıklamıştı. Ama işin öyle olmadığı anlaşılıyor. İyilik için değil, düşündükleri başka değişiklikleri planlamak için böyle bir erteleme ye başvurmışlar. **Dağ fare doğurdu.** Mücadele devam etmek zorunda. Bunlar bastırmak içindir, susturmak içindir, ama insan aklı konuşmanın da yollarını bulmaya çalışacaktır” dedi.

Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı Doğan Tılıç ve Türkiye Gazeteciler Sendikası

Başkanı Ercan İpekçi de, hükümetin demokratik tepkileri dikkate almadığının ortaya çıktığını belirtiyorlar.

Devlet Gibi Düşünmeyene Ceza

AKP iktidarının yaptığı değişiklikler, basına ceza artırımını öngören maddelere ilişkin. Burjuva basın ile köprüleri tümüyle atmama hesabı yapan iktidar, şimdilik bu noktada kısmi geri adım atmış durumda. Ama, temel hak ve özgürlükler gibi bir kaygısı olmayan iktidar, oligarşinin bütün yasalarında olduğu gibi, bu düzenlemeleri de “devletin güvenliği” üzerine oturtmuştur. “Devletin güvenliği” ya da “milli yararlar” denildiğinde akan suları durdurma, her türlü hak ve özgürlüğü yoketme anlayışı sürdürülmektedir. Gerek TCK gerekse, CİK, CMUK düzenlemelerinin tümünde bu anlayış hakimdir.

Yeni TCK'dan bazı örneklerle bu durumu somutlayalım:

Ölüm orucu eylemlerine dair haberleri de kapsayacağı belirtilen “İntihara özendirmek”, sekiz yıl ile cezalandırılıyor. Çetelerin ilişkilerini deşifre eden haberler yazanlara 4.5 yıl ceza, yasalari eleştirenlere iki yıl, “yasadışı örgütler veya bunların amaçlarıyla ilgili haber yapanlara” üç yıl. Açlık grevi veya ölüm orucu eylemi yapılan cezaevlerindeki haberleri vermek açlık grevine teşvik sayılabilecek, cezası ise dört yıla kadar hapis. “Türklüğü, Cumhuriyeti ve TBMM'yi alenen aşağılayanlara üç yıla kadar” hapis cezası. “Türklüğe, orduya, hükümete dokundurmaya” iki yıl. “Hükümeti, yargı organlarını, askere ve emniyet teşkilatına yönelik hakaret sayılacak yayınlara” iki yıla kadar hapis. “Türklüğü yurtdışında aşağılayan bir kişinin sözlerini haber yapanlara” dört yıla kadar hapis. “Temel milli yararlar karşı faaliyetinde bulunmak için yarar sağlayanlar”, örneğin Ermeni soykırımını var diyenlere... 10 yıla kadar hapis. “Zorunlu askerliğe karşı olanların açıklamalarını yayımlayanlara” üç yıla kadar hapis cezası. “Devletin güvenlik ve siyasal yararlarına ilişkin bilgileri açıklamaya” 10 yıla kadar hapis. “Yetkili makamların yasakladığı gizli bilgileri elde edenlere” üç yıl...

Demokrasibilik oyununda başka türlü de mümkün değildir. **Sömürge tipi faşizmin yerle bir edilmediği koşulda, demokratikleşme olmaz.** Farklı beklentiler içine girenler yanılmaya, şaşırmaya devam edeceklerdir.

HHB bildiri dağıttı: Savunma Hakkı Engelleniyor

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) Avukatları, 11 Mayıs günü Hukuk Mahkemesi'nin önünde bir araya gelerek, İstanbul Adliyesi'ne kadar cüppeleri üzerlerinde olduğu halde bildiri dağıttı. TCK, CMUK ve CİK'te yapılan yeni düzenlemeler hakkında halka bilgi veren avukatlar, devletin savunma hakkını engellemek istediğine dikkat çektiler. Avukatların müvekkilleriyle görüşmelerine kısıtlamalar, keyfi engellemeler getirilen, avukatları potansiyel suçlu ilan edip müvekkilini temsil etme hakkını elinden almayı kolaylaştıran düzenlemeleri protesto eden HHB avukatları, bildiri dağıtımının ardından, ÇHD'li avukatların adliye önünde yaptıkları basın açıklamasına katıldılar.

Halkın Hukuk Bürosu tarafından dağıtılan bildirilerde, yeni düzenlemelerdeki hukuksuzluklar şöyle dile getiriliyor:

“Ceza Muhakemesi Kanunu'nda değişiklikler ve ekler yapılmasına dair kanun tasarısı; güvence altına alınmış olan birçok hakkı ortadan kaldırırken yeni yasak kategorileri de getiriyor.

Aynı tasarıda avukatlara, savunmaya ilişkin yeni düzenlemeler de var. Bu düzenlemeleri incelediğimizde haklar ve özgürlükleri kısıtlama ya da ortadan kaldırma amacını taşıdığını görüyoruz. Savunma özgürce görevini yapabilmek için baskı altında olmamalı, bağımsız olmalıdır. Hele siyasi iktidardan gelecek baskılara asla açık olmamalıdır. Ancak tasarıda yeralan hükümler avukatın, savunmanın bağımsızlığını, özgürlüğünü, dokunulmazlığını ortadan kaldıran hukukun birçok temel kuralını ihlal eden hükümlerdir.

1- Tasarı ile avukat-müvekkil görüşmelerinin

hapishane görevlileri huzurunda yapılması getirilmektedir. Bugüne kadar avukat-müvekkil görüşmeleri dinlenemekte, sadece dinlemeyecek kadar mesafeden izlenmekte idi. Şimdi görüşme avukatın hemen yanında bir de hapishane görevlisinin hazır olması uygulaması getirilmektedir. Böylece avukatlar potansiyel suçlu görülmüş olmaktadır. Yargılananlar savunmaya ilişkin düşüncelerini, delillerini ya da hapishanede yaşadıklarını serbertçe anlatamayacaktır.

2- İkinci bir değişiklik, avukatların müvekkillerinin davalarını takip etmesinin ve hapishanede ziyaret etmesinin yasaklanabilmesidir. Herhangi bir nedenle hakkında savcılık soruşturması açılan avukat, benzer iddialarla yargılanan müvekkilinin bütün davalarını takip etmesi ve ziyaret etmesi yasaklanabilecektir. Sadece hakkında soruşturma açılması durumunda böylesi bir cezalandırma yoluna gidilmiş olması, avukatları suçlu görme anlayışından başka bir şey değildir. Hukukun temel kuralı MASÜMLÜK KARİNESİ'dir. Bu karineye göre hakkında kesinleşmiş mahkeme kararı olmadıkça herkes masumdur. Suçlu muamelesi göremez. Ancak tasarı hukukun bu temel güvencesini ortadan kaldırmaktadır.

TASARI BU HALİYLE YASALAŞIRSA SENİN SAVUNMA HAKKIN ORTADAN KALDIRILACAKTIR. AVUKATINI SERBESTÇE VE ÖZGÜRCE SEÇEMEYECEKSİN. AVUKATIN BAĞIMSIZ OLARAK DOSYANI İNCELEYEMEYECEKTİR. BUNUN İÇİN TASARIYA HAYIR DİYORUZ!”

Sayı 158

39

15 Mayıs
2005

ÇHD'den Eylem: Avukatları da Fişlemek İstiyorlar

Yeni TCK'daki düzenlemelere yönelik bir protesto da Çağdaş OHukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi üyesi avukatlardan geldi. 11 Mayıs günü İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yapan ÇHD üyeleri, TCK'nın avukatların temel hak ve özgürlüklerini kısıtladığını belirttiler.

“Savunma Hakkı Engellenemez, Avukatları da Fişlemek İstiyorlar, Herkes Suçu İspat Edilene Kadar Masumdur, Avukatlar İstisna” dövizlerini açan avukatlar,

yasaya hazırlanırken yargılamanın en önemli unsuru avukatların görüşlerinin alınmadığını, polis taleplerini karşılamak kaygısı ile hazırlandığını dile getirdiler.

Açıklamada şu noktalara dikkat çekildi:

“Hazırlanan son teklif ile emniyetin yetkileri artırılırken sanık ile avukatın ilişkileri sınırlandırılmakta, hukukçuların savunma hakkı engellenmek ve ortadan kaldırılmak istenmektedir. Avukatlar herhangi bir şikayet dilek-

çesi ile görevinden alınabilecek, böylece fişlenecek ve mesleğini icra etmesi engellenmiş olacaktır. Bu durum tam anlamıyla savunmanın ortadan kaldırılmasıdır.”

Sendikamızı kapattırmayacağız

Eğitim-Sen üyelerinin, sendikalarının tüzüğünde yeralan anadilde eğitim hakkı maddesi nedeniyle kapatılmak istenmesine karşı eylemleri sürüyor. 7 Mayıs günü düzenlenen eylemlerde, davanın hukukdışılığına vurgu yapılarak sendikalarını savunmakta kararlı olduklarını söylediler.

“Eğitim-Sen Kapatılmaz” pankartı ile İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan İstanbul Şubeleri adına konuşan 8 No’lu Şube Başkanı Haldun Özkan, “demokratikleşmeden” söz eden iktidarın sendikayı kapatmaya çalışarak, demokrasiden ne anladığını ortaya koyduğunu söyledi. Diyarbakır Şubesi’nin AZC Plaza önünde yaptığı basın açıklamasında da “Eğitim-Sen Kapatılmaz” sloganları atıldı.

Ankara’da da meşaleli yürü-

Eğitim Sen Eylemleri

yüşle Yargıtay Genel Kurulu’nda görülecek olan dava protesto edildi. “Eğitim-Sen Kapatılmaz” pankartıyla yürüten emekçiler, dövizlerle sendika üyeleri üzerindeki baskıları da dile getirdiler. Ankara 1 No’lu Şube önünden, Genel Merkez’e kadar yürüdükten sonra, burada bir açıklama yapıldı. KESK Genel Başkanı Sami Evren, “Eğitim Sen’i mücadeleyle kurduklarını” hatırlatarak, “daha önce de kapatılmak istendi, ama izin vermedik. Yine izin vermeyeceğiz” dedi. 11 Mayıs günü ise; kadrolaşmaya karşı yapılan eylemin ardından “Haberin Var Mı Eğitim-Sen Kapatılmak İsteniyor” başlıklı bildiri-ler dağıtıldı.

Eğitimde gerici-faşist kadrolaşma arttı

Eğitim-Sen, AKP iktidarının eğitim alanında, son yılların en büyük kadrolaşmasını gerçekleştirdiğini duyurdu. 5 Mayıs günü sendika genel merkezinde bir açıklama yapan Genel Başkan Alaattin Dinçer fazla kadrolaşma çalışmasının Milli Eğitim Bakanlığı’nda yapıldığını belirtti.

Kendilerine ulaşan 33 ilin bilgilerini aktararak, yaşanan kad-

rolaşmayı gözler önüne sererek, hükümetin TUBİTAK’taki kadrolaşma girişimini de, bu alanda yapılacak projeleri, ihaleleri, özelleştirmeleri kendi kadrolarıyla kendi yandaşlarına peşkeş çekilmesine yönelik olarak değerlendirdi. 80 ilin milli eğitim müdürünün değiştirilmesiyle kalınmayarak, alt kademe müdürlerin de değiştirildiğini söyleyen Dinçer, MEB’de yaşanan ırkçı-gerici kadrolaşma ciddi boyutlara gelmiştir” uyarısında bulundu.

Eğitim-Sen üyeleri, 11 Mayıs günü, Kızılay Postanesi önünde yaptıkları eylemle de kadrolaşmaya dikkat çekerek, ellerindeki bilgileri Başbakan’a ve Cumhurbaşkanına postaladılar.

Hak aramaya ceza

Eğitim-Sen üyelerinin bir başka eylemi de, Adana Ceyhan’da sendika üyelerine verilen “maaş kesim cezaları”na ilişkin.

Eğitim-Sen Adana Şubesi 11 Mayıs günü, Ceyhan Milli Eğitim Müdürlüğü’nün 36 Eğitim-Sen üyesine 10-11 Aralık 2003 tarihlerinde kamunun tasfiyesine karşı iş bırakma eylemine katıldıkları için verilen maaş kesim cezasını protesto etti. Eğitim-Sen önünden, “Sürgünler Geri Alınsın” pankartı açarak yürüten emekçilerin önü polis tarafından kesildi. Burada yaşanan arbedenin ardından yürüyüşe devam edilerek Ceyhan Milli Eğitim Müdürlüğü önüne gelindi. Ancak polis yine müdahale ederek, sendikanın Adana Şube Başkanı Güven Boğa’nın da aralarında bulunduğu eğitimcileri tartakladı.

Yapılan açıklamada, onbinlerce eğitim emekçisinin katıldığı eylemlere Ceyhan’da katılanlara soruşturma açan ilçe milli eğitim müdürünün sendika üyelerine gözdağı vermek istediği belirtildi.

Tüm Bel-Sen üyelerine istifa baskısı

Tüm Bel-Sen Ankara 2 No’lu Şube Başkanı Satı Burunucu Çalı, 9 Mayıs günü yaptığı basın açıklamasıyla, Yenimahalle Belediyesi’nde çalışan üyelerinin, sendikalarından istifa edip Memur-Sen’e bağlı Bem Bir-Sen’e üye olmaları yönünde yapılan baskıları protesto etti.

Belediye hizmet binası önünde yapılan açıklamada, hukuk dışı uygulamalara ve örgütlenme önündeki engellere son verilmesi istendi. “İşveren Güdümlü Sendikaya Hayır, Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganları atılan eylemde, belediyedeki müdürlerin belediye başkanının adını kullanarak, üyelerine yönelik baskı yaptığını söyleyen Çalı, üyelerinin müdürlerin odasına tek tek çağrılarak, matbu halde hazırlanmış, Tüm Bel-Sen istifa dilekçesi ile, bir başka belge ile de Bem Bir-Sen üyelik formu doldurtulduğunu açıkladı. Çalı, bu durum yalnızca çalışanlar üzerindeki zor ve tehdidi değil, aynı zamanda Bem Bir-Sen’in işveren güdümlü ve işbirlikçi halini de gözler önüne sermektedir” dedi.

Sağlıkçılardan eylem GSS, Temel Hakları Gasbediyor

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (GSS) Yasa Tasarısı'nın 10 Mayıs günü Meclis Sağlık Komisyonu'nda görüşülmesiyle, sağlıkçılar da yasayı protesto ederek geri çekilmesini isteyen eylemler düzenlediler.

Beyaz gömlekli TBMM önünde... Ankara Tabip Odası tarafından 10 Mayıs günü Meclis'in Dikmen kapısı önünde düzenlenen eylemde konuşan ATO Yöneticisi Önder Okay, AKP hükümetinin sağlıkta dönüşüm projesi ile hastanelerin işletmeye çevrilmek istendiğini söyledi. Okay, bunun bir dönüşüm değil tahribat projesi olduğunu söyledi. GSS ile birlikte halkın nasıl etkileneceğine ilişkin örnekler verilen açıklamada, "halk, sağlık hakkına ulaşabilmek için ek vergi ödemesi gerekecek. Ancak bu bile şu anda almakta olduğu sağlık hizmetlerine ulaşmasını sağlamayacak" diye konuştu. Sağlığın bir kamu hizmeti olması gerektiğinin altı çizilen açıklama, yasa tasarısının iptal edilmesi istemiyle son buldu.

11 Mayıs günü GSS konusunda bir basın toplantısı düzenleyen TTB Merkez Konseyi de, sağlık hakkının daha da ticari hale getirilmek istendiğine vurgu yaparak, GSS'nin çıkmasının arkasında Dünya Bankası ve TÜSİAD'ın olduğuna dikkat çekti.

SSK'ların devri sorunları büyüdü... 5 Mayıs günü bir açıklama yapan SES Merkez Yönetim Kurulu, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devriyle birlikte sağlık alanında yaşanan sorunların daha da arttığı belirtti. Açıklamada, AKP Kocaeli Milletvekili Nevzat Doğan'ın istemleri doğrultusunda Kocaeli Devlet Hastanesi'nden diğer sağlık kuruluşlarına onlarca sağlık emekçisinin görevlendirildiği ifade edildi ve bunun Atama ve Nakil Yönetmeliği'ne aykırı olduğu belirtildi.

Tıp öğrencileri yürüdü... AKP'nin sağlık politikasına yönelik bir eylem de, tıp fakültesi öğrencilerinden geldi.

Türk Tabipleri Birliği-Tıp Öğrencileri Kolu (TTB-TÖK) üyeleri, 7 Nisan günü, tıp eğitimi ve sağlık alanında yaşanan sorunlar ve önerilerini dile getirmek için Sağlık Bakanlığı'na yürüdüler. Tıp Eğitimi Kurultayı'na katılmak üzere Ankara'da toplanan öğrenciler, beyaz önlükler giyerek, "Herkes Eşit Ücretsiz Sağlık, Hasta Hastane Kapısında Ölecek" sloganları attılar. Abdi İpekçi Parkı'ndan Sağlık Bakanlığı'nın önüne yürümek isteyen öğrencilerin önü polis tarafından kesilerek izin verilmezken, açıklama parkta yapıldı.

TTB-TÖK Yönetim Kurulu Üyesi Engin Dinç, taleplerini sıraladığı konuşmasında, "Türkiye'de tıp eğitimi ve sağlık sistemi birbiriyle etkileşmeyen iki ayrı alanmış gibi ele alınmaktadır. Sağlık sisteminde yaşanan kaos yüzünden ne tıp eğitimi, ne de ülkenin gereksinimi olan hekim profili sorgulanmaktadır" diye konuştu. Dinç, Sağlıkta Dönüşüm Projesi'nin de sağlık alanını ticarethaneye dönüştüreceğini belirtti.

"Telekomu IMF'ye, Teslim Etmeyeceğiz"

Özelleştirme kapsamındaki Türk Telekom çalışanları, 11 Mayıs günü Gayrettepe Telekom önünde bir araya gelerek, özelleştirmeleri protesto ettiler. Haber-Sen ve Türk Haber-İş üyesi işçi ve memurların eylemine Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Emekli-Sen de destek verdi. "Bu Ülke Bu Halk Satılık Değil, IMF Defol Bu Memleket Bizim, Taşeronlaşmaya Hayır, Telekomu IMF'ye ve Sermayeye Teslim Etmeyeceğiz, Esnek Çalışmaya Hayır, Bugün Telekom Ya Yarın" gibi dövizler taşıyarak, direnme kararlılığını ifade eden sloganlar atıldılar.

Haber-Sen eski Genel Başkanı Kemal Keleş, Türk-İş Bölge Başkanı Faruk Büyükbucak, Haber-İş Şube Başkanı Levent Dokuyucu ve Genel Başkan Yardımcısı Esin Yürek yaptıkları konuşmalarda, IMF'ye karşı çıkılmadan özelleştirmelere karşı çıkılmaya çağına dikkat çektiler. Daha önceki hükümetlerin de özelleştirmeyi denediği belirtilen konuşmalarda, AKP hükümetinin de "benim de onlardan farkım yok" dediğinin altı çizildi. Mücadele edeceklerini söyleyen emekçiler, imza kampanyası başlattılar.

Gazi-Bel işçileri kazandı

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Gazi-Bel A.Ş.'den 1 Ocak günü atılmalarının ardından, yaptıkları eylemlerin yanı sıra, dava açan Genel-İş Sendikası üyesi işçiler, işlerine dönme hakkı kazandı. İşten atılan 164 işçiden 104'ü dava açmışlardı.

Sayı 158

41

15 Mayıs
2005

DİSK'ten IMF'ye 'Kuru Sıkı' Atış

IMF Birinci Başkan Yardımcısı Anne Krueger'in çalışma yasalarına, asgari ücrete ilişkin açıklamalarına, Türk-İş'ten CHP'ye kadar "teпки" gösterenler oldu. Açıklamalarda ortak olan yan; adeta IMF ilk kez bu tür dayatmalarda bulunuyor, küstahça emekçilerin daha azgınca sömürülmesini dayatıyormuş gibi yapılmasıydı. Bu yüzden de, daha önceki dayatmalara neden direnmediklerini açıklama ihtiyacı duyulmadı. IMF'nin nasıl bu denli pervasız olabildiği konusunda, bu "tepkileri" gösterenlerin sorumluluklarının böylece sorgulanmayacağı hesaplandı. Nitekim bu kesimlerin IMF'ye karşı yapacakları bir şey de yoktur. Gerçekte IMF'ye karşı oldukları da tartışma konusudur. IMF'nin şu bu isteklerine karşı çıkabilirler, ama IMF'nin temsil ettiği emperyalist sermaye ile "alıp veremedikleri" yoktur. Yapacakları da; en fazla, özünde IMF'ye, yani emperyalizme asla karşı olmayan faşist Sağlık-İş Başkanı gibi üç beş kişiyle bir yerlere çelenk koymaktır, o kadar...

DİSK, IMF Saldırılarını 'IMF'yi Seviyoruz' Diyerek Mi Püskürtecek?

IMF şefini "uyanarlar"dan biri de DİSK'ti. DİSK adına açıklama yapan Genel Sekreter **Musa Çam**, özetle şunları söyledi: "... IMF dayatmasıyla kıdem tazminatları konusunda yasal düzenlemeye gidilirse, emekçiler yasal düzenlemelere karşı mücadele edecekler... Haklarımızı mücadele ederek kazandık. Ne siz, ne de başkası şimdi haklarımızı elimizden alamaz. Buna kalkışan olursa, Türkiye'deki milyonlarca emekçi-den gereken cevabı alır."

Süleyman Çelebi de, Krueger'in gerçeklerden kopuk, hariçten gazel okuduğunu söyleyerek, "çalışanların emeğine göz dikenler, bu ülkede cirit atmaya devam edemez. İşçi sınıfı olarak buna karşı mücadele etmek artık boynumuzun borcu. Çalışanların damarına basıyorlar. Çok rahatlıkla cirit attıkları bu ülkede daha çok cirit atamayacaklar" tehdidinde bulundu. (8 Mayıs, Bir Gün)

Bu sözlerin sahiplerinin, bırakın

daha gerilere gitmeyi, IMF ile anlaşmaların yapıldığı şu son 5 yıl içindeki pratiklerini hatırlamaya çalışın. Hatırlayamazsınız; çünkü bellekte kalabilecek hiçbir şey yoktur bu pratik içinde. Olmamasının altında yatan, DİSK'in üye sayısının azlığı, meydanlara döküleceği işçilerin niceliği değildir.

Adındaki "devrimciliği" politikasında somutlayan bir DİSK, bugünkü durumuyla da büyük direnişlere öncülük edebilirdi. Mesele, sendikal anlayışta olduğu için yapamadı.

Şimdi, *cirit atmaya devam edemezler* diyen Çelebi'ye ve DİSK yöneticilerine sormak zorundayız; **NE YAPARSINIZ?**

1 Mayıs'ta taşıdığınız pankartlarda ortaya koyduğunuz gibi, IMF'yi de "IMF'yi seviyoruz" diye mi püskürteceksiniz? Bugüne kadar hangi ciddi mücadele programını uyguladınız IMF talimatlarına karşı? Bu sorulara verecek cevabı yoktur Çelebi'nin. Hem merak etmesin, Krueger, "ülke gerçeklerini" çok iyi biliyor. Yıllardır bu ülkenin ekonomisini yönetenlerin onlar olduğunu unutuyor sanırsınız Çelebi. Bu unutkanlığın altında, "IMF yönetirken bu ülkenin sendikacıları ne yapıyordu?" sorusu olmasın?

"İşçi sınıfı olarak buna karşı mücadele etmek artık boynumuzun borcudur" diyen Çelebi, IMF'nin, emekçilerin kazanımlarına ilk kez bu açıklamalarıyla mı göz diktiğini düşünüyor? Örgütlenme hakkında esnek çalışmaya, kölelik

yasalarına kadar emek düşmanı yasaların çıkarılmasını kim istedi? Ve bu saldırı yasalarını çıkarttıran IMF karşısında siz ne yaptınız? SSK'ları kim peşkeşe sundu? Ve siz Emek Platformu içinde Türk-İş'i kendinize siper yaparak işçi sınıfını, emekçileri "hayatı durdururuz" diye diye nasıl oyalayıp aldattınız?

Bu sorulara da cevap veremez DİSK. Eminiz, IMF'nin yıllardır bu ülkede "emeğe göz diktiğini" Çelebi de çok iyi biliyor.

Bayram Meral taktiği ile, kuru sıkı atış yaparak, esip gürleyip, IMF karşısında halkın muhalefeti örğütlenme anlamında hiçbir adım atmayarak, sadece günü kurtarabilir DİSK. Ama, bu onun "Türk-İş'leşme" sürecini de hızlandıracaktır aynı zamanda. Bu konuda bir süredir yaşanan birikimi, attıkları adımları 1 Mayıs'ta taşıyan; "İşimi seviyorum... Fabrikamı seviyorum... Üretim araçlarını seviyorum..." gibi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun adındaki "devrimcilik" ne anlama geliyor? Orada kalmalı mı? Neden? Devrim ne?... Bu soruları DİSK üyesi işçiler, sendikacılar tartışmak zorundadırlar

pankartlarla ifade eden DİSK, kendi içinde, tabanında tartışmaktan daha ne kadar kaçabilir?

DİSK'in de itiraz etmeyeceği gibi, IMF emperyalist bir kuruluştur. Emperyalist tekellerin çıkarlarını temsil eder ve dayatmaları da buna yöneliktir. O zaman kendiliğinden çıkan sonuç şudur: **IMF'ye karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeledir.** Peki, DİSK, anti-emperyalist midir? IMF'de büyük paya sahip olan ve ABD emperyalizmiyle aralarındaki anlaşmaya uygun olarak IMF başkanını seçme yetkisini elinde tutan Avrupa Birliği savunulurken, anti-emperyalist olunamayacağı açıktır. Çelebi patronlarla birlikte AB Karma Komisyonu'nun başkanı sıfatıyla mı direnecek IMF'ye?

Bu nedenle, IMF'ye anti-emperyalist bir temelde karşı çıkıştan sözedenmiyor DİSK. Ve bu nedenle teferruatlarla meşgul, *"kıdem tazminatları konusunda yasal düzenlemeye karşı mücadeleye edebileceklerini"* söylüyor. IMF yasalarına karşı direnişlerini de biliyoruz, ancak asıl sorun bu değil. IMF'ye karşı mücadelenin devrimci bir perspektifle, sınıf mücadelesi bakış açısıyla ele alınmamasıdır.

Peki o zaman, üyelerine **sömürü düzenini sev, seni sömüren patronunu sev** diyen DİSK için, adındaki "devrimci" sıfatı neyi ifade ediyor? Hâlâ taşınacak mı? Devrim ne demek? DİSK'e hak ettiğinden fazla bir misyon yüklediğimiz için sormuyoruz bunları. Kuruluşundan bu yana "mücadeleci DİSK" konusundaki düşüncelerimiz de bilinir, tekrarlamayacağız. Ama

açık olan şu ki, çünkü DİSK bugünle kıyaslanamaz. Dün, sınıf ve kitle sendikacılığını eksikliklerine rağmen, tabanın zorlamasıyla da yaşama geçirmeye çalışan DİSK, bugün "patronlar büyürse işsizlik azalır" gibi, tamamen apolitik değerlendirmeleri "devrimci" sıfatıyla yapıyor.

DİSK Üyesi İşçiler, Sendikalar; 'Devrimciliği' Tartışmalısınız

DİSK üyesi işçiler, sendikacılar, "devrimcilik" kelimesinin DİSK'in adında ne anlam ifade ettiğini tartışmalıdır. Devrimci sendikacılıkla alakası sorgulanmalıdır. Ya DİSK, devrimci sendikacılık yapar, ya da bu sıfattan sıyrılarak açıkça Türk-İş ile bütünleştiğini ilan eder.

Devrimcilik sömürü düzenine karşı olma, devrimci yöntemlerle, sınıf mücadelesi perspektifiyle değiştirmektir. 1 Mayıs'taki pankartların bırakın devrimciliği ekonomist sendikacılıkla dahi alakalarının olmadığını geçen haftaki sayımızda değerlendirdik. DİSK yönetiminin düzenle bütünleşme noktasında attığı her adım ardından "radikal çıkış" niteliğinin altı boş açıklamaları, pratikte hiçbir değeri olmadığı açık olan "DİSK'in mücadelecisi mirasını sahipleniyoruz" sözleri, tartışmanın üzerini örtmemelidir. DİSK gerçekten mirasına sahip çıkacaksa, bunun "çağdaş sendikacılık" anlayışıyla olmayacağı görülmelidir. Sömürü düzenini "seven" DİSK, kendini inkar eden DİSK'tir. Mücadeleciliği, 'devrimciliği' kuru sıkı atışlara indirgeyen DİSK, Türk-İş'leşen DİSK'tir.

Sayı 158

43

15 Mayıs
2005

Emekli-Sen'den Yeni Kampanya

DİSK'e bağlı Emekli-Sen, "Artık Yeter İnsanca Yaşamak İstiyoruz" sloganıyla alanlara çıkıyor. 2000 yılından bu yana iki kez mahkemeyle kazanmış olmalarına rağmen ödenmeyen TÜFE farklarının, Konut Edindirme Fonu adı altında 1987-1996 yılları arasında kesilerek hala ödenmeyen alacakların bir an önce ödenmesi; açlık sınırının altındaki maaşlarının insanca yaşayabilecek bir düzeye yükseltilmesi ve Emekliler Sendika Yasası'nın çıkartılması talepleriyle 14 Mayıs günü, İstanbul, Ankara, Adana ve Aydın'da bölge mitingleri yapıyor.

Mitingler öncesi eylemler yapan Emekli-Sen üyeleri, artık sus-

mayacaklarını ilan ettiler.

5 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda basın açıklaması yapan Emekli-Sen'liler, "Artık Yeter İnsanca Yaşamak İstiyoruz" kampanyası başlattıklarını açıkladılar ve "İnsanca Maaş, Sendikam Yaşasın İstiyorum" yazılı önlükler giyerek bildiriler dağıttılar. Açıklamada konuşan Emekli-Sen Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Hasan Kaşır, taleplerini sıralayarak, iktidarın kendilerine adeta ölümü dayattığını belirtti. Açıklama sırasında sık sık; "Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız, Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Katil ABD, İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Açıklama-

nın ardından Emekli-Sen üyeleri, Taksim'den Tünel'e kadar bildiri dağıttılar.

11 Mayıs günü ise, Ankara'da Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen emekliler, bölge mitinglerine çağrıda bulundu. Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, sadece ekonomik sorunlarının olmadığını, temel sosyal haklarının da gasbedildiğini kaydetti. Basın açıklamasının ardından, Emekli-Sen üyeleri taleplerini içeren bildiriler dağıttılar.

Özürllüler Kanun Tasarısı Protesto Edildi “AKP’nin 8.5 milyon engelli için çözümü yok”

Yüzde 98'i işsiz olan özürllü-
re ilişkin AKP iktidarının yıllardır
çıkarmayarak oyaladığı Özürllüler
Kanun Tasarısı hazırlandı. An-
cak, tasarının özürllüleri rencide
edici olduğunu belirten sakatlar,
10-16 Mayıs Sakatlar Haftası ba-
şında yaptıkları eylemlerle bu du-
rumu protesto ettiler. 10 Mayıs
günü birçok kentte eylemler dü-
zenleyen Türkiye Sakatlar Der-
neği, Altı Nokta Körler Derneği,
Türkiye Görme Engelliler Derneği gibi kuruluşlar,
tasarının kendileri aleyhinde ayrımcılık yaptığını be-
lirtirerek, “Sadaka Değil, İş İstiyoruz”, “İçi Boş Yasa
İstemiyoruz” sloganları attılar. Başbakan Erdoğan'a
seslenen körler, “biz gör” dediler..

Tayyip Onları Seçimde Hatırlıyor

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde topla-
nan sakatlar, “İçi Boş Yasa İstemiyoruz” yazılı pan-
kart açtılar ve “Sakatlar Sadece Seçim Zamanı Ha-
tırlanmasın, İş Eğitim Sosyal Güvenlik, Devletten
Sadaka Değil İş İstiyoruz” yazılı dövizler taşıyarak
Taksim Anıtı'na çelenk koydular. Burada dernekler
adına açıklama yapan Şükrü Boyraz, 8.5 milyon eng-
elli ve aileleri ile birlikte 30 milyon kişinin zihniyet
sakatlıklarıyla boğuşmak zorunda kaldığını hatırlata-
rak, “ekonomik, toplumsal mağduriyeti önleyen, in-
san onuruna yaraşır bir yaşam için adım atılmıyor
ya da yetersiz kalınıyor” dedi.

Adana Atatürk Parkı'na yürüyen Altı Nokta
Körler Derneği üyeleri de anıta çelenk koyduktan
sonra taleplerini dile getirerek, “engelli hakları baki-
mından içi boş bir metin” olarak nitelendirdikleri
Özürllüler Kanun Tasarısı'nın bu haliyle meclisten
geçmemesini istediler.

Diyarbakır'da da Surkent İşitme Engelliler Der-
neği önünde açıklama yapan özürllüler, kamu ve

özel sektörde çalıştırı-
lacak işçilerin yüzden
3'ünün engellilerden
oluşması şartının yerine getirilmediğini söylediler ve
2004 yılında yapılan araştırmalarda 60 bin engelli-
nin açıkta bulunduğunun anlaşıldığını hatırlattılar.

28 Mart seçimleri öncesindeki mitinglerde işitme
engelliler için yanında tercüman bulundurarak oy al-
maya çalışan Tayyip Erdoğan'a seslenen dernek
Başkan Yardımcısı İslamhan Bayhan, “Başbakanın
yetkileri bugün daha fazla ancak işitme engelliler
için yanında tercüman bulundurmuyor. '2005 yı-
lı engellilerin istihdam yılı olacak' dendi, ancak
henüz bir gelişme kaydedilmedi. Başbakanın sö-
zünü tutmasını istiyoruz” diye konuştu.

Türkiye Körler Federasyonu da gazetelere verdi-
ği tam sayfa ilanla taleplerini sıralayarak, hükümete
seslendi.

Ankara'da Güven Park'ta basın açıklaması yap-
mak isteyen, görme özürllülerin bağlı bulunduğu bir-
çok derneğin üyeleri polis tarafından engellendi.
Bunun üzerine açıklamalarını YKM önünde yapan
görme özürllüler kuruluşları adına açıklamayı oku-
yan Altı Nokta Körler Derneği Başkanı Suha Sağ-
lam, 14 Mart'ta Bakanlar Kurulu üyelerinin imzası-
na açılan 50 maddelik Özürllüler Kanunu Tasa-
rısı'nın 6 Mayıs'ta 44 maddeye indirilerek TBMM'ye
gönderildiğini kaydetti. Meclise sunulan kanun tasa-
rısıyla temel hakların kısıtlandığını belirten Sağlam,
“TBMM'ye sevk edilen tasarıda karar alma süreç-
lerinde engellilerin söz ve karar sahibi olması ko-
nusundaki eksiklik devam etmektedir” dedi.

İzmir'de ise YKM önünde biraraya gelen Çağ-
daş Görmeyenler Derneği üyeleri, Sümerbank'a ka-
dar sloganlarla yürüyerek, sorunlarına çözüm istedi-
ler. Burada basın açıklaması yapan derneğin Genel
Başkanı Celil Urhan, AKP'nin 8.5 milyon civarın-
daki engellinin sorunlarının çözümü için politikası-
nın olmadığını belirtti.

Seyyar Satıcılar Yılmıyor

7 Mayıs günü 67. eylemlerini yapan Eminönü işportacıları, ken-
dilerine tezgah yeri gösterilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini yi-
nelediler. En kitlesel eylemlerinden birini yapan işportacılar, iktidara
“açız, aç” diye seslendiler. 100 kişinin katıldığı eylemde konuşan İb-
bal Işık, “insanlar aç, yetmedi mi bu kadar sömürdükleri? Elektrikle-
rimiz sularımız kesik, çocuklarımız aç, biz hiçbir yeri işgal etmiyoruz.
Bizler vergili işgaliyeli yerler istiyoruz” şeklinde konuştu. Mısır Çarşı-
sı'nın önüne kadar “Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yılgınlık Yok Direniş
Var” sloganları ile yürüyen işportacılar, belediyenin kendilerine satış
yaptırmadığı yerlerde otopark mafyacılığı yapıldığına dikkat çektiler.

Karadeniz Temel Haklar'dan Kampanya

Geleceğimiz İçin Uyuşturucuya ve Kültürel Yozlaşmaya Son!

Samsun'da kurulu bulunan, Karadeniz Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, kentte yozlaşmaya, uyuşturucuya karşı kampanya başlattı.

Nisan ayı başında Karadeniz Temel Haklar üyelerine saldıran faşist çetelerle, onları yönlendiren polisin yaydığı bu düzen pisliklerine karşı mücadele çağrısı yapan devrimciler, 7 Mayıs günü Çiftlik Caddesi Süleymaniye Geçidi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla, kampanyayı duyurdular.

"Geleceğimiz İçin Uyuşturucuya ve Kültürel Yozlaşmaya Son! - Karadeniz Temel Haklar" imzalı pankartın açıldığı ve "Uyuşturucu ve Yozlaşmaya Son!" yazılı önlüklerin giyildiği açıklamada, Temel Haklar adına konuşan Hasan Toğan; uyuşturucu kullanımının her geçen gün arttığını hatırlatarak, "esrar kullanımına ilköğretim çocuklarında dahi rastlanıyor" dedi. Halkımızın değerlerinin bireycilikle, köşe dönmeçilikle yok edilmeye çalışıldığını belirten Toğan, "emperyalistler sömürecekleri ülkelerin halklarını önce

uyuşturup öyle sömürlerini sürdürürler" diye konuştu.

Toğan konuşmanın sonunda şu çağrısı yaptı:

"Halkımız; buna dur demek elimizde. Kendimizi ve çocuklarımızı korumak için birleşmeliyiz. Birlik olup sorunlarımızı tartışmalı ve ortak bir çözüm bulmalıyız. Birleşelim, mücadele edelim, geleceğimizi kurtaralım!"

SDP'nin de destek verdiği açıklama, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla sona erdi. Açıklamanın ardından, dernek üyeleri Samsun halkına bildiriler dağıtarak, uyuşturucuya, yozlaşmaya karşı birlikte mücadele etme, örgütlenme çağrısında bulundular.

"Bergama Bizimdir, Bizim Kalacak"

Bergama'da altın madeninin yine "el değiştirerek" Koza Davetiye'ye satılmasının ardından, Ankara, İzmir başta olmak üzere, siyanürlü madene karşı mücadelede Bergama köylülerine destek veren DKÖ'ler 7 Mayıs günü Bergama'ya gitti. İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar, Havran/Küçükdere Elele Hareketi üyeleri ve Ankara Beyaz Adımlar Platformu üyeleri Bergamalı köylülerle buluşarak bir protesto eylemi yaptılar.

Çamköy Kütüphanesi önünde maden ocağı ile ilgili bir forum düzenleyen grup, maden ocağının sürekli isim değiştirmesinin yargı kararından kurtulma amaçlı olduğunu altı çizildi. Köylülere destek veren grupların konuşmasının ardından sözü alan, Bergama köylülerinden Sabahat Gökçenoğlu, mücadelelerinde kararlı olduklarının altını bir kez daha çizerek, verilen destekten dolayı teşekkür etti.

Forumun ardından yüz kişi, Koza Davetiye'nin siyanürlü altın arama faaliyeti yürüttüğü madene kadar yürüyüş düzenledi. Maden ocağı önünde Koza Davetiye şirketi protesto edilerek; "Bergama Bizimdir, Bizim Kalacak, Her Yer Bergama, Hepimiz Bergamalıyız, Siyanürlü Altına Hayır" sloganlarını atıldı.

Hıdırellez Şenliği

İzmir'de, Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği Buca Şubesi tarafından Forbez'te Hıdırellez Şenliği düzenledi.

6 Mayıs günü açık alanda yapılan şenlikte, önce semah ekibi sahne aldı. Ardından, dernek yönetimi adına yapılan konuşmada, Hıdırellez'in Alevi halkımız için anlamı anlatıldı.

İzmir Gençlik Derneği adına Gülşah Mersin, Hıdırellez bayramına katılanları "DEV-GENÇ ruhu ve coşkusuyla selamlayarak" başladığı konuşmasında, provokasyonlardan ve tecritten söze tti. Ardından Grup Günişiği türkü ve marşlarını seslendirdi. "Türkülerimizi tecritte kaybettiğimiz 118 canımız için söylüyoruz" diyen Grup Günişiği, kitleden büyük alkış aldı. Hıdırellez kutlamaları, yerel sanatçıların dinletisiyle sona erdi.

Hıdırellez; "Alevi inancında bayram olarak kutlanan günlerden birisidir. Hızır ve İlyas'tan türetilmiştir. İnanişâ göre; bunlar ab-ı hayat (ölümsüzlük suyu) içen iki ermiş olarak kabul edilir. Yılda bir kez gül dibinde buluştukları varsayılır. Hızır'ın karada, İlyas'ın denizde bunalanların yardımına koştuğuna inanılır..."

Sol İçi Hukuk'un Kaçınılmazlığı

Ankara'da, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi, Cebeci Kampüsü, ODTÜ ve Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde Bağımsız Gençlik Hareketi (BAGEH) ile TKP'li öğrenciler arasında kavga ve çatışmalar yaşandı. Geçen hafta meydana gelen olaylarda yaralananlar oldu.

12 Mayıs'ta TKP'li öğrenciler ve Bağımsız Gençlik Hareketi ortak imzasıyla yapılan bir açıklamada, "10 Mayıs'tan itibaren bir araya gelerek bir diyalog sürecinin başlatıldığı"nın belirtilmesiyle, sorunun daha da boyutlanması şimdilik durdurulmuş oldu.

Çatışmanın bir "ad" kullanma üzerine çıktığı yansıdı. Öyle mi değil mi önemli değil. Çünkü biliyoruz ki, sol içi şiddette/sorunlarda olayın kaynağı, çoğu kez görünen nedenler değil, anlayışlardır. Bu anlayışlar, solun tarihine çok sayıda olumsuz sayfa eklemiştir.

Sol içi şiddetin önlenmesi ve meydana gelebilecek sol içi sorunların sol ve kitleler nezdinde büyük tahribatlara, güvensizliklere yolaçmadan çözümlenebilmesi için bir süredir yürütülen **SOL İÇİ HUKUK** çalışmasının ne kadar isabetli ve gerekli bir çalışma olduğunu bir kez daha gördük.

BAGEH ve TKP'li öğrenciler arasında yaşanan olayın tüm sol açısından önemi, "sol içi çatışma" potansiyelinin uzağımızda bulunmadığını herkese bir kez daha hatırlatmış olmasıdır. Bu son olaylar, sol içi hukukun ne kadar gerekli olduğunu herkese bir kez daha göstermiştir sanırız.

Bu son olayda da görüldüğü gibi, sorun hızla geliyor ve hızla yaygınlaşıyor. Kısa süreli bir "gerginlik süreci" ve ardından birçok birimde birden çatışmalar, kavgalar... "Sol içi şiddetin" bu karakteristik özelliği, sol içi hukuka ve bu hukuka uygun bir kurumlaşmaya duyulan ihtiyacı daha da pekiştirmektedir.

Sol içi hukukun, merkeziliği ve ülke çapında bağlayıcılığı sorunu

Sol içi hukuk tartışmalarında halen aşılamayan tartışma başlıklarından birine bu sorun ışığında herkes yeniden bakmak durumunda kalacak. Sol içi hukuk tartışmalarında, hukukun sadece bazı birimleri bağlamasını istemek, bu hukuku baştan işlevsiz kılmaktır. Oluşturulacak hukuk **MERKEZİ** ve tüm ülke çapında bağlayıcı olmalıdır.

Bunu yapamayacak hiçbir örgütlülük yoktur; "farklılıklar", özgünlükler", istenildiğinde aşılabi-

li. Bundan kaçınmak, "ben bunları yapacağım, yapmaya devam edeceğim" demektir. Gelecek için sol içi şiddete "açık kapı" bırakmaktır. Bunun başka bir anlamının olmayacağı bilinmelidir.

Amacımız, sadece "sol içi sorun" ortaya çıktığında onu çözmek, soruna neden olanları cezalandırmak değildir. Sol içi bir hukukun oluşturulmasının en temel işlevi, sol içi şiddeti **ÖNLEMEN**'dir. Sol içi hukukun merkeziliğinin, ülke çapında olmasının karşısına çıkmak, bu işlevi baştan güdükletmektir.

Sadece sorun çıktığında çözmeye çalışmak değil, sorunu önlemek istiyorsak, sol içi hukuk sorununa bir bütün olarak bakmalıyız; **bu bütünün parçaları**, sol içi hukukun merkeziliği, ülke çapında geçerliliği, hukukun uygulanmasına halkın katılımının sağlanması ve kurultaylarla, başka araçlarla sol içi şiddete karşı ideolojik-politik bir mücadeleyi de bunlara paralel olarak yürütmektir.

Bu çerçevede, sol içi şiddetin tartışılacağı bir kurultay ihtiyacı da önemini koruyor. Bütün halk ve sol nezdinde, sol içi şiddetin mahkum edilmesi anlayışının **yerleşmesi**, sol içi bir hukukun en geniş kesimler nezdinde **meşrulaşması** ve siyasi hareketlerin tabanının bu konuda **duyarlılığının sağlanması** için böyle bir çalışmanın son derece yararlı ve gerekli olduğu açıktır.

BAGEH ve TKP'li öğrencilerin çatışmayı durduran ortak bir açıklama yapmalarında, İsviçre'de 1 Mayıs'ta TKP/ML ile Kongre-Gel arasında yaşanan sorunda, sorunu yaşayanlar da içinde olmak üzere tüm grupların biraraya gelerek ortak bir açıklamayla sol içi çatışmayı mahkum etmelerinde, hiç kuşku yok ki, sol içi hukuk ve komisyon çalışmalarının yarattığı doğru anlayışın payı vardır. Merkezi bir hukukla, kurultaylarla, neden bu anlayışı daha ileriye götürmeyelim?

Bakın, platform henüz bir olayı sonuçlandırmadan, başka bir olay yaşanıyor. İsviçre'de bir başka sorun yaşanıyor. Nakliyat-İş ile TÜMTİS arasındaki sorun ortada duruyor; henüz çözümlenmiş değil... Bu koşullarda sol içi hukukun gerekliliğini tartışma konusu yapmak da, bu hukukun ve kurumlaşmanın oluşmasını engellemek, sürecin önüne pürüzler çıkartmak da sorumsuzluk olacaktır.

Tartışmaların, uyarıların gösteremediğini çoğu kez hayat gösteriyor. Hayatın gösterdiklerinden gerekli sonuçları çıkarabilirsek, sorunlarımızın çözümü de daha kolaylaşacaktır.

Denizler'i Asanlar, Anmaya Saldırdı

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idam edilişlerinin 33. yılında düzenlenen anmalar; halkın kurtuluşu için savaşanların, ölümü kucaklayanların asla unutulmayacağını gösterdi. Oligarşi, halkın kurtuluşu için silah elde dövüşenleri ne kadar unutturmak isterse istesin, sol adına onların mücadelelerinin özü ne kadar çarpılmak istenirse istensin; üç yiğit devrimci, silahlı devrim cephesinin yiğit neferleri olmaya devam ediyorlar. Bu bilinçle, Denizler'i anmak isteyen Kocaeli gençliğine saldıran jandarmanın aç-

tığı ateş sonucu, bir jandarma ile bir öğrenci kurşunla yaralandı, 7 öğrenci gözaltına alındı.

Ümittepe Kampüsü'nde bahar şenlikleri sırasında, ellerinde meşaleler taşıyan, Gençlik Derneklileri'nde yer aldığı öğrenciler, Deniz, Mahir ve Kaypakkaya'nın resimlerini taşıdılar. Konser alanının karşısındaki inşaata, üç devrimci önderin resimlerini asan öğrencilere jandarma müdahale ederek 4 öğrenciyi gözaltına aldı. Bunun üzerine, arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyen, konser alanındaki öğrenciler, inşaat alanında toplandılar. Sloganlarla bekleyen öğrencilerle jandarma arasında yapılan görüşme sonucunda, gözaltıların serbest bırakacağı belirtildi. Ancak, jandarmanın 4 öğrenciyi döverek inşaattan çıkardığını gören öğrenciler taşlarla direnişe geçtiler. Jandarma, gençliğin devrimci önderleri sahiplenmesine tahammülsüzlüğünü, kurşun sıkarak gösterdi. "Havaya" sıkıldığı kurşunlardan Çağlayan Bozacı adlı öğrenci kolundan yaralanırken, bir asker de kurşunla yaralandı. Bu olay sırasında da 3 öğrenci daha gözaltına alındı.

Ertesi günü Belediye İş Hanı önünden "Katil Jandarma Üniversiteden Defol" sloganıyla Eğitim-Sen'e kadar yürüyen 100 öğrenci, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. Jandarma saldırısından okul idaresini sorumlu tutan öğrenciler, *gençliği kurşunlayanlardan hesap sorulacağını* söylediler.

Mücadeleleri Sürüyor

Ankara'da üç yiğit devrimcinin mezarları başındaki anmaya binden fazla kişi katıldı. İstanbul, Diyarbakır, Adana, Mersin, İskenderun ve daha birçok kentte anmalar gerçekleşirken, İzmir Gençlik Derneği, DPG, DGH, SDG ve Ekim Gençliği'nin düzenlediği ve 150 kişinin katıldığı anma Grup Günüşüğü'nün marşlarıyla son buldu. Bandırma'da Gençlik Federasyonu'nun Rönesans Sanat Merkezi'nde düzenlenen anmada, Denizler'in, Mahirler'in halk kurtuluş mücadelesinde yaşatıldığı belirtildi. Ankara HÖC ise, Temel Haklar'da yaptığı anmada, 'Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye' şiarını son nefeslerine kadar haykıran üç devrimcinin mücadelesini düzen için 'zararsız' hale getirme çabaları eleştirildi. Trabzon Gençlik Derneği'nde düzenlenen anmada da, "Denizler'in, Mahirler'in yolunda yürütenler hala aynı kararlılıkla ölümü hiçe sayıyorlar" denildi. Kocaeli Gençlik Derneklileri'nde bulunduğu öğrenciler, düzenledikleri bir başka anmada, merkez kampüsten İnsan Hakları Parkı'na kadar, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı, şehitlerin resimleriyle yürüdüler. 200 kişinin katıldığı anma, DEV-GENÇ marşı ile sona erdi.

Sayı 158

47

15 Mayıs
2005

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür

10. Ölüm Orucu Ekibi savaşçısı olarak, 1 Mayıs günü Gebze Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak ölümsüzleşen, alevler içinde zafer işaretleriyle alanlardaki kızıl bayraklıları selamlayan **Selma Kubat**, 8 Mayıs günü, Malatya TAYAD'lı Aileler tarafından Arguvan ilçesi Koyuncu Köyü'nde mezarı başında anıldı. Selma'yı anlatan bir konuşma yapan yoldaşları, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganıyla selamladılar. Selma'nın destansı direnişini anlatan bir şiirin okunmasının ardından "Bize Ölüm Yok" marşı söylendi.

Anma için sabah saatlerinden itibaren köye gelen jandarma, yolları tutarak şehitlerin yaşatılmasından korkusunu gizlemedi. Savcılık onayıyla estirilen

kimlik sorma, arama, kamera çekimi terörü de, Selma Kubat'ın devrim sloganlarıyla anılmasına engel olamadı.

Dersim'in Ardıç Köyü Karabayır Mezrası yakınında Devrimci Sol gerillaları ile ordu güçleri arasında 15 saat süren çatışmada şehit düşen **Serpil Yılmaz**, Dersim HÖC tarafından 5 Mayıs günü anıldı. Anmada saygı duruşunun ardından, şiir ve marşlar söylendi.

Uzaktan, hatta seslerini duyacak kadar yakından da görenler hiçbir olağanüstülük farke demezdi. Genç bir kadın yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıdan çıktı. Geride kalan:

- Hoşçakal görüşürüz, diyerek öpüp, hızlı adımlarla sokakta yürümeye başladı. Geride kalan, çok kısa bir an baktı gidenin arkasından, gözleri doluydu.

Temiz bir bahar sabahında Ankara'nın bir kenar mahallesindeki bu basit vedalaşma ne büyük bir sarstınının habercisiydi oysa.

Genç kadın rahat ve emin adımlıyordu yolunu. Ah bu yollar... Bu çamurlu, bu delik deşik yollar. Bu yolları her gün yorgun adımlarla yürüten yoksullar. Havalı bir delikanlı, upuzun pardesüyle yaşlı bir kadın, onun elinden tutmuş hiçbirine cevap olamamasına rağmen gözlerini kocaman açarak ardı ardına sorular soran şu çocuk, elinde bir paket sigara ve para üstüyle koşan üstü başı yağ içindeki şu çırak...

'Ömrümü verdim size' diye düşündü, mutlulukla. En fazla 25 yaşında, kara gözlü, buğday tenli, siyah saçlı ve küçük elleri vardı. Fazla dikkat çekmeyen kıyafeti, bir omzunda çantasıyla sıradan biri gibi adımlıyordu yolunu. Adımlarında her şeyi düşünmüş, anlamış olmanın rahatlığı. Yürüyordu hedefine. Dikkatini çevresine, yoluna vermesi gerektiğini bildiği halde bazen uzaklara gidiyordu düşünceleri. Yarı karanlık, çift cam ve parmaklığın arkasından karşısındakinin yüzünü zor gördüğü ziyaret kabini. Kimi şen, kimi hüzünlü sesler, kırık dökük cümleler, yaşlı analar, babalar ve ürkmüş çocuklar... Her çeşit insan ve hapishanenin o kendine has atmosferi sarmış çevresini. O ise, tüm dikkatini karşıdaki sese vermişti. "Ben tek başına ne yapabilirim" demişti. Ve şimdi cevaben söylenenleri yutarcasına dinliyordu. Daha o anda, yeni ilişkiler, ilk elden yapılması gerekenler şekillenivermişti kafasında.

Bir saat sonra Malatya il merkezine giden dolmuşta dalgın gözlerle dışarıyı seyrederken mutlu olduğunu hatırlıyordu. Bulunduğu alanın yükünü omuzlamaya hazırdı. Dolmuşun ani freniyle dağıldı düşünceleri... Malatya'da değil Ankara'daydı. Ve "tek başıma ne yapabilirim" diyen küçük kız çoktan yitip gitmişti. Dolmuşa yeni yoksullar bindi. Bu arada minibüsün teybinden "İstanbul sokakları" adlı şarkı çalmaya başladı. Bunu da "giderayak" bir hediyeye sayıp gülümsedi. İstanbul'daydı... Emekçi semtlerinin sokaklarını arşınlamış, kavgada adım adım ustalaşmıştı. Yeni insanlar, yeni bir alan, öğrenilecek yeni şeyler... hem heyecan hem de korku vardı.

Fedanın şarkısı

Evet, önceleri korku vardı ama, büyük ailesinin sıcaklığı bir anda sarıp sarmalamış, çok kısa sürede yine rahat, kararlı haline dönmüştü. Sonra gözaltılar, düşmana verilen şaşmaz direnme cevabı ve mapusluk...

Gözlerinin önünde bir bir can yoldaşları geçti. Gülümseyen, öğreten, üreten yüzler. Ümüş, Gülay, Veli Dayı, İbili... Sonra katliam ve direniş, an an tüketilen açlık yolu... O günkü öfkesi, sevgisi capcanlıydı yüreğinde. Titredi. "Hesap soracağım!" demişti. Ve şimdi o an yaklaşıyordu. Gülümsedi.

- "Ömrümü verdim size..." Yanında oturan 40 yaşlarında bir kadın hafifçe dönüp "bir şey mi dedin kızım?" diye sordu. Sesli düşündüğünü fark etti. "Yok abla" demekle yetindi.

Küçük, sıksa bir kızdı şimdi de köyündeydi. Düşüp alınını kanatmış, ama ağlamıyordu. Ablası yarısını yıkarken yine aynı şeyleri söylüyordu. "Yok abla bir şeyim.." İnatçıydı! İnatçı çocuğun düşleri şimdi uçsuz bucaksız tarlaların, meyve bahçelerinin, ırmaqların, dumanlı dorukların üstünde süzülüyordu.

Son bir kez daha kucaklıyordu yurdunu.

- Ömrümü verdim size.

Bu topraklar için, gelecek için, hesap sormak için tüm benliğinden, her bir hücrelerinden ezgilenen bir şarkı vardı kafasının içinde şimdi. Dilinden ha dökülecek. "Kargalar bile güler" dediği sesiyle avaz avaz bağırarak söyleyecekti neredeyse. Bu şarkı tüm direnenlerin, tüm yoksul halkların çok iyi bildiği, yüzyılların içinden akan kavga ırmağının coşkun şarkısıydı.

Fedanın şarkısıydı.

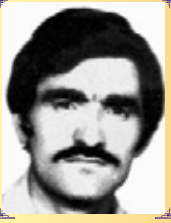
Dolmuştan indi. Son hazırlıklarını yapmalıydı. Sırtlarında, fabrikalarında, yoksul semtlerinde ezilmişliğin; büyük binalarında, kurmaylıklarında işbirlikçiliğin, rezilliğin hüküm sürdüğü zulmün başkentiydi burası. Sürekli akan trafik, anonslar, koşturmaca... Hepsinin içinde O, usul usul derinlerde bir yerde atan nabız duyuyordu. Adımlarını onun ritmine ayarladı. Hızlandı... Dakikalar geçti... Ve kulakları sağır eden bir patlama....

Ankara soluğunu tuttu. Nabız durdu. Geriye patlamanın yankısı, yıkılan duvar ve dökülen camların gürültüsü kaldı. Ankara'nın ortasında "feda" diyen bir gümbürtü yurdumuzun yürek atışlarına karşırken, TV'lerden isimler, yüzler geçiyordu. "Canlı bomba" diyorlardı karanlıkta sönen fısıltılar gibi.

Bir tek feda savaşçısının gülün gözleri vardı şimdi. Adı **Şengül Akkurt**'tu...

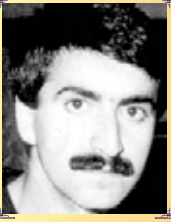
kahramanlar Ölmez

14 Mayıs - 20 Mayıs Şehitlerimiz

Mustafa ALBAYRAK İstanbul
16 Mayıs 1980 Ferahev-
ler'de dev-

rimci hareketin mahalli örgütlenmesi içinde yeralıyordu. Bölgeyi faşist saldırılardan korumak için tutulan gece nöbetlerinden birinde sol bir grubun taraftarlarınca çevrildi, silahı olmasına rağmen kullanmadı ve vurularak şehit edildi.

Maksut POLAT A d a n a ' d a
17 Mayıs 1994 Yeşilevler Ma-
halleri'nde bir

minibüsten indiği sırada, terör şubesi polisleri tarafından yakın mesafeden taranarak infaz edildi.

Maksut 1969'da Sivas Divriği Tepehan Köyü'nde doğdu. 1988 yılında mücadeleye tanıştı. 1992'de Ortadoğu'da kamp çalışmalarına katıldı. Şerafettin Şirin Malatya Kır Birliği'nde görevlendirildi. 1993 Kasım'ında Toros Kır Birlikleri'ni oluşturmak üzere Akdeniz'e geldi. Bu görevi sürdürürken şehit düştü.

İbrahim KAYPAKKAYA

18 Mayıs 1973

TKP/ML'nin kurucusu, önderidir. Kaypakkaya öncülüğündeki TKP/ML-TİKKO, revizyonist, parlamentarist geleneğin kırılmasındaki devrimci halkalardan biri olmuştur.

Kaypakkaya, 1949'da Çorum'un bir köyünde doğdu. Hasanoğlu Öğretmen Okulu'nda benimsediği devrimci düşünceleri, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda daha da geliştirdi.

1971'lerden itibaren Malatya, Antep, Dersim bölgesinde yürüttüğü faaliyetler içinde TKP-ML kuruldu. 12 Mart cuntası koşullarında silahlı mücadeleyi sürdürürken, 24 Aralık 1972 gecesi İbrahim Kaypakkaya, Ali Haydar Yıldız ve yoldaşları Vartnik'e bağlı Mirik Köyü'nde kuşatıldılar. Çatışmada Ali Haydar şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak kuşatmayı yardı. Günler süren bir takipten sonra, bir ihbar sonucu Kaypakkaya da tutsak düştü.

Gökçe Karakolu'nda, Dersim il merkezinde, Elazığ'da işkencelerden geçirildi. Ardından Diyarbakır'a götürdüler. Ay-larca işkencede kaldı. Takvim mayısı gösterdiğinde iki ayağı da kesilmişti artık ve işkenceler yüzünden tanınmaz haldeydi. Ama bir tek sözcük alamamışlardı ağzından. 18 Mayıs 1973 günü Diyarbakır işkencehanelerinde ölümsüzleşti.

Aykut KAYNAR

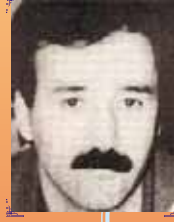
19 Mayıs 1980

Bolu'da mücadelenin en ön saflarındaydı. Daha sonra Aybastı bölgesinde çalışmaya başladı. Faşistler tarafından katledildi.

Mete Nazım DÖLEK
16 Mayıs 1994

KTÜ Fatih Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü mezunu olan Mete, mücadeleyle öğrencilik yıllarında TÖDEF içerisinde tanıştı. Elazığ Eğitim-Sen içinde yeraldı. Ani bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrıldı.

Hüseyin KILIÇ
Zeynep KORKMAZ
20 Mayıs 1998

Bir görevden dönerken, Dersim Hozat Tavuklu Köyü yakınlarında oligarşinin askeri güçleri tarafından pusuya düşürüldüler; eşitsiz güçlere rağmen çatışarak direndiler, oligarşiye kayıp verdirerek şehit düştüler.

Hüseyin, mücadeleye 1991'de Malatya'da lise öğrencisiyken katıldı. Bir süre İstanbul mahalli bölgelerde çalıştı. Zeynep de mücadeleye lise yıllarında katıldı. 1993-96 arasında Gaziantep Mücadele ve Kurtuluş Temsilcilikleri'nde bulundu. 1997'de gerilla birliğine katıldı. İkisi de DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne bağlı bir birliğin savaşçılarıydılar.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Şengül AKKURT

20 Mayıs 2003

20 Mayıs'ta Ankara Kızılay'da bir feda eyleminin hazırlığını yaptığı sırada meydana gelen patlama sonucu şehit düştü.

Şengül Akkurt, 18 Mayıs 1977'de Malatya'da doğdu. Mücadeleye Malatya Gazi Lisesi'nde okuduğu yıllarda katıldı. Liseli Devrimci Gençlik içinde mücadele etti. Daha sonra Malatya'da ve İstanbul'da Kurtuluş merkez bürosunda devrimci basın emekçisi olarak çalıştı. Nurtepe gecekondu halının örgütlenmesinde yeraldı.

Defalarca gözaltı ve tutsaklıklar yaşadı. Oligarşinin mahkemeleri tarafından keyfi bir şekilde hapis cezasına çarptırılarak, aranır duruma düşmesi üzerine mücadelesini illegalete koşullarında sürdürdü.

İllegal yaşamın zorluklarına, yoksunluklarına emekçi sabırla göğüs gerdi. Üzerine düşen görevleri coşkuyla, kararlılıkla üstlendi. Asıl görevini ise 19 Aralık 2000'deki katliamın ardından üstlendi. Tereddütsüz feda savaşçısı olmak istedi.

Bir gün, bir saniye bile tereddüte düşmeden "o anı" bekledi.

O an geldiğinde, aynı tereddütsüzlükle yürüdü zalimlerin üstüne. Yoluna bir engel çıktı, hedefine ulaşmasını engelledi, ama o görevini yerine getirdi. Onun nezdinde, herkes, tüm dünya, Şengüller'in hedefe varma kararlılığını bir kez daha gördü.

Küba uçağını düşüren CIA ajanı artık belgeli

Küba lideri Fidel Castro'nun bu yılki 1 Mayıs törenlerinde konuşmasının bir bölümünü ayırdığı konulardan biri de, 1976 yılında Küba uçağını düşürenlerin, Amerika tarafından kendilerine iade edilmesi isteğiydi.

Yıllar sonra açılan CIA arşivlerinde, 1976 yılında Barbados kıyıları açıklarında düşen Küba yolcu uçağına, bir CIA ajanının bomba yerleştirdiği kanıtlandı. 73 kişinin hayatını kaybettiği sabotaj, Amerikan emperyalizminin sosyalizmi yıkmak için giriştiği yüzlerce sabotajdan, komplodan sadece birisi olarak tarihe geçmişti.

Küba Eskrim Milli Takımı'nın da yaşamını yitirdiği uçak düşürme olayına ilişkin, arşivlerde yeralan FBI raporuna göre, Luis Posada Carriles isimli CIA ajanının uçağına yerleştirdiği bomba nedeniyle uçağın düştüğü açıkça belirtiliyor.

Arşivlerde, Küba doğumlu bir Venezüella vatandaşı olan Luis Posada Carriles'in on yılı aşkın bir süre Amerikan istihbarat örgütü CIA için çalıştığını gösteren belgeler mevcut. Birçok karşı-devrimcinin barındığı Miami'de yaşayan Carriles'in avukatı, müvekkilinin iltica başvurusunda bulunmaya hazırlandığını söyledi. Kendi vatandaşları olduğu için, Küba uçağına yönelik saldırıdan dolayı Venezüella, Carriles'in iadesini istedi. Avukatı ise, bir CIA ajanının korunması gerektiğini söyledi.

Posada Carriles daha önce Panama'da Küba Devlet Başkanı Fidel Castro'ya suikast girişimine karışmaktan hüküm giymiş ama geçen yıl affa uğramıştı.

Çocuklar Parka Çıksınlar Diye Direniş

Avustralya devleti, mülteci kamplarındaki zulmünü sürdürüyor. Sydney'deki Villawood Mülteci Kampı'nda doğan 3 yaşındaki bir mültecinin, kampın dışındaki çocuk bahçesine çıkıp oynamasına izin verilmemesi üzerine, kampta yeniden açlık grevleri başladı. Açlık grevine başlayan ve gazetecilerle cep telefonu ile konuşmak için binanın çatısına çıkan bir anne gardiyanlar tarafından iki yaşındaki bebeğinden zorla ayrılarak 10 gün izolasyon hücresinde tutuldu. Devlet bu haklı direniş üzerine geri adım atmak zorunda kalarak 5 yaşından küçük çocukların kampın dışındaki oyun alanlarında **gardiyanların gözetimi ve denetimi altında haftada iki saat oyun** oynamalarına izin verdi.

Ancak bu bile, emperyalistlerin insana bakışının açık bir örneği ni ortaya koyuyor. Gardiyan gözetimli oyun için bile direnmek zorunda kalıyor insanlar.

Kamplarda daha önce de benzeri olaylar yaşanmış ve mülteciler ağızlarını dikerek açlık grevleri yapmışlardı.

Kamplarda tuttuğu insanları sağlık hizmetinden mahrum ettiği de belgelenen Avustralya devleti, yoksul ülkelerden göç yollarına düşen halklar, eğer ona işgücü olarak bir yarar sağlamıyorsa, her türlü baskıyı reva görüyor ve 4 yıldır Baxter Mülteci Kampı'nda kalan İranlı mültecinin deyişiyle, onlara "hayvan gibi davranıyor".

Gerilla Saldırıları Yoğunlaştı

Nepal - Monarşik rejime karşı silahlı mücadele veren NKP(M) gerillaları, 9 Mayıs günü, ülkenin doğusunda yeralan bir askeri üsse saldırı düzenlediler. Nepal hükümetince yapılan resmi açıklamaya göre; Bandipur kentinde bulunan üssü kuşatan gerillalar 3 polis ile 1 askeri öldürdüler. Nepal hükümeti, neredeyse bütün saldırılarda olduğu gibi, yine gerilla kayıplarının kendilerinden daha çok olduğuna ilişkin rakamlara ve "sivililerin öldüğüne, yaralandığına" yer verirken, askeri üste hangi sivililerin bulunduğu anlaşılamadı.

Gerillalar ayrıca, ülkenin doğusunu batısına bağlayan otoyolda bulunan karakollara düzenledikleri saldırılarda da 5 polisi öldürdüler.

Harç Protestoları

Almanya - Üniversite öğrencilerinin harç protestoları sürüyor. Önemizdeki yıl 500 Euro harç alınması uygulamasına karşı çıkan öğrenciler her gün yaptıkları eylemlerle, sessiz kalmayacaklarını haykırıyorlar. Öğrenciler 10 Mayıs günü yolları kapatarak polisle çatıştı. 11 Mayıs günü de Hamburg'da rektörlük binası önünde toplanan 1000 kadar öğrenci pankartlar ve flamalarla kararı protesto etti.

Kapitalizm, 'Tasarruf' İçin Okul Kapatıyor

Almanya - Saarland eyaletinde sağcı hükümet, 'tasarruf için' 91 ilkokulu kapatmayı planlıyor. Karara karşı çıkan öğrenciler ve veliler eylemler düzenliyorlar. 10 Mayıs günü başlayan ve ertesi gün de süren eylemlerde "İlkokulları Kurtarın", "Çocukların Sırtından Tasarruf Yapılamaz" pankartları açan öğrenciler ve veliler, eyalet parlamentosu önünde gösteri düzenlediler.